

NOTĂ DE FUNDAMENTARE

Secțiunea 1 Titlul proiectului de act normativ

HOTĂRÂRE **pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003** **privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004**

Secțiunea a 2-a Motivul emiterii actului normativ

Promovarea acestui act normativ este determinată de necesitatea elaborării metodologiei de aplicare unitară a dispozițiilor *Ordonanței Guvernului nr.15/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal.*

În acest context, se adoptă norme metodologice care se referă în principal, la:

A. Titlul II „Impozitul pe profit”

- Corelarea cu modificările aduse prevederilor din Codul fiscal prin Ordonanța Guvernului nr. 15/2012, cu privire la recuperarea pierderilor fiscale în cazul operațiunilor de reorganizare juridică;
- Actualizarea anumitor precizări în scopul înlăturării dificultăților de interpretare a reglementărilor actuale.

B. Titlul VI „Taxa pe valoarea adăugată”

Principalele reglementări în domeniul TVA vizează modalitatea de aplicare a prevederilor Ordonanței Guvernului nr.15/2012 cu privire la:

- Sistemul TVA la încasare;
- Regulile noi privind facturarea;
- Alte modificări legislative realizate ca urmare a transunerii *Directivei 2010/45/CE de modificare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată în ceea ce privește normele privind facturarea;*
- Bunurile care nu mai există în gestiunea unui operator economic.

Totodată, prin acest proiect se realizează compatibilizarea unor prevederi legale în domeniul TVA cu prevederile *Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al TVA, cu modificările și completările ulterioare*, ca urmare a observațiilor Comisiei Europene în cazul EU Pilot nr. 2274/11/TAXU, cu privire la bunurile de mică valoare acordate gratuit în cadrul acțiunilor de protocol.

C. Titlul VII „Accize și alte taxe speciale”

- Corelarea cu modificările aduse prevederilor din Codul fiscal prin Ordonanța Guvernului nr. 15/2012 și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 47/2012.

<p>1. Descrierea situației actuale</p>	<p style="text-align: center;">A. Titlul II „Impozitul pe profit”</p> <p>Normele în vigoare nu conțin prevederi privind provizioanele tehnice care se deduc la calculul profitului impozabil de persoanele juridice care sunt administratori de fonduri de pensii facultative, respectiv administratori care furnizează pensii private.</p> <p>Potrivit reglementărilor în vigoare până la 1 octombrie 2012 pierderea fiscală în cazul societăților care își încetează existența prin fuziune sau prin divizare nu se recuperează de către societățile succesoare iar persoana juridică din al cărei patrimoniu se desprinde o parte în urma unei operațiuni de divizare și care își continuă existența ca persoană juridică recuperează partea din pierderea fiscală înregistrată înainte de momentul în care operațiunea de divizare produce efecte, proporțional cu drepturile și obligațiile menținute de persoana juridică respectivă.</p> <p style="text-align: center;">B. Titlul VI „Taxa pe valoarea adăugată”</p> <p>În prezent, prevederile <i>Normelor metodologice de aplicare a Titlului VI din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare</i> sunt corelate cu prevederile Codului fiscal aplicabile până la intrarea în vigoare a modificărilor introduse prin Ordonanța Guvernului nr.15/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal.</p> <p>Referitor la exigibilitatea TVA, normele metodologice în vigoare clarifică modalitatea de aplicare a prevederilor actuale potrivit cărora o persoană impozabilă are obligația de a colecta TVA la data livrării bunurilor/prestării serviciilor, indiferent dacă încasează sau nu contravaloarea acestora. În același timp beneficiarul își poate exercita dreptul de deducere, la momentul primirii facturii pentru achizițiile efectuate indiferent dacă achită furnizorului contravaloarea acestora.</p> <p>Prin Ordonanța Guvernului nr. 15/2012 a fost instituit sistemul TVA la încasare, care urmează a fi aplicat începând cu data de 1 ianuarie 2013. Pentru implementarea acestui sistem este necesară elaborarea de norme metodologice care să clarifice modalitatea de aplicare a noilor prevederi.</p> <p>În ceea ce privește regulile privind facturarea, actualele norme metodologice vizează modalitatea de aplicare a reglementărilor în vigoare.</p> <p>Având în vedere complexitatea modificărilor aduse prin Ordonanța Guvernului nr. 15/2012 în ceea ce privește facturarea, se impune elaborarea de norme metodologice care să clarifice modalitatea de aplicare a noilor reguli de facturare precum și o serie de noțiuni aferente reglementărilor care urmează să intre în vigoare la 1 ianuarie 2013.</p> <p>În ceea ce privește exigibilitatea TVA pentru livrările intracomunitare de bunuri, actualele norme metodologice clarifică modalitatea de aplicare a regulilor actuale potrivit cărora chiar dacă nu intervine</p>
---	--

exigibilitatea taxei la încasarea unui avans, totuși este obligatorie emiterea unei facturi, ceea ce generează exigibilitate de taxă.

Referitor la regimul TVA aferent bunurilor care nu mai există în gestiunea unui operator economic, normele clarifică modalitatea de aplicare a prevederilor aplicabile în prezent, potrivit cărora astfel de bunuri sunt asimilate unor livrări către sine pentru care se colectează TVA, cu anumite excepții expres prevăzute de lege.

Referitor la bunurile de mică valoare acordate în mod gratuit, în cadrul acțiunilor de protocol, acestea sunt tratate potrivit legislației naționale în vigoare ca și livrări de bunuri efectuate cu plată, numai în măsura în care valoarea totală a bunurilor acordate în mod gratuit este peste plafonul prevăzut la calculul impozitului de profit, care este de 2% din profitul impozabil al persoanei impozabile.

Potrivit observațiilor Comisiei Europene în contextul cazului EU Pilot nr.2274/11/TAXU, prevederile naționale cu privire la acordarea gratuită de bunuri de mică valoare în cadrul acțiunilor de protocol sunt limitative comparativ cu prevederile art. 16 al Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al TVA, în sensul în care regimul TVA aferent acordării gratuite a bunurilor depinde de situația în care se află persoana impozabilă, respectiv dacă a înregistrat profit sau pierdere.

C. Titlul VII „Accize și alte taxe speciale”

În prezent, prevederile *Normelor metodologice de aplicare a titlului VII din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare* sunt corelate cu prevederile Codului fiscal aplicabile până la intrarea în vigoare a modificărilor introduse prin *Ordonanța Guvernului nr. 15/2012 pentru modificarea Legii nr. 571/2003 privind Codul și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 47/2012 pentru modificarea și completarea unor acte normative și reglementarea unor măsuri fiscale – bugetare*. Modificările aduse Codului fiscal prin actele normative menționate anterior au vizat următoarele:

- Introducerea aditivilor cu codurile NC 3811 11 10, 3811 11 90, 3811 19 00 și 3811 90 00 sub incidența prevederilor privind realizarea produselor accizabile în antrepozitul fiscal și circulația acestora în regim suspensiv de accize;
- Introducerea prevederii privind înregistrarea micilor producători de vinuri liniștite la autoritatea competentă;
- Preluarea în Codul fiscal a prevederilor din Codul de procedură fiscală prin care se permite antrepozitarilor autorizați pentru producția de bere să îmbutelieze băuturi răcoritoare și apă plată în cadrul antrepozitelor fiscale;
- Autorizarea unui antrepozitar, a cărui autorizație de antrepozit fiscal a fost revocată din cauza neconformării la condiții de autorizare sau de funcționare a antrepozitelor fiscale intervenite în perioada de valabilitate a autorizației, la data la care acesta îndeplinește toate

	<p>condițiile de autorizare.</p> <p>De asemenea, potrivit dispozițiilor actuale din normele metodologice, antrepozitarii autorizați și destinatarii înregistrați pot beneficia de reduceri de garanție numai dacă se conformează prevederilor legale privind obligațiile datorate bugetului general consolidat, de natura celor administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală. Cuantumul garanției poate fi redus cu 50% sau cu 75%, în funcție de perioada pentru care operatorul economic s-a conformat prevederilor legale privind obligațiile datorate bugetului general consolidat, respectiv 3 sau 5 ani.</p>
<p>2. Schimbări preconizate</p>	<p>Cele mai importante modificări și completări aduse prin prezentul proiect se referă la:</p> <p style="text-align: center;">A. Titlul II „Impozitul pe profit”</p> <p style="text-align: center;">1. Precizări privind provizioanele tehnice care se deduc la calculul profitului impozabil</p> <p>Luând în considerare faptul că potrivit art.22 lit.d) din Codul fiscal sunt deductibile provizioanele specifice constituite de alte persoane juridice potrivit legilor de organizare și funcționare iar în Legea nr.411/2004 privind fondurile de pensii private administrat privat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și în Legea nr.204/2006 privind pensiile facultative, cu modificările și completările ulterioare sunt dispoziții prin care administratori de fonduri de pensii facultative, respectiv administratori care furnizează pensii private sunt obligați la constituirea de provizioane sunt propuse precizări privind deductibilitatea acestora.</p> <p style="text-align: center;">2. Modul de recuperare a pierderii fiscale înregistrată de contribuabilii care se reorganizează juridic</p> <p>În ceea ce privește clarificarea modului de recuperare a pierderii fiscale înregistrată de contribuabilii care își încetează existența ca efect al unei operațiuni de fuziune sau divizare sau de către contribuabilii nou-înființați urmare a acestor operațiuni ori de către cei care preiau patrimoniul societății absorbite sau divizate, modificările vizează:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ordinea de recuperare a pierderilor fiscale și perioada rămasă de recuperare în funcție de ordinea înregistrării acestora de contribuabilul cedent; - recuperarea pierderilor fiscale din anul fiscal în care se efectuează operațiunile de reorganizare; - operațiunile pe care contribuabilul cedent/beneficiar le efectuează în registrul fiscal în scopul recuperării pierderii fiscale transferate sau menținute, după caz.

B. Titlul VI „Taxa pe valoarea adăugată”

1. Au fost elaborate norme metodologice pentru aplicarea măsurilor legislative instituite prin Ordonanța Guvernului nr. 15/2012, respectiv:

- **Cu privire la sistemul TVA la încasare:**

- Normele aduc clarificări importante referitoare la persoane excluse de la aplicarea sistemului TVA la încasare, indiferent de cifra de afaceri realizată, respectiv neplătitorii de TVA, persoanele care fac parte dintr-un grup fiscal, precum și persoanele impozabile care au sediul activității economice în afara României dar care sunt stabilite în România printr-un sediul fix fără personalitate juridică, cum sunt sucursalele, și persoanele impozabile nestabilite în România dar care sunt înregistrate în România în scopuri de TVA, direct sau prin reprezentant fiscal. Pentru administrarea corectă a sistemului TVA la încasare acesta va fi aplicat numai de persoanele impozabile care au sediul activității economice în România, astfel cum se prevede prin lege;
- Clarificări privind categoriile de persoane impozabile care vor aplica sistemul TVA la încasare începând cu 1 ianuarie 2013 precum și a celor care vor aplica sistemul TVA la încasare începând cu a doua perioadă fiscală din anul 2013;
- Regulile aplicabile persoanelor impozabile a căror înregistrare în scopuri de TVA a fost anulată din oficiu de către organele fiscale competente și care ulterior sunt înregistrate în scopuri de TVA în ce privește calcularea plafonului de 2.250.000 lei și înregistrarea în Registrul persoanelor impozabile care aplică sistemul TVA la încasare ;
- Determinarea cifrei de afaceri care servește drept referință pentru calculul plafonului de 2.250.000 lei se realizează pe baza datelor raportate în deconturile de TVA, pentru a simplifica atât pentru contribuabili cât și pentru organele fiscale calculul acestei cifre;
- Precizări necesare aplicării prevederilor din lege referitoare la operațiunile excluse de la aplicarea sistemului TVA la încasare în cazul persoanelor care aplică sistemul;
- Detalierea regulilor privind intrarea/ieșirea din sistemul TVA la încasare precum și înregistrarea/radierea din Registrul persoanelor impozabile care aplică sistemul TVA la încasare;
- Stabilirea datei plății/încasării operațiunilor în cazul în care plata nu se face în mod obișnuit, prin transfer bancar sau în numerar, ci prin compensare, utilizarea unor instrumente de plată de tip transfer-debit precum cecul, cambia și biletul la

ordin, plata în natură, stingerea datoriei ca urmare a cesiunii de creanțe;

- Norme privind ajustarea bazei de impozitare a TVA în situația livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii pentru care se aplică sistemul TVA la încasare în cazul unor situații precum: refuzuri totale sau parțiale privind cantitatea, calitatea sau prețurile bunurilor livrate sau ale serviciilor prestate, acordarea de rabaturi, remize, risturne și alte reduceri de preț, atunci când nu este achitată toată contravaloarea bunurilor/serviciilor la data respectivă;
- Stabilirea de reguli aplicabile pentru determinarea TVA de dedus în cazul în care plata facturilor se realizează parțial, precum și a regulilor aplicabile atunci când TVA nu este deductibilă;
- Modalitatea de aplicare a prevederilor privind ajustarea taxei deductibile în cazul achizițiilor de bunuri și servicii de către persoanele impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, precum și a persoanelor care fac achiziții de la persoanele impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, în cazul schimbării destinației bunurilor ulterior achiziției, dacă taxa aferentă nu a fost plătită integral. Au fost date exemple pentru a facilita înțelegerea corectă a modalității de ajustare a TVA, precum și a determinării proporției deductibile la fiecare plată ulterioară unui eveniment ce generează ajustarea TVA;
- Jurnalele pentru vânzări și cele pentru cumpărări ale persoanei care aplică TVA la încasare, precum și jurnalele pentru cumpărări ale persoanelor care fac achiziții de la persoane care aplică TVA la încasare, trebuie adaptate pentru a permite contribuabililor să urmărească în fiecare perioadă fiscală diferențele de taxă neexigibile, atât în ce privește taxa colectată cât și în ce privește taxa deductibilă. În acest sens prin norme au fost prevăzute o serie de informații necesare pentru aceste operațiuni. Aceste informații sunt necesare și în scopul verificării de către organele fiscale a acestor contribuabili.
- Datorită noutății prevederilor referitoare la aplicarea sistemului TVA la încasare, s-a creat baza legală pentru aprobarea prin ordin al ministrului finanțelor publice a Ghidului pentru aplicarea sistemului TVA la încasare. Ghidul va reuni toate prevederile legale din lege și din norme care reglementează aplicarea sistemului TVA la încasare pentru a oferi o imagine comprehensivă asupra ansamblului prevederilor incidente în cazul sistemului TVA la încasare. S-a avut în vedere faptul că ghidul va fi un instrument util oferit atât contribuabililor cât și autorităților fiscale, care nu vor fi obligați să caute în cuprinsul legii și a normelor, la articole diferite, prevederile care le sunt incidente atunci când vor fi în situația să aplice TVA la încasare sau vor face achiziții de la persoane care aplică TVA la încasare.

- **Norme date în aplicarea noilor prevederi privind facturarea:**

- Operațiunile pentru care persoanele impozabile sunt scutite de obligativitatea emiterii facturii, între care livrările de bunuri prin magazinele de comerț cu amănuntul, prestările de servicii către populație, livrările de bunuri/prestările de servicii către beneficiari persoane neimpozabile pentru care este obligatorie emiterea de documente legal aprobate;
- Reglementarea unui document centralizator care se întocmește pentru fiecare perioadă fiscală și pe baza căruia se colectează TVA, în cazul operațiunilor realizate către persoane neimpozabile, care prin natura lor nu permit identificarea beneficiarului;
- Procedura care trebuie urmată pentru obținerea aprobării în vederea emiterii de facturi în regim simplificat, în cazul în care valoarea facturii, inclusiv TVA este mai mare de 100 euro, dar mai mică de 400 euro;
- Condiții în care se pot emite facturi de către beneficiar în numele și în contul furnizorului/prestatorului, respectiv încheierea acordului prealabil prin care să se prevadă această procedură de facturare și procedura de acceptare a fiecărei facturi;
- Deoarece utilizarea facturării electronice poate ajuta întreprinderile să reducă costurile și să fie mai competitive, actualele cerințe TVA privind facturarea electronică se revizuiesc pentru a îndepărta sarcinile existente și barierele din calea utilizării sistemului. Facturile pe suport de hârtie și facturile electronice vor fi tratate în același mod, iar povara administrativă privind facturarea pe suport de hârtie ar trebui să nu crească. Prin norme se pune accent pe faptul că facturile trebuie să reflecte livrările reale și, prin urmare, ar trebui garantate autenticitatea, integritatea și lizibilitatea acestora. Controlul de gestiune poate fi utilizat pentru a stabili piste fiabile de audit între facturi și livrări/ prestări, garantând, prin aceasta, faptul că orice factură (indiferent dacă a fost emisă pe suport de hârtie sau în format electronic) respectă acele cerințe. Autenticitatea și integritatea facturilor electronice pot fi garantate prin utilizarea anumitor tehnologii existente, precum schimbul electronic de date (EDI) și semnăturile electronice avansate. Cu toate acestea, având în vedere că există și alte tehnologii, persoanelor impozabile nu ar trebui să li se impună utilizarea niciunei tehnologii de facturare electronică specială.
- **În cazul noilor reglementări privind exigibilitatea TVA în cazul livrărilor și achizițiilor intracomunitare de bunuri,** pentru a se garanta uniformitatea informațiilor cuprinse în declarațiile recapitulative și promptitudinea schimbului de informații între statele membre prin intermediul respectivelor declarații, prin norme au fost stabilite reguli aplicabile în cazul facturilor emise de operatorii economici, inclusiv pentru

avansuri..

- **Regimul TVA aferent bunurilor lipsă în gestiunea unui operator economic**, care nu vor mai fi considerate livrări de bunuri asimilate livrărilor cu plată pentru care se colectează TVA, ci vor intra, cu anumite excepții, sub incidența prevederilor privind ajustarea deducerii. Normele metodologice reglementează modalitatea de aplicare a noilor reglementări privind ajustarea deducerii TVA în cazul bunurilor care nu mai există în gestiunea unui operator economic, atât în cazul bunurilor de capital cât și al altor bunuri decât cele de capital.

2. Compatibilizarea legislației naționale cu legislația comunitară în domeniul TVA, respectiv cu prevederile Directivei 2006/112/CE, privind noul regim fiscal din punct de vedere al TVA aferent bunurilor de mică valoare acordate gratuit în cadrul acțiunilor de protocol, care nu va mai depinde de situația în care se află persoana impozabilă, respectiv dacă a înregistrat profit sau pierdere. În acest sens s-a stabilit că operatorii economici nu vor considera că au efectuat o livrare către sine și nu vor colecta TVA dacă valoarea fiecărui bun/cadou acordat gratuit în cadrul acțiunilor de protocol nu depășește valoarea de 100 lei. Măsura este compatibilă cu prevederile Directivei 2006/112/CE, și a fost luată ca urmare a observațiilor Comisiei Europene în cazul EU Pilot nr. 2274/11/TAXU, cu privire la bunurile de mică valoare acordate gratuit în cadrul acțiunilor de protocol. În cazul serviciilor acordate gratuit în cadrul acțiunilor de protocol, deoarece Directiva 2006/112/CE nu impune stabilirea unui plafon, prin norme s-a stabilit că operatorii economici vor trebui să facă dovada că serviciile sunt acordate gratuit în scopul desfășurării activității economice.

C. Titlul VII „Accize și alte taxe speciale”

1. Corelări necesare pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2012:

- Precizarea că micii producători de vinuri liniștite depun o declarație de înregistrare la autoritatea vamală teritorială, înaintea desfășurării activității de producție;
- Precizarea că antrepozitarii autorizați pentru producția de bere care intenționează să îmbutelieze apă plată și băuturi alcoolice trebuie să notifice această intenție la autoritatea vamală teritorială;
- Corelarea prevederilor privind documentul comercial de însoțire a deplasărilor de produse energetice de natura aditivilor și a produselor din biomasă, ale căror coduri de produs nu se regăsesc în Nomenclatorul codurilor de produse accizabile, către antrepozite fiscale. Urmare a modificărilor aduse Codului fiscal, deplasarea în regim suspensiv de accize a aditivilor va fi realizată sub acoperirea documentului administrativ electronic.

	<p>2. Corelări necesare pentru aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 47/2012:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Precizarea că antrepozitarii autorizați, ale căror autorizații au fost revocate pentru neconformarea la modificările intervenite la condițiile de autorizare sau de funcționare ale antrepozitului fiscal, pot fi reautorizați înainte de expirarea unei perioade de șase luni. <p>3. Alte precizări:</p> <p>Revizuirea precizărilor privind acordarea reducerii garanțiilor constituite de către antrepozitarii autorizați sau de către destinatarii înregistrați. Astfel, reducerea de garanție se va acorda după cum urmează:</p> <ul style="list-style-type: none"> • cu 50%, în situația în care în ultimii 2 ani consecutivi de activitate pentru care a fost autorizat, operatorul economic nu a înregistrat obligații fiscale restante la bugetul general consolidat, de natura celor administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, pentru care s-a dispus executarea garanției și a fost începută procedura de executare silită; • cu 75%, în situația în care în ultimii 3 ani consecutivi de activitate pentru care a fost autorizat, operatorul economic nu a înregistrat obligații fiscale restante la bugetul general consolidat, de natura celor administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, pentru care s-a dispus executarea garanției și a fost începută procedura de executare silită. <p>De asemenea, garanția constituită de către antrepozitarii autorizați pentru producția de produse accizabile, va putea fi redusă sub cuantumul minim stabilit pentru funcționarea antrepozitelor fiscale.</p>
<p>3. Alte informații</p>	<p>Nu este cazul.</p>
<p>Secțiunea a 3-a Impactul socioeconomic al proiectului de act normativ</p>	
<p>1. Impactul macroeconomic</p>	<p>Nu este cazul.</p>
<p>1¹. Impactul asupra mediului concurențial și domeniului ajutoarelor de stat</p>	<p>Proiectul de act normativ nu vizează aceste aspecte.</p>
<p>2. Impactul asupra mediului de afaceri</p>	<p>Actul normativ va avea un impact pozitiv asupra mediului de afaceri din perspectiva asigurării predictibilității prevederilor legale și cunoașterii mecanismului efectiv de aplicare a noile prevederi.</p> <p>În ceea ce privește sistemul TVA la încasare, actul normativ va permite agenților economici: cunoașterea modalității de aplicare a noilor reglementări și a conținutului evidențelor obligatorii, necesare pentru adaptarea sistemelor informatice în vederea aplicării corespunzătoare a prevederilor legale care vor intra în vigoare la 1 ianuarie 2013.</p> <p>Referitor la regulile de facturare operatorii economici au</p>

	ocazia să cunoască cerințele impuse în special în cazul facturării electronice.
3. Impactul social	Nu este cazul.
4. Impactul asupra mediului	Nu este cazul.
5. Alte informații	Nu au fost identificate.

Secțiunea a 4-a
Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung (pe 5 ani)

- mil. lei -

Indicatori	Anul curent	Următorii 4 ani				Media pe 5 ani
		3	4	5	6	
1	2	3	4	5	6	7
1) Modificări ale veniturilor bugetare, plus/minus, din care:						
a) buget de stat, din acestea:						
(i) impozit pe profit						
(ii) impozit pe venit						
(iii) TVA						
(iii) accize						
b) bugete locale:						
(i) impozit pe profit						
c) bugetul asigurărilor sociale de stat:						
(i) contribuții de asigurări						
2) Modificări ale cheltuielilor bugetare, plus/minus, din care:						
a) buget de stat, din acestea:						
(i) cheltuieli de personal						
(ii) bunuri și servicii						
b) bugete locale:						
(i) cheltuieli de personal						
(ii) bunuri și servicii						
c) bugetul asigurărilor sociale de stat:						
(i) cheltuieli de personal						
(ii) bunuri și servicii						

3) Impact financiar, plus/minus, din care:						
a) buget de stat						
b) bugete locale						
4) Propuneri pentru acoperirea creșterii cheltuielilor bugetare						
5) Propuneri pentru a compensa reducerea veniturilor bugetare						
6) Calcule detaliate privind fundamentarea modificărilor veniturilor și/sau cheltuielilor bugetare						
7) Alte informații						

Secțiunea a 5-a
Efectele proiectului de act normativ asupra legislației în vigoare

1. Măsurile normative necesare pentru aplicarea prevederilor proiectului de act normativ a) acte normative în vigoare ce vor fi modificate sau abrogate, ca urmare a intrării în vigoare a proiectului de act normativ; b) acte normative ce urmează a fi elaborate în vederea implementării noilor dispoziții	- Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3665/2011 pentru aprobarea modelului și conținutului formularului (300) "Decont de taxă pe valoarea adăugată" - Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru aprobarea noului conținut al formularului (300) "Decont de taxă pe valoarea adăugată" - Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru aprobarea modelului și conținutului formularului de notificare privind aplicarea/încetarea aplicării sistemului TVA la încasare.
2) Conformitatea proiectului de act normativ cu legislația comunitară în cazul proiectelor ce transpun prevederi comunitare	Modificările legislative sunt în conformitate cu legislația comunitară.
3) Măsurile normative necesare aplicării directe a actelor normative comunitare	Nu este cazul.
4) Hotărâri ale Curții de Justiție a Uniunii Europene	Modificările legislative nu contravin jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene.
5) Alte acte normative și/sau documente internaționale din care decurg angajamente	Nu este cazul.
6) Alte informații	Nu este cazul.

Secțiunea a 6-a
Consultările efectuate în vederea elaborării proiectului de act normativ

1) Informații privind procesul de consultare cu organizații neguvernamentale, institute de cercetare și	În procesul de elaborare a
--	----------------------------

alte organisme implicate	proiectului de act normativ au fost îndeplinite procedurile prevăzute de Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională, cu modificările și completările ulterioare.
2) Fundamentarea alegerii organizațiilor cu care a avut loc consultarea, precum și a modului în care activitatea acestor organizații este legată de obiectul proiectului de act normativ	-
3) Consultările organizate cu autoritățile administrației publice locale, în situația în care proiectul de act normativ are ca obiect activități ale acestor autorități, în condițiile Hotărârii Guvernului nr. 521/2005 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale la elaborarea proiectelor de acte normative	-
4) Consultările desfășurate în cadrul consiliilor interministeriale, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 750/2005 privind constituirea consiliilor interministeriale permanente	Nu este cazul.
5) Informații privind avizarea de către:	
a) Consiliul Legislativ	Proiectul de act normativ se avizează de către Consiliul Legislativ.
b) Consiliul Suprem de Apărare a Țării	Nu este cazul
c) Consiliul Economic și Social	Proiectul de act normativ se avizează de către Consiliul Economic și Social.
d) Consiliul Concurenței	Nu este cazul
e) Curtea de conturi	Nu este cazul
6) Alte informații	Nu este cazul
Secțiunea a 7-a Activități de informare publică privind elaborarea și implementarea proiectului de act normativ	
1) Informarea societății civile cu privire la necesitatea elaborării proiectului de act normativ	Proiectul de act normativ a fost publicat pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice și se dezbate în cadrul Comisiei de Dialog Social la care participă reprezentanți ai organismelor interesate.
2) Informarea societății civile cu privire la eventualul impact asupra mediului în urma implementării proiectului de act normativ, precum și efectele asupra sănătății și securității cetățenilor sau diversității biologice	Nu este cazul.
3) Alte informații	Nu este cazul

**Secțiunea a 8-a
Măsuri de implementare**

1) Măsurile de punere în aplicare a proiectului de act normativ de către autoritățile administrației publice centrale și/sau locale – înființarea unor noi organisme sau extinderea competențelor instituțiilor existente	Nu este cazul
2) Alte informații	Nu este cazul

Având în vedere cele prezentate, am elaborat proiectul de **Hotărâre pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004**, pe care îl supunem spre aprobare.

**VICEPRIM-MINISTRU,
MINISTRUL FINANTELOR PUBLICE,
FLORIN GEORGESCU**

AVIZAM FAVORABIL

**MINISTRUL AFACERILOR EUROPENE
LEONARD ORBAN**

**MINISTRUL JUSTIȚIEI
MONA MARIA PIVNICERU**

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E

pentru modificarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004

În temeiul art.108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I – Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

A. Titlul II „Impozitul pe profit”

1. După punctul 53¹ se introduce un nou punct, punctul 53², cu următorul cuprins:

„Codul fiscal:

[...]

d) provizioanele specifice, constituite de instituțiile financiare nebancare înscrise în Registrul general ținut de Banca Națională a României, de instituțiile de plată persoane juridice române care acordă credite legate de serviciile de plată, de instituțiile emitente de monedă electronică, persoane juridice române, care acordă credite legate de serviciile de plată, precum și provizioanele specifice constituite de alte persoane juridice, potrivit legilor de organizare și funcționare;

Norme metodologice:

53² . Pentru aplicarea prevederilor art. 22 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal, persoanele juridice, administratori de fonduri de pensii facultative, respectiv administratori care furnizează pensii private, deduc la calculul profitului impozabil provizioanele tehnice constituite în baza dispozițiilor Legii nr.411/2004 privind fondurile de pensii private administrat privat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv în baza prevederilor Legii nr.204/2006 privind pensiile facultative, cu modificările și completările ulterioare.“

2. Punctul 76 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Pierderi fiscale

Art. 26. - (1) Pierderea anuală, stabilită prin declarația de impozit pe profit, se recuperează din profiturile impozabile obținute în următorii 5 ani consecutivi. Recuperarea pierderilor se va efectua în ordinea înregistrării acestora, la fiecare termen de plată a impozitului pe profit, potrivit prevederilor legale în vigoare din anul înregistrării acestora.

(2) Pierderea fiscală înregistrată de contribuabilii care își încetează existența ca efect al unei operațiuni de fuziune sau divizare se recuperează de către contribuabilii nou-înființați ori de către cei care preiau patrimoniul societății absorbite sau divizate, după caz, proporțional cu activele și pasivele transferate persoanelor juridice beneficiare, potrivit proiectului de fuziune/divizare. Pierderea fiscală înregistrată de contribuabilii care nu își încetează existența ca efect al unei operațiuni de desprindere a unei părți din patrimoniul acestora, transferată ca întreg, se recuperează de acești contribuabili și de cei care preiau parțial patrimoniul societății cedente, după caz, proporțional cu activele și pasivele transferate persoanelor juridice beneficiare, potrivit proiectului de divizare, respectiv cu cele menținute de persoana juridică cedentă.

(3) În cazul persoanelor juridice străine, prevederile alin. (1) se aplică luându-se în considerare numai veniturile și cheltuielile atribuibile sediului permanent în

România.

(4) Contribuabilii care au fost plătitori de impozit pe venit și care anterior au realizat pierdere fiscală intră sub incidența prevederilor alin. (1), respectiv alin. (5), de la data la care au revenit la sistemul de impozitare reglementat de prezentul titlu. Această pierdere se recuperează pe perioada cuprinsă între data înregistrării pierderii fiscale și limita celor 5 ani, respectiv 7 ani, după caz.

Norme metodologice:

“76. Pierderile fiscale anuale din anii precedenți anului operațiunii, nerecuperate de contribuabilul cedent și transmise contribuabilului beneficiar, se recuperează, la fiecare termen de plată a impozitului pe profit care urmează datei la care aceste operațiuni produc efecte, potrivit legii, pe perioada de recuperare rămasă din perioada inițială de 5, respectiv 7 ani, în ordinea în care au fost înregistrate acestea de către contribuabilul cedent.

Pierderile fiscale înregistrate de contribuabilul cedent în perioada din anul curent cuprinsă între 1 ianuarie și data la care operațiunea respectivă produce efecte, transmise contribuabilului beneficiar, se recuperează la fiecare termen de plată a impozitului pe profit care urmează datei la care aceste operațiuni produc efecte, potrivit legii. Această pierdere este luată în calcul de către contribuabilul beneficiar, la stabilirea profitului impozabil/pierderii fiscale din anul fiscal respective, înaintea recuperării pierderilor fiscale din anii precedenți .

În scopul recuperării pierderii fiscale transferate sau menținute, după caz, contribuabilul cedent și contribuabilul beneficiar efectuează și următoarele operațiuni:

a) contribuabilul cedent calculează pierderea fiscală pe perioada cuprinsă între 1 ianuarie și data la care operațiunea de desprindere a unei părți din patrimoniu produce efecte, în vederea stabilirii părții de pierdere transmisă contribuabilului beneficiar, respectiv părții pe care continuă să o recupereze, proporțional cu activele și pasivele transferate/menținute;

b) contribuabilul cedent evidențiază partea de pierdere fiscală din anul curent, precum și din anii precedenți transferată/menținută, în registrul de evidență fiscală;

c) contribuabilul cedent transmite contribuabilului beneficiar un înscris care trebuie să cuprindă informații fiscale referitoare la:

- pierderile fiscale anuale transferate contribuabilului beneficiar, înregistrate în

declarațiile sale de impozit pe profit, inclusiv cea pentru anul în care operațiunea de reorganizare produce efecte, detaliate pe fiecare an fiscal în parte,

- în cazul operațiunilor de desprindere a unei părți din patrimoniu, transmite și partea din pierderea fiscală înregistrată în anul curent, stabilită prin ajustarea pierderii fiscale calculate la lit.a), precum și pierderile fiscale din anii precedenți, proporțional cu activele și pasivele transmise contribuabilului beneficiar, potrivit proiectului de divizare;

d) contribuabilul beneficiar înregistrează, în registrul de evidență fiscală, pierderile fiscale preluate pe baza înscrisului transmis de contribuabilul cedent, în care evidențiază distinct și perioada de recuperare pentru fiecare pierdere fiscală transferată. ”

3. Punctul 77 se abrogă.

B. Titlul VI "Taxa pe valoarea adăugată"

1. La punctul 4, alineatele (7) și (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

“(7) Organul fiscal competent va lua o decizie oficială prin care să aprobe sau să refuze implementarea grupului fiscal și va comunica acea decizie reprezentantului grupului, în termen de 60 de zile de la data primirii documentației complete, respectiv a cererii completate potrivit alin. (6), însoțită de documentele justificative.

(8) Implementarea grupului fiscal va intra în vigoare în prima zi din cea de-a doua lună următoare datei comunicării deciziei menționate la alin. (7).”

2. La punctul 4, alineatul (11) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(11) În situațiile prevăzute la alin. (9) lit. c) - e) organul fiscal competent va lua o decizie oficială în termen de 30 de zile de la data primirii notificării și va comunica această decizie reprezentantului. Această decizie va intra în vigoare din prima zi a lunii următoare celei în care a fost transmisă reprezentantului. Până la intrarea în vigoare a deciziei, persoanele impozabile care au solicitat părăsirea sau intrarea în grup a unui membru sunt tratate ca grup fiscal unic format din membri care au depus inițial opțiunea de a fi tratați ca grup fiscal unic și au fost acceptați în acest sens de către organul fiscal competent. În situația

în care se solicită numirea unui alt reprezentant al grupului, organul fiscal competent anulează calitatea reprezentantului grupului fiscal și în aceeași decizie va aproba numirea unui alt reprezentant propus de membrii grupului.”

3. La punctul 4 alineatul (13) litera a), punctul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„2. va trimite decontul său de taxă reprezentantului;”

4. Punctul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

Livrarea de bunuri

ART. 128

(1) Este considerată livrare de bunuri transferul dreptului de a dispune de bunuri ca și un proprietar.

(2) Se consideră că o persoană impozabilă, care acționează în nume propriu, dar în contul altei persoane, în calitate de intermediar, într-o livrare de bunuri, a achiziționat și livrat bunurile respective ea însăși, în condițiile stabilite prin norme.

(3) Următoarele operațiuni sunt considerate, de asemenea, livrări de bunuri, în sensul alin. (1):

a) predarea efectivă a bunurilor către o altă persoană, ca urmare a unui contract care prevede că plata se efectuează în rate sau a oricărui alt tip de contract care prevede că proprietatea este atribuită cel mai târziu în momentul plății ultimei sume scadente, cu excepția contractelor de leasing;

b) transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor, în urma executării silite;

c) trecerea în domeniul public a unor bunuri din patrimoniul persoanelor impozabile, în condițiile prevăzute de legislația referitoare la proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, în schimbul unei despăgubiri.

(4) Sunt asimilate livrărilor de bunuri efectuate cu plată următoarele operațiuni:

a) preluarea de către o persoană impozabilă a bunurilor mobile achiziționate sau produse de către aceasta pentru a fi utilizate în scopuri care nu au legătură cu activitatea economică desfășurată, dacă taxa aferentă bunurilor respective sau părților

lor componente a fost dedusă total sau parțial;

b) preluarea de către o persoană impozabilă a bunurilor mobile achiziționate sau produse de către aceasta pentru a fi puse la dispoziție altor persoane în mod gratuit, dacă taxa aferentă bunurilor respective sau părților lor componente a fost dedusă total sau parțial;

c) preluarea de către o persoană impozabilă de bunuri mobile corporale achiziționate sau produse de către aceasta, altele decât bunurile de capital prevăzute la art. 149 alin. (1) lit. a), pentru a fi utilizate în scopul unor operațiuni care nu dau drept integral de deducere, dacă taxa aferentă bunurilor respective a fost dedusă total sau parțial la data achiziției;

d) Abrogat

(5) Orice distribuire de bunuri din activele unei persoane impozabile către asociații sau acționarii săi, inclusiv o distribuire de bunuri legată de lichidarea sau de dizolvarea fără lichidare a persoanei impozabile, cu excepția transferului prevăzut la alin. (7), constituie livrare de bunuri efectuată cu plată, dacă taxa aferentă bunurilor respective sau părților lor componente a fost dedusă total sau parțial.

(6) În cazul a două sau mai multe transferuri succesive ale dreptului de proprietate asupra unui bun, fiecare transfer este considerat o livrare separată a bunului, chiar dacă bunul este transportat direct beneficiarului final.

(7) Transferul tuturor activelor sau al unei părți a acestora, efectuat cu ocazia transferului de active sau, după caz, și de pasive, indiferent dacă este realizat ca urmare a vânzării sau ca urmare a unor operațiuni precum divizarea, fuziunea ori ca aport în natură la capitalul unei societăți, nu constituie livrare de bunuri dacă primitorul activelor este o persoană impozabilă. Primitorul activelor este considerat a fi succesorul cedentului în ceea ce privește ajustarea dreptului de deducere prevăzută de lege.

(8) Nu constituie livrare de bunuri, în sensul alin. (1):

a) Abrogat

b) Abrogat

c) Abrogat

d) bunurile acordate gratuit din rezerva de stat ca ajutoare umanitare externe sau interne;

e) acordarea în mod gratuit de bunuri în scop de reclamă sau în scopul stimulării vânzărilor sau, mai general, în scopuri legate de desfășurarea activității economice, în condițiile stabilite prin norme;

f) acordarea de bunuri de mică valoare, în mod gratuit, în cadrul acțiunilor de sponsorizare, de mecenat, de protocol/reprezentare, în condițiile stabilite prin norme.

(9) Livrarea intracomunitară reprezintă o livrare de bunuri, în înțelesul alin. (1), care sunt expediate sau transportate dintr-un stat membru în alt stat membru de către furnizor sau de persoana către care se efectuează livrarea ori de altă persoană în contul acestora.

(10) Este asimilat cu livrarea intracomunitară cu plată transferul de către o persoană impozabilă de bunuri aparținând activității sale economice din România într-un alt stat membru, cu excepția nontransferurilor prevăzute la alin. (12).

(11) Transferul prevăzut la alin. (10) reprezintă expedierea sau transportul oricăror bunuri mobile corporale din România către alt stat membru, de persoana impozabilă sau de altă persoană în contul său, pentru a fi utilizate în scopul desfășurării activității sale economice.

(12) În sensul prezentului titlu, nontransferul reprezintă expedierea sau transportul unui bun din România în alt stat membru, de persoana impozabilă sau de altă persoană în contul său, pentru a fi utilizat în scopul uneia din următoarele operațiuni:

a) livrarea bunului respectiv realizată de persoana impozabilă pe teritoriul statului membru de destinație a bunului expedit sau transportat în condițiile prevăzute la art. 132 alin. (5) și (6) privind vânzarea la distanță;

b) livrarea bunului respectiv, realizată de persoana impozabilă pe teritoriul statului membru de destinație a bunului expedit sau transportat, în condițiile prevăzute la art. 132 alin. (1) lit. b) privind livrările cu instalare sau asamblare, efectuate de către furnizor sau în numele acestuia;

c) livrarea bunului respectiv, realizată de persoana impozabilă la bordul navelor, aeronavelor sau trenurilor, pe parcursul transportului de persoane efectuat în teritoriul Comunității, în condițiile prevăzute la art. 132 alin. (1) lit. d);

d) livrarea bunului respectiv, realizată de persoana impozabilă, în condițiile

prevăzute la art. 143 alin. (2) cu privire la livrările intracomunitare scutite, la art. 143 alin. (1) lit. a) și b) cu privire la scutirile pentru livrările la export și la art. 143 alin. (1) lit. h), i), j), k) și m) cu privire la scutirile pentru livrările destinate navelor, aeronavelor, misiunilor diplomatice și oficiilor consulare, precum și organizațiilor internaționale și forțelor NATO;

e) livrarea de gaz printr-un sistem de gaze naturale situat pe teritoriul Comunității sau prin orice rețea conectată la un astfel de sistem, livrarea de electricitate, livrarea de energie termică sau agent frigorific prin intermediul rețelelor de încălzire sau de răcire, în conformitate cu condițiile prevăzute la art. 132 alin. (1) lit. e) și f) privind locul livrării acestor bunuri;

f) prestarea de servicii în beneficiul persoanei impozabile, care implică evaluarea bunurilor mobile corporale sau lucrări asupra bunurilor mobile corporale efectuate în statul membru în care se termină expedierea ori transportul bunului, cu condiția ca bunurile, după prelucrare, să fie reexpediate persoanei impozabile din România de la care fuseseră expediate sau transportate inițial;

g) utilizarea temporară a bunului respectiv pe teritoriul statului membru de destinație a bunului expedit sau transportat, în scopul prestării de servicii în statul membru de destinație, de către persoana impozabilă stabilită în România;

h) utilizarea temporară a bunului respectiv, pentru o perioadă care nu depășește 24 de luni, pe teritoriul unui alt stat membru, în condițiile în care importul aceluiași bun dintr-un stat terț, în vederea utilizării temporare, ar beneficia de regimul vamal de admitere temporară cu scutire integrală de drepturi de import.

(13) În cazul în care nu mai este îndeplinită una din condițiile prevăzute la alin. (12), expedierea sau transportul bunului respectiv este considerat ca un transfer din România în alt stat membru. În acest caz, transferul se consideră efectuat în momentul în care condiția nu mai este îndeplinită.

(14) Prin ordin al ministrului finanțelor publice, se pot introduce măsuri de simplificare cu privire la aplicarea alin. (10) - (13).

Norme metodologice:

6. (1) În sensul art. 128 alin. (1) din Codul fiscal, preluarea de bunuri produse de către

o persoană impozabilă pentru a fi folosite în cursul desfășurării activității sale economice sau pentru continuarea acesteia nu se consideră ca fiind o livrare de bunuri. Aceleași prevederi se aplică și prestărilor de servicii.

(2) Valorificarea produselor scoase din rezerva de mobilizare constituie livrare de bunuri în sensul art. 128 alin. (1) din Codul fiscal.

(3) În sensul art. 128 alin. (2) din Codul fiscal, persoana impozabilă care acționează în calitate de comisionar, primind facturi pe numele său de la comitentul vânzător sau, după caz, de la furnizor și emițând facturi pe numele său către comitentul cumpărător ori, după caz, către client, se consideră că acționează în nume propriu, dar în contul comitentului. Comisionarul este considerat din punctul de vedere al taxei cumpărător și revânzător al bunurilor, indiferent dacă acționează în contul vânzătorului sau al cumpărătorului, respectiv se consideră că furnizorul ori, după caz, comitentul vânzător face o livrare de bunuri către comisionar și, la rândul său, comisionarul face o altă livrare de bunuri către comitentul cumpărător sau, după caz, către client. Dacă, potrivit contractului, comisionarul acționează în numele și în contul comitentului ca mandatar, dar primește și/sau emite facturi pe numele său, acest fapt îl transformă în cumpărător revânzător din punctul de vedere al taxei.

(4) Prevederile alin. (3) se aplică sub denumirea de structură de comisionar în cazurile prevăzute la pct. 19 alin. (4).

(5) Bunurile constatate lipsă din gestiune nu sunt considerate livrări de bunuri, fiind aplicabile prevederile art. 148 și art. 149 din Codul fiscal și ale pct. 53 și 54.

(6) În sensul art. 128 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal, transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor în urma executării silite se consideră livrare de bunuri numai dacă debitorul executat silit este o persoană impozabilă.

(7) Transferul de active prevăzut la art. 128 alin. (7) din Codul fiscal este un transfer universal de bunuri și/sau servicii, acestea nemaifiind tratate individual, ci ca un tot unitar la persoana impozabilă cedentă, indiferent dacă este un transfer total sau parțial de active. Se consideră transfer parțial de active, în sensul art. 128 alin. (7) din Codul fiscal, transferul tuturor activelor sau al unei părți din activele investite într-o anumită ramură a activității economice, dacă acestea constituie din punct de vedere tehnic o structură independentă, capabilă să efectueze activități economice separate, indiferent dacă este realizat ca urmare a vânzării sau ca urmare a unor operațiuni precum divizarea, fuziunea ori ca aport în natură la

capitalul unei societăți. De asemenea, se consideră că transferul parțial are loc și în cazul în care bunurile imobile în care sunt situate activele transferate de cedent nu sunt înstrăinate, ci realocate altor ramuri ale activității aflate în uzul cedentului. Simplul transfer al unor active nu garantează posibilitatea continuării unei activități economice în orice situație. Pentru ca o operațiune să poată fi considerată transfer de active, în sensul art. 128 alin. (7) din Codul fiscal, primitorul activelor trebuie să intenționeze să desfășoare activitatea economică sau partea din activitatea economică care i-a fost transferată, și nu să lichideze imediat activitatea respectivă și, după caz, să vândă eventualele stocuri. Primitorul activelor are obligația să transmită cedentului o declarație pe propria răspundere din care să rezulte îndeplinirea acestei condiții. Pentru calificarea unei activități ca transfer de active nu este relevant dacă primitorul activelor este autorizat pentru desfășurarea activității care i-a fost transferată sau dacă are în obiectul de activitate respectiva activitate. În acest sens a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în cazul C-497/01 - Zita Modes.

(8) Persoana impozabilă care este beneficiarul transferului prevăzut la alin. (7) este considerată ca fiind succesorul cedentului, indiferent dacă este înregistrată în scopuri de taxă sau nu. Beneficiarul va prelua toate drepturile și obligațiile cedentului, inclusiv cele privind livrările către sine prevăzute la art. 128 alin. (4) din Codul fiscal, ajustările deducerii prevăzute la art. 148 și 149 din Codul fiscal. Dacă beneficiarul transferului este o persoană impozabilă care nu este înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal și nu se va înregistra în scopuri de TVA ca urmare a transferului, va trebui să plătească la bugetul de stat suma rezultată ca urmare a ajustărilor conform art. 128 alin. (4), art. 148, 149 sau 161 din Codul fiscal, după caz, și să depună în acest sens declarația prevăzută la art. 156³ alin. (8) din Codul fiscal. Momentul de referință pentru determinarea datei de la care începe ajustarea taxei, în cazul bunurilor de capital, nu este data transferului, ci data obținerii bunului de către cedent, conform art. 149 sau 161 din Codul fiscal, după caz. Cedentul va trebui să transmită cesionarului o copie de pe registrul bunurilor de capital, dacă acestea sunt obținute după data aderării. Aplicarea regimului de taxare pentru transferul de active de către persoanele impozabile nu va fi sancționată de organele de inspecție fiscală, în sensul anulării dreptului de deducere a taxei la beneficiar, dacă operațiunile în cauză sunt taxabile prin efectul legii sau prin opțiune, cu excepția situației în care se constată că tranzacția a fost taxată în scopuri fiscale.

(9) În sensul art. 128 alin. (8) lit. e) din Codul fiscal:

a) se cuprind în categoria bunurilor acordate în mod gratuit în scopul stimulării vânzărilor bunurile care sunt produse de persoana impozabilă în vederea vânzării sau sunt comercializate în mod obișnuit de către persoana impozabilă, acordate în mod gratuit clientului, numai în măsura în care sunt bunuri de același fel ca și cele care sunt, au fost ori vor fi livrate clientului. Atunci când bunurile acordate gratuit în vederea stimulării vânzărilor nu sunt produse de persoana impozabilă și/sau nu sunt bunuri comercializate în mod obișnuit de persoana impozabilă și/sau nu sunt de același fel ca și cele care sunt ori au fost livrate clientului, acordarea gratuită a acestora nu va fi considerată livrare de bunuri dacă:

1. se poate face dovada obiectivă a faptului că acestea pot fi utilizate de către client în legătură cu bunurile/serviciile pe care le-a achiziționat de la respectiva persoană impozabilă; sau

2. bunurile/serviciile sunt furnizate către consumatorul final și valoarea bunurilor acordate gratuit este mai mică decât valoarea bunurilor/serviciilor furnizate acestuia;

b) bunurile acordate în scop de reclamă cuprind, fără a se limita la acestea, bunurile oferite în mod gratuit ca mostre în cadrul campaniilor promoționale, pentru încercarea produselor, pentru demonstrații la punctele de vânzare;

c) bunurile acordate în mod gratuit pentru scopuri legate de desfășurarea activității economice a persoanei impozabile cuprind bunurile oferite cu titlu gratuit, altele decât cele prevăzute la lit. a) sau b), pentru care persoana impozabilă poate face dovada că sunt strâns legate de desfășurarea activității sale economice. În această categorie se cuprind, fără a se limita la acestea, bunurile pe care persoana impozabilă le acordă gratuit angajaților săi și care sunt legate de desfășurarea în condiții optime a activității economice, cum sunt, de exemplu: masa caldă pentru mineri, echipamentul de protecție și uniforme de lucru, pentru contravaloarea care nu este suportată de angajați, materiale igienico-sanitare în vederea prevenirii îmbolnăvirilor. Nu se încadrează în această categorie orice gratuități acordate propriilor angajați sau altor persoane, dacă nu există nicio legătură cu desfășurarea în condiții optime a activității economice, cum sunt: cotele gratuite de energie electrică acordate persoanelor pensionate din sectorul energiei electrice, abonamentele de transport acordate gratuit pentru diverse categorii de persoane și altele de aceeași natură.

(10) În sensul art. 128 alin. (8) lit. f) din Codul fiscal:

a) bunurile de mică valoare acordate gratuit în cadrul acțiunilor de protocol nu sunt considerate livrări de bunuri dacă valoarea fiecărui cadou oferit este mai mică sau egală cu plafonul de 100 lei. Cadoul cuprinde unul sau mai multe bunuri oferite gratuit. În situația în care persoana impozabilă a oferit și cadouri care depășesc individual plafonul de 100 lei, însumează valoarea depășirilor de plafon aferente unei perioade fiscale, care constituie livrare de bunuri cu plată și colectează taxa, dacă s-a exercitat dreptul de deducere a taxei aferente achiziției bunurilor respective. Se consideră că livrarea de bunuri are loc în ultima zi lucrătoare a perioadei fiscale în care au fost acordate bunurile gratuit și a fost depășit plafonul. Baza impozabilă, respectiv valoarea depășirilor de plafon, și taxa colectată aferentă se înscriu în autofactura prevăzută la art. 155 alin.(7) din Codul fiscal care se include în decontul întocmit pentru perioada fiscală în care persoana impozabilă a acordat bunurile gratuit în cadrul acțiunilor de protocol și a depășit plafonul.

b) bunurile acordate gratuit în cadrul acțiunilor de sponsorizare sau mecenat nu sunt considerate livrări de bunuri dacă valoarea totală în cursul unui an calendaristic se încadrează în limita a 3 la mie din cifra de afaceri din operațiuni taxabile, scutite cu sau fără drept de deducere, precum și din operațiuni pentru care locul livrării/prestării este considerat a fi în străinătate potrivit prevederilor art. 132 și 133 din Codul fiscal. Încadrarea în plafon se determină pe baza datelor raportate prin deconturile de taxă depuse pentru un an calendaristic. Nu se iau în calcul pentru încadrarea în aceste plafoane sponsorizările și acțiunile de mecenat, acordate în numerar, precum și bunurile pentru care taxa nu a fost dedusă. Depășirea plafoanelor constituie livrare de bunuri cu plată, respectiv se colectează taxa. Taxa colectată aferentă depășirii se include în decontul întocmit pentru ultima perioadă fiscală a anului respectiv.

(11) În sensul art. 128 alin. (10) din Codul fiscal, transferul este o operațiune asimilată unei livrări intracomunitare cu plată de bunuri, fiind obligatoriu să fie respectate toate condițiile și regulile aferente livrărilor intracomunitare, inclusiv cele referitoare la scutirea de taxă. Caracteristic acestei operațiuni este faptul că în momentul expedierii bunurilor dintr-un stat membru în alt stat membru, acestea nu fac obiectul unei livrări în sensul art. 128 alin. (1) din Codul fiscal și, pe cale de consecință, aceeași persoană impozabilă care declară transferul în statul membru unde începe transportul bunurilor va declara și achiziția intracomunitară asimilată în statul membru în care aceasta are loc. Exemple de transferuri: transportul în alt

stat membru de bunuri importate în România, efectuat de persoana care a realizat importul, în lipsa unei tranzacții în momentul expedierii, transportul/expedierea de bunuri mobile corporale din România în alt stat membru în vederea constituirii unui stoc care urmează a fi vândut în respectivul stat membru, transportul de bunuri în alt stat membru în vederea încorporării într-un bun mobil sau imobil în respectivul stat membru în situația în care persoana respectivă prestează servicii în respectivul stat membru, transportul/expedierea unui bun mobil corporal din România în alt stat în vederea reparării și care ulterior nu se mai întoarce în România, situație în care nontransferul inițial devine transfer.

(12) Nontransferul cuprinde și expedierea sau transportul de produse accizabile din România în alt stat membru, de către persoana impozabilă sau de altă persoană în contul său, în vederea efectuării unei vânzări la distanță către persoane neimpozabile din acel stat membru, altele decât persoanele juridice neimpozabile.

(13) Furnizarea de programe informatice software standard pe dischetă sau pe un alt purtător de date, însoțită de licență obișnuită care interzice copierea și distribuirea acestora și care permite doar instalarea lor, constituie livrare de bunuri conform art. 128 din Codul fiscal. Programele informatice software standard reprezintă orice software produs ca un bun de folosință generală care conține date preînregistrate, este comercializat ca atare și, după instalare și eventual o perioadă scurtă de training, poate fi utilizat în mod independent de către clienți în formatul standard pentru aceleași aplicații și funcții.

(14) Procesarea fotografiilor digitale constituie:

a) livrare de bunuri, în sensul art. 128 din Codul fiscal, în măsura în care se limitează la reproducerea fotografiilor pe suporturi, dreptul de a dispune de acestea fiind transferat de la procesator la clientul care a comandat copiile după original;

b) prestare de servicii, în sensul art. 129 din Codul fiscal, atunci când procesarea este însoțită de prestări de servicii complementare care pot avea, ținând seama de importanța pe care o au pentru client, de timpul necesar pentru executarea lor, de tratamentul necesar pentru documentele originale și de partea din costul total pe care o reprezintă aceste prestări de servicii, un caracter predominant în raport cu operațiunea de livrare de bunuri, astfel încât acestea să constituie un scop în sine pentru client.”

5. La punctul 7, alineatele (5) - (9) se modifică și vor avea următorul

cuprins:

“(5) Emiterea de către mandatar a unei facturi în numele său către cumpărător, pentru livrarea de bunuri intermediată, este suficientă pentru a-l transforma în cumpărător revânzător din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum este prevăzut la pct. 6 alin. (3). De asemenea, mandatarul devine din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată un cumpărător revânzător, dacă primește de la vânzător o factură întocmită pe numele său. Aceleași prevederi se aplică și în cazul în care mandatarul intermediază o prestare de servicii.

(6) În sensul art. 129 alin. (4) din Codul fiscal, nu sunt asimilate unei prestări de servicii efectuate cu plată utilizarea bunurilor, altele decât bunurile de capital, care fac parte din activele folosite în cadrul activității economice a persoanei impozabile pentru a fi puse la dispoziție în vederea utilizării în mod gratuit altor persoane, precum și prestarea de servicii în mod gratuit, pentru scopuri legate de desfășurarea activității sale economice. Sunt asimilate unei prestări de servicii efectuate cu plată utilizarea bunurilor care fac parte din activele folosite în cadrul activității economice a persoanei impozabile în folosul propriu sau serviciile prestate în mod gratuit de către persoana impozabilă pentru uzul propriu, dacă taxa pentru bunurile respective a fost dedusă total sau parțial, cu excepția bunurilor a căror achiziție face obiectul limitării la 50% a dreptului de deducere potrivit prevederilor art 145¹ din Codul fiscal. De exemplu, o societate comercială care produce frigidere pe care le pune la dispoziția grădiniței de copii organizate în cadrul societății comerciale se consideră că utilizează în folosul propriu bunurile respective, pentru alte scopuri decât desfășurarea activității sale economice.

(7) În sensul art. 129 alin.(5) lit. a) din Codul fiscal, nu constituie prestare de servicii efectuată cu plată utilizarea bunurilor care fac parte din activele folosite în cadrul activității economice a persoanei impozabile, sau prestarea de servicii în mod gratuit, în cadrul acțiunilor de protocol în măsura în care acțiunile de protocol sunt realizate în scopuri legate de activitatea economică a persoanei impozabile, nefiind aplicabil plafonul prevăzut la pct. 6 alin.(10) lit.a). Prevederile pct. 6 alin.(10) lit.b) se aplică în mod corespunzător pentru utilizarea bunurilor care fac parte din activele folosite în cadrul activității economice a persoanei impozabile, sau prestarea de servicii în mod gratuit, în cadrul acțiunilor de sponsorizare sau mecenat.

(8) Prevederile pct. 6 alin. (9) se aplică corespunzător și pentru operațiunile prevăzute la art. 129 alin. (5) lit.b) din Codul fiscal.

(9) Prevederile pct. 6 alin. (7) și (8) se aplică corespunzător și pentru prevederile art. 129 alin. (7) din Codul fiscal.”

6. Punctele 13 – 15¹ se modifică și vor avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

Locul prestării de servicii

ART. 133

(1) În vederea aplicării regulilor referitoare la locul de prestare a serviciilor:

a) o persoană impozabilă care desfășoară și activități sau operațiuni care nu sunt considerate impozabile în conformitate cu art. 126 alin. (1) - (4) este considerată persoană impozabilă pentru toate serviciile care i-au fost prestate;

b) o persoană juridică neimpozabilă care este înregistrată în scopuri de TVA este considerată persoană impozabilă.

(2) Locul de prestare a serviciilor către o persoană impozabilă care acționează ca atare este locul unde respectiva persoană care primește serviciile își are stabilit sediul activității sale economice. Dacă serviciile sunt furnizate către un sediu fix al persoanei impozabile, aflat în alt loc decât cel în care persoana își are sediul activității sale economice, locul de prestare a serviciilor este locul unde se află respectivul sediu fix al persoanei care primește serviciile. În absența unui astfel de loc sau sediu fix, locul de prestare a serviciilor este locul unde persoana impozabilă care primește aceste servicii își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită.

(3) Locul de prestare a serviciilor către o persoană neimpozabilă este locul unde prestatorul își are stabilit sediul activității sale economice. Dacă serviciile sunt prestate de la un sediu fix al prestatorului, aflat în alt loc decât locul în care persoana impozabilă și-a stabilit sediul activității economice, locul de prestare a serviciilor este locul unde se află respectivul sediu fix. În absența unui astfel de loc sau sediu fix, locul de prestare a serviciilor este locul unde prestatorul își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (2) și (3), pentru următoarele prestări de servicii, locul prestării este considerat a fi:

a) locul unde sunt situate bunurile imobile, pentru prestările de servicii efectuate în legătură cu bunurile imobile, inclusiv serviciile prestate de experți și agenți imobiliari, de cazare în sectorul hotelier sau în sectoare cu funcție similară, precum tabere de vacanță sau locuri amenajate pentru camping, de acordare de drepturi de utilizare a bunurilor imobile, pentru servicii de pregătire și coordonare a lucrărilor de construcții, precum serviciile prestate de arhitecți și de societățile care asigură supravegherea pe șantier;

b) locul unde se efectuează transportul, în funcție de distanțele parcurse, în cazul serviciilor de transport de călători;

c) abrogată;

d) locul prestării efective, pentru serviciile de restaurant și catering, cu excepția celor prestate efectiv la bordul navelor, al aeronavelor sau al trenurilor pe parcursul unei părți a unei operațiuni de transport de călători efectuate în cadrul Comunității;

e) locul unde mijlocul de transport este pus efectiv la dispoziția clientului, în cazul închirierii pe termen scurt a unui mijloc de transport. Prin termen scurt se înțelege posesia sau utilizarea continuă a mijlocului de transport pe o perioadă de maximum 30 de zile și, în cazul ambarcațiunilor maritime, pe o perioadă de maximum 90 de zile;

f) locul de plecare a transportului de călători, pentru serviciile de restaurant și catering furnizate efectiv la bordul navelor, al aeronavelor sau al trenurilor în timpul unei părți a unei operațiuni de transport de călători efectuată în Comunitate. Parte a unei operațiuni de transport de călători efectuată în Comunitate înseamnă acea parte a operațiunii efectuate, fără escală în afara Comunității, între punctul de plecare și punctul de sosire a transportului de călători. Punctul de plecare a unui transport de călători înseamnă primul punct stabilit pentru îmbarcarea călătorilor în interiorul Comunității, dacă este cazul, după o oprire în afara Comunității. Punctul de sosire a unui transport de călători înseamnă ultimul punct stabilit pentru debarcarea în interiorul Comunității a călătorilor care s-au îmbarcat în Comunitate, dacă este cazul înaintea unei opriri în afara Comunității. În cazul unei călătorii dus-întors, traseul de retur este considerat o operațiune de transport separată.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (3), locul următoarelor servicii este

considerat a fi:

a) locul în care este efectuată operațiunea principală în conformitate cu prevederile prezentului titlu, în cazul serviciilor prestate de un intermediar care acționează în numele și în contul altei persoane și beneficiarul este o persoană neimpozabilă;

b) locul unde are loc transportul, proporțional cu distanțele parcurse, în cazul serviciilor de transport de bunuri, altul decât transportul intracomunitar de bunuri, către persoane neimpozabile;

c) locul de plecare a unui transport intracomunitar de bunuri, pentru serviciile de transport intracomunitar de bunuri prestate către persoane neimpozabile. Prin transport intracomunitar de bunuri se înțelege orice transport de bunuri ale cărui loc de plecare și loc de sosire sunt situate pe teritoriile a două state membre diferite. Loc de plecare înseamnă locul unde începe efectiv transportul de bunuri, indiferent de distanțele parcurse pentru a ajunge la locul unde se găsesc bunurile, iar loc de sosire înseamnă locul unde se încheie efectiv transportul de bunuri;

d) locul în care se prestează efectiv serviciile către persoane neimpozabile, în cazul următoarelor:

1. servicii constând în activități accesorii transportului, precum încărcarea, descărcarea, manipularea și servicii similare acestora;

2. servicii constând în lucrări asupra bunurilor mobile corporale;

3. evaluări ale bunurilor mobile corporale;

e) locul unde beneficiarul este stabilit sau își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită, dacă respectivul beneficiar este o persoană neimpozabilă care este stabilită sau își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în afara Comunității, în cazul următoarelor servicii:

1. închirierea bunurilor mobile corporale, cu excepția tuturor mijloacelor de transport;

2. operațiunile de leasing având ca obiect utilizarea bunurilor mobile corporale, cu excepția tuturor mijloacelor de transport;

3. transferul și/sau cesiunea drepturilor de autor, brevetelor, licențelor, mărcilor comerciale și a altor drepturi similare;

4. serviciile de publicitate;

5. serviciile consultanților, inginerilor, juriștilor și avocaților, contabililor și experților contabili, ale birourilor de studii și alte servicii similare, precum și prelucrarea de date și furnizarea de informații;

6. operațiunile de natură financiar-bancară și de asigurări, inclusiv reasigurări, cu excepția închirierii de seifuri;

7. punerea la dispoziție de personal;

8. acordarea accesului la un sistem de gaze naturale situat pe teritoriul Comunității sau la o rețea conectată la un astfel de sistem, la rețeaua de energie electrică ori la rețelele de încălzire sau de răcire, transportul și distribuția prin intermediul acestor sisteme ori rețele, precum și alte prestări de servicii legate direct de acestea;

9. serviciile de telecomunicații. Sunt considerate servicii de telecomunicații serviciile având ca obiect transmiterea, emiterea și recepția de semnale, înscrisuri, imagini și sunete sau informații de orice natură, prin cablu, radio, mijloace optice sau alte mijloace electromagnetice, inclusiv cedarea dreptului de utilizare a mijloacelor pentru astfel de transmisii, emiteri sau recepții. Serviciile de telecomunicații cuprind, de asemenea, și furnizarea accesului la rețeaua mondială de informații. În cazul în care serviciile de telecomunicații sunt prestate de către o persoană care își are stabilit sediul activității economice în afara Comunității sau care are un sediu fix în afara Comunității de la care serviciile sunt prestate sau care, în absența unui sediu al activității economice sau a unui sediu fix, își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în afara Comunității, către o persoană neimpozabilă care este stabilită, are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în Comunitate, se consideră că locul prestării este în România, dacă serviciile au fost efectiv utilizate în România;

10. serviciile de radiodifuziune și televiziune. În cazul în care serviciile de radiodifuziune și de televiziune sunt prestate de către o persoană care își are stabilit sediul activității sale economice în afara Comunității sau care are un sediu fix în afara Comunității de la care serviciile sunt prestate sau care, în absența unui sediu al activității economice sau a unui sediu fix, își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în afara Comunității, către o persoană neimpozabilă care este stabilită, are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în Comunitate, se consideră că locul prestării este în

România, dacă serviciile au fost efectiv utilizate în România;

11. serviciile furnizate pe cale electronică. În cazul serviciilor furnizate pe cale electronică, prestate de o persoană care își are sediul activității economice în afara Comunității sau care deține un sediu fix în afara Comunității de la care serviciile sunt prestate sau care, în absența unui sediu al activității economice sau a unui sediu fix, își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în afara Comunității, către o persoană neimpozabilă care este stabilită, are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în România, se consideră că locul prestării este în România;

12. obligația de a se abține de la realizarea sau exercitarea, total sau parțial, a unei activități economice sau a unui drept prevăzut la prezenta literă;

f) locul în care activitățile se desfășoară efectiv, în cazul serviciilor principale și auxiliare legate de activități culturale, artistice, sportive, științifice, educaționale, de divertisment sau de activități similare, cum ar fi târgurile și expozițiile, inclusiv în cazul serviciilor prestate de organizatorii acestor activități, prestate către persoane neimpozabile.

g) locul de închiriere, cu excepția închirierii pe termen scurt, a unui mijloc de transport unei persoane neimpozabile este locul în care clientul este stabilit, își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită. Prin închiriere se înțelege inclusiv serviciile de leasing de mijloace de transport. Prin excepție, locul de închiriere a unei ambarcațiuni de agrement unei persoane neimpozabile, cu excepția închirierii pe termen scurt, este locul unde ambarcațiunea de agrement este pusă efectiv la dispoziția clientului, în cazul în care serviciul respectiv este prestat efectiv de către prestator din locul în care este situat sediul activității sale economice sau sediul său fix. Prin termen scurt se înțelege deținerea sau utilizarea continuă a mijlocului de transport pe o perioadă de maximum 30 de zile și, în cazul ambarcațiunilor maritime, pe o perioadă de maximum 90 de zile.

(6) Abrogat

(7) Prin excepție de la prevederile alin. (2), locul următoarelor servicii este considerat a fi:

a) în România, pentru serviciile constând în activități accesorii transportului, precum încărcarea, descărcarea, manipularea și servicii similare acestora, servicii constând în lucrări asupra bunurilor mobile corporale și evaluări ale bunurilor mobile

corporale, servicii de transport de bunuri efectuate în România, când aceste servicii sunt prestate către o persoană impozabilă nestabilă pe teritoriul Comunității, dacă utilizarea și exploatarea efectivă a serviciilor au loc în România;

b) locul în care evenimentele se desfășoară efectiv, pentru serviciile legate de acordarea accesului la evenimente culturale, artistice, sportive, științifice, educaționale, de divertisment sau alte evenimente similare, cum ar fi târgurile și expozițiile, precum și pentru serviciile auxiliare legate de acordarea acestui acces, prestate unei persoane impozabile.

(8) Prin excepție de la prevederile alin. (2), pentru serviciile de transport de bunuri efectuate în afara Comunității, când aceste servicii sunt prestate către o persoană impozabilă stabilă în România, locul prestării se consideră a fi în afara Comunității, dacă utilizarea și exploatarea efectivă a serviciilor au loc în afara Comunității. În aplicarea prezentului alineat serviciile de transport de bunuri efectuate în afara Comunității sunt serviciile de transport al cărui punct de plecare și punct de sosire se află în afara Comunității, acestea fiind considerate efectiv utilizate și exploatare în afara Comunității.

Norme metodologice:

13. (1) Pentru stabilirea locului prestării serviciilor potrivit prevederilor art. 133 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, se are în vedere noțiunea de persoană impozabilă, astfel cum este aceasta definită din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată. Identificarea altor elemente, cum ar fi faptul că persoana impozabilă realizează operațiuni scutite de taxa pe valoarea adăugată sau că aceasta aplică regimul special de scutire pentru întreprinderi mici, nu influențează modul în care regulile care guvernează locul prestării se aplică atunci când persoana impozabilă prestează sau primește servicii. Regulile prevăzute la art. 133 alin. (2) sau (3) din Codul fiscal se aplică numai în situația în care serviciile nu se pot încadra în niciuna dintre excepțiile prevăzute la art. 133 alin. (4) - (8) din Codul fiscal. Dacă serviciile pot fi încadrate în una dintre excepțiile prevăzute la art. 133 alin. (4) - (8), întotdeauna excepția prevalează, nemaifiind aplicabile regulile generale stabilite la art. 133 alin. (2) și (3).

(2) Locul de prestare a serviciilor către o persoană juridică neimpozabilă se determină conform art. 133 alin. (3) - (5) din Codul fiscal, cu excepția situației în care respectiva

persoană este deja înregistrată în scopuri de TVA pentru achiziții intracomunitare conform art. 153¹ sau, pentru alte operațiuni, conform art. 153 din Codul fiscal ori conform echivalentului acestor articole din legislația altui stat membru. În această situație, locul prestării serviciilor către persoana juridică neimpozabilă se determină, ca regulă generală, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal.

(3) Pentru a se califica drept sediu fix al unei persoane impozabile, gradul de permanență și structura acestuia în ceea ce privește resursele tehnice și umane trebuie să fie suficiente pentru a efectua regulat prestări de servicii impozabile, în cazul sediului fix de la care sunt prestate servicii conform art. 133 alin. (3) din Codul fiscal, sau pentru a fi capabil să primească și să utilizeze serviciile respective, în cazul sediului fix către care sunt furnizate servicii, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal.

(4) În situația în care un prestator stabilit în România furnizează servicii care intră sub incidența art. 133 alin. (2) din Codul fiscal către:

a) o persoană impozabilă care are sediul activității economice în afara României, dar este stabilită în România prin sediu/sedii fix/fixe, se va considera că locul prestării serviciilor este locul în care beneficiarul și-a stabilit sediul activității sale economice sau, după caz, un sediu fix situat în alt stat, dacă beneficiarul poate prezenta dovezi suficiente prestatorului pentru a demonstra că aceste servicii au fost prestate către sediul activității sale economice sau către un sediu fix stabilit în alt stat, și nu către sediul/sediile fix/fixe din România;

b) o persoană impozabilă care are sediul activității economice în România, dar este stabilită în afara României prin sediu/sedii fix/fixe, se va considera că locul prestării serviciilor este sediul fix către care serviciile sunt prestate, dacă beneficiarul poate prezenta dovezi suficiente prestatorului pentru a demonstra că aceste servicii nu au fost prestate către sediul activității economice din România, ci către sediul/sediile fix/fixe din afara României. Dovezile pe care beneficiarul poate să le prezinte pentru a demonstra că serviciile sunt în fapt prestate către sediul activității sale economice sau către un sediu fix pot consta în: contractul și/sau formularul de comandă care identifică sediul care primește serviciile, faptul că sediul respectiv este entitatea care plătește pentru serviciile respective sau costul serviciilor este în fapt suportat de respectiva entitate, natura serviciilor permite identificarea, în mod particular, a sediului/sediilor către care serviciul este prestat, orice alte informații relevante pentru stabilirea locului prestării.

(5) În cazul serviciilor care intră sub incidența art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, prestate de o persoană impozabilă nestabilă în România către o persoană impozabilă care are sediul activității economice în România, se consideră că locul prestării nu este în România, dacă beneficiarul poate face dovada că serviciul este prestat către un sediu fix situat în afara României. Dovezile pe care beneficiarul poate să le prezinte pentru a demonstra că serviciile sunt în fapt prestate către un sediu fix sunt cele menționate la alin. (4).

(6) Un contract global reprezintă un acord de afaceri care poate acoperi toate serviciile prestate către o persoană impozabilă. Pentru serviciile prestate în baza unui astfel de contract global, care urmează să fie utilizate în mai multe locuri, locul de prestare este considerat în principiu locul în care beneficiarul și-a stabilit sediul activității sale economice. În situația în care serviciile care fac obiectul unui astfel de contract sunt destinate a fi utilizate de către un sediu fix și acest sediu fix suportă costurile respectivelor servicii, locul prestării acestora este locul în care se află respectivul sediu fix.

(7) Serviciile pentru care se aplică prevederile art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, care sunt prestate de prestatori stabiliți în România către beneficiari persoane impozabile care sunt stabiliți pe teritoriul Comunității, se numesc prestări de servicii intracomunitare și se declară în declarația recapitulativă, conform prevederilor art. 156⁴ din Codul fiscal, dacă nu beneficiază de o scutire de taxă. Persoanele impozabile care prestează astfel de servicii și care nu sunt înregistrate în scopuri de TVA trebuie să îndeplinească obligațiile specifice de înregistrare în scopuri de TVA prevăzute la art. 153 și 153¹ din Codul fiscal.

(8) Serviciile prevăzute la art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, prestate de prestatori stabiliți în România către beneficiari persoane impozabile care sunt stabiliți în afara Comunității sau, după caz, prestate de prestatori stabiliți în afara Comunității către beneficiari persoane impozabile care sunt stabiliți pe teritoriul României, urmează aceleași reguli ca și serviciile intracomunitare în ceea ce privește determinarea locului prestării și celelalte obligații impuse de prezentul titlu, dar nu implică obligații referitoare la declararea în declarația recapitulativă, conform prevederilor art. 156⁴ din Codul fiscal, indiferent dacă sunt taxabile sau dacă beneficiază de scutire de taxă, și nici obligații referitoare la înregistrarea în scopuri de TVA specifice serviciilor intracomunitare prevăzute la art. 153 și 153¹ din Codul fiscal.

(9) În cazul serviciilor pentru care se aplică prevederile art. 133 alin. (2) din Codul

fiscal, prestate de persoane impozabile stabilite în România, atunci când beneficiarul este o persoană impozabilă stabilită în alt stat membru și serviciul este prestat către sediul activității economice sau un sediu fix aflat în alt stat membru decât România, prestatorul trebuie să facă dovada că beneficiarul este o persoană impozabilă și că este stabilit în Comunitate. Se consideră că această condiție este îndeplinită atunci când beneficiarul comunică prestatorului o adresă a sediului activității economice sau, după caz, a unui sediu fix din Comunitate, precum și un cod valabil de TVA atribuit de autoritățile fiscale din alt stat membru, inclusiv în cazul persoanelor juridice neimpozabile care sunt înregistrate în scopuri de TVA. Dacă nu dispune de informații contrare, prestatorul poate considera că un client stabilit în Comunitate are statutul de persoană impozabilă:

a) atunci când respectivul client i-a comunicat codul său individual de înregistrare în scopuri de TVA și dacă prestatorul obține confirmarea validității codului de înregistrare respectiv, precum și a numelui/denumirii și adresei aferente acestuia în conformitate cu art. 31 din Regulamentul (CE) nr. 904/2010 al Consiliului din 7 octombrie 2010 privind cooperarea administrativă și combaterea fraudei în domeniul taxei pe valoarea adăugată;

b) atunci când beneficiarul nu a primit încă un cod individual de înregistrare în scopuri de TVA, însă îl informează pe prestator că a depus o cerere în acest sens, și dacă prestatorul obține orice altă dovadă care demonstrează că clientul este o persoană impozabilă sau o persoană juridică neimpozabilă care trebuie să fie înregistrată în scopuri de TVA, precum și dacă efectuează o verificare la un nivel rezonabil a exactității informațiilor furnizate de client, pe baza procedurilor de securitate comerciale normale, cum ar fi cele legate de verificarea identității ori a plății. Dacă nu dispune de informații contrare, prestatorul poate considera că un client stabilit în Comunitate are statutul de persoană neimpozabilă atunci când demonstrează că acel client nu i-a comunicat codul său individual de înregistrare în scopuri de TVA, aplicându-se celelalte reguli prevăzute de art. 133 din Codul fiscal, în funcție de natura serviciului. Prevederile prezentului alineat se completează cu prevederile alin. (4).

(10) În cazul serviciilor pentru care se aplică prevederile art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, prestate de o persoană impozabilă stabilită în România către un beneficiar persoană impozabilă stabilit în alt stat membru, care a comunicat prestatorului un cod valabil de TVA, pentru a stabili dacă serviciile prestate sunt utilizate în scop personal sau pentru uzul personal al angajaților persoanei impozabile, prestatorul va ține cont de natura serviciilor prestate.

Numai atunci când datorită naturii serviciilor prestate se prezumă că acestea ar putea fi utilizate în scopuri personale prestatorul va solicita o declarație din partea clientului său în ceea ce privește scopul în care serviciile vor fi utilizate. Dacă din această declarație reiese că beneficiarul nu va utiliza respectivele servicii în scop personal sau pentru uzul personal al angajaților, se consideră că prestatorul a acționat cu bună-credință în ceea ce privește determinarea locului prestării serviciilor și este scutit de orice viitoare obligație de plată a taxei. Atunci când serviciul urmează a fi utilizat de beneficiar parțial pentru scopuri personale sau pentru uzul personal al angajaților persoanei impozabile și parțial în scopul activității economice, prestarea respectivului serviciu va fi tratată ca fiind realizată în relația cu o persoană impozabilă. Atunci când serviciul urmează a fi utilizat de beneficiar integral în scopuri personale ori pentru uzul personal al angajaților persoanei impozabile, prestarea respectivului serviciu va fi tratată ca fiind realizată în relația cu o persoană neimpozabilă. În ceea ce privește utilizarea fiecărui serviciu pentru stabilirea locului prestării, vor fi luate în considerare numai circumstanțele existente în momentul prestării serviciului. Orice modificare subsecventă a uzului serviciului respectiv de către beneficiar în sensul acestui alineat nu va avea consecințe în ceea ce privește stabilirea locului prestării, cu excepția situației în care se poate face dovada unei practici abuzive.

(11) Serviciile pentru care se aplică prevederile art. 133 alin. (5) lit. e) din Codul fiscal, prestate de o persoană impozabilă stabilită în România către un beneficiar persoană neimpozabilă care nu este stabilit pe teritoriul Comunității, nu au locul în România. De asemenea, nu au locul în România aceleași servicii care sunt prestate către persoane impozabile stabilite în afara Comunității, fiind aplicabile prevederile art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. În ambele situații este suficient ca prestatorul să facă dovada că beneficiarul, indiferent de statutul său, este stabilit în afara Comunității. Această condiție se consideră îndeplinită atunci când clientul comunică prestatorului adresa sediului activității economice sau a sediului fix ori, în absența acestora, a domiciliului stabil sau a reședinței obișnuite, din afara Comunității. Prestatorul trebuie să verifice autenticitatea acestora prin procedurile curente de verificare existente.

(12) Pentru alte servicii decât cele prevăzute la alin. (11), prestate de o persoană impozabilă stabilită în România către o persoană impozabilă stabilită în afara Comunității și care intră sub incidența art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, locul prestării nu este considerat a fi

în România, dacă prestatorul poate face dovada că beneficiarul este o persoană impozabilă și că este stabilit în afara Comunității. Dacă nu dispune de informații contrare, prestatorul poate considera că un beneficiar stabilit în afara Comunității are statutul de persoană impozabilă:

a) dacă obține din partea beneficiarului un certificat eliberat de autoritățile fiscale competente din țara beneficiarului, prin care se confirmă că respectivul beneficiar desfășoară activități economice astfel încât să i se permită acestuia să obțină o rambursare a TVA în temeiul Directivei 86/560/CEE a Consiliului din 17 noiembrie 1986 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri - Sisteme de restituire a taxei pe valoarea adăugată persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul Comunității;

b) atunci când beneficiarul nu deține certificatul respectiv, dacă prestatorul dispune de codul de înregistrare în scopuri de TVA al beneficiarului sau de un cod similar atribuit beneficiarului de țara de stabilire și utilizat pentru a identifica societățile ori de orice altă dovadă care să ateste faptul că clientul este o persoană impozabilă și dacă prestatorul efectuează o verificare la un nivel rezonabil a exactității informațiilor furnizate de beneficiar, pe baza procedurilor de securitate comerciale normale, cum ar fi cele legate de verificarea identității sau a plății.

Dacă prestatorul nu poate face dovada că beneficiarul este o persoană impozabilă, se va considera că prestarea de servicii este realizată către o persoană neimpozabilă, aplicându-se celelalte reguli prevăzute de art. 133 din Codul fiscal, în funcție de natura serviciului. Prevederile prezentului alineat se completează cu prevederile alin. (4).

(13) Serviciile pentru care se aplică prevederile art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, de care beneficiază persoane impozabile stabilite în România și care sunt prestate de un prestator persoană impozabilă care nu este stabilit în România, au locul prestării în România, fiind aplicabile cotele de TVA prevăzute la art. 140 din Codul fiscal sau, după caz, scutiile de TVA prevăzute la art. 141, 143, 144 sau 144¹ din Codul fiscal. Atunci când prestatorul este o persoană impozabilă stabilită în alt stat membru, beneficiarul persoană impozabilă stabilită în România realizează o achiziție intracomunitară de servicii care se declară în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, dacă serviciul nu este scutit de taxă. În situația în care beneficiarul persoană impozabilă stabilită în România nu este înregistrat în scopuri de taxă, trebuie să îndeplinească obligațiile specifice de înregistrare pentru achiziții

intracomunitare de servicii prevăzute la art. 153 sau 153¹ din Codul fiscal.

(14) În aplicarea prevederilor art. 133 alin. (2), alin. (5) lit. d) și alin. (7) lit. a) din Codul fiscal, lucrările efectuate asupra bunurilor mobile corporale cuprind toate operațiunile umane și mecanice efectuate asupra unui bun mobil corporal, altele decât cele de natură intelectuală sau științifică, respectiv servicii ce constau, printre altele, în procesarea, prelucrarea, repararea bunurilor mobile corporale. Evaluarea bunurilor mobile corporale reprezintă examinarea unor bunuri mobile corporale în scopul stabilirii valorii acestora. Ambalajele sau alte bunuri utilizate, în legătură directă cu bunurile asupra cărora au fost realizate lucrări ori evaluări, sau bunurile încorporate în acestea sunt accesorii serviciilor realizate și nu vor fi tratate ca livrări de bunuri separate, ci ca fiind parte a serviciului prestat. În situația în care pe teritoriul României se efectuează lucrări și evaluări ale bunurilor mobile corporale de origine comunitară, persoana care primește bunurile în vederea realizării lucrărilor trebuie să înscrie bunurile în registrul bunurilor primite prevăzut la pct. 79. Beneficiarul persoană impozabilă stabilit în România, care trimite bunuri mobile corporale pentru a fi efectuate lucrări sau evaluări într-un alt stat membru, va ține evidența bunurilor cu ajutorul registrului nontransferurilor prevăzut la pct. 79. Pentru determinarea locului prestării acestor servicii se vor aplica, în funcție de statutul beneficiarului, prevederile art. 133 alin. (2), alin. (5) lit. d) sau alin. (7) lit. a) din Codul fiscal.

(15) Tipărirea cărților sau a altor tipărituri poate fi considerată fie o livrare de bunuri, fie o prestare de servicii, în funcție de modul de derulare a operațiunilor, astfel:

a) în situația în care clientul care deține drepturile de editare a unei cărți sau a altei tipărituri se limitează la a transmite conținutul acestora pe hârtie, pe CD, dischetă sau pe alt suport, iar tipografia se obligă să tipărească sau, după caz, să și editeze cartea sau altă tipăritură, utilizând hârtia și/sau alte materiale proprii necesare realizării cărții sau altei tipărituri, se consideră că tipografia realizează o livrare de bunuri către clientul său, în sensul art. 128 din Codul fiscal, locul livrării bunurilor stabilindu-se conform prevederilor art. 132 din Codul fiscal;

b) în situația în care clientul care deține drepturile de editare a unei cărți sau a altei tipărituri transmite tipografiei conținutul acestora pe hârtie, pe CD, dischetă sau pe alt suport, precum și hârtia necesară realizării acestora și/sau, după caz, alte materiale care servesc la realizarea cărții/tipăriturii, se consideră că tipografia realizează o prestare de servicii către

clientul său, în sensul art. 129 din Codul fiscal. Locul prestării serviciilor, în acest caz, se stabilește conform prevederilor art. 133 alin. (2) sau, după caz, art. 133 alin. (5) lit. d) sau alin. (7) lit. a) din Codul fiscal, în funcție de statutul beneficiarului.

(16) Transferul certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră efectuat cu plată de către o persoană impozabilă reprezintă o prestare de servicii, pentru care locul prestării se stabilește conform prevederilor art. 133 alin. (2) sau, după caz, art. 133 alin. (5) lit. e) din Codul fiscal. Dacă locul prestării pentru un astfel de serviciu este în România, niciuna dintre scutirile prevăzute la art. 141 din Codul fiscal nu poate fi aplicată.

(17) În sensul art. 133 alin. (5) lit. f) din Codul fiscal, conceptul "activități" include și evenimentele la care se face referire în art. 133 alin. (7) lit. b) din Codul fiscal.

14. (1) Serviciile prevăzute la art. 133 alin. (4) din Codul fiscal fac excepție de la regulile generale prevăzute la art. 133 alin. (2) și (3) din Codul fiscal în ceea ce privește stabilirea locului prestării. Aceste servicii nu se declară în declarația recapitulativă menționată la art. 156⁴ din Codul fiscal, indiferent de statutul beneficiarului, și nici nu se aplică prevederile referitoare la înregistrarea în scopuri de taxă, care sunt specifice prestărilor și achizițiilor intracomunitare de servicii.

(2) Serviciile efectuate în legătură directă cu un bun imobil includ acele servicii care au o legătură suficient de directă cu respectivele bunuri imobile și au locul prestării la locul unde este situat bunul imobil conform prevederilor art. 133 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal. Serviciile efectuate în legătură cu bunurile imobile cuprind printre altele operațiuni precum:

a) elaborarea de planuri pentru o construcție sau o parte a unei construcții care sunt alocate unei anumite parcele de teren, indiferent dacă construcția este ridicată sau nu;

b) furnizarea de servicii de supraveghere/securitate pe șantier;

c) construirea unei clădiri sau edificarea unei construcții, precum și lucrările de construcții și demolare efectuate asupra unei construcții ori asupra unor părți ale unei construcții;

d) lucrări asupra pământului, inclusiv servicii agricole, cum ar fi aratul, semănatul, irigatul și fertilizarea;

e) supravegherea și evaluarea riscurilor și integrității bunurilor imobile;

f) servicii de evaluare a bunurilor imobile, inclusiv în cazul în care astfel de servicii sunt necesare în scopul încheierii unei asigurări, pentru a determina valoarea unei proprietăți ca garanție pentru un împrumut sau pentru evaluarea riscului și daunelor-interese în contextul

unor litigii;

g) arendarea, concesiunea, leasingul sau închirierea de bunuri imobile, altele decât cele reglementate la alin. (3), inclusiv depozitarea de bunuri pentru care este atribuită o anumită parte din bunul imobil pentru uzul exclusiv al clientului;

h) servicii de cazare în sectorul hotelier sau în sectoare cu funcție similară, precum tabere de vacanță ori locuri amenajate pentru a fi utilizate ca locuri de camping, inclusiv dreptul de a sta într-o anumită locație pe o durată limitată de timp ca rezultat al conversiei dreptului de utilizare comună a locației respective;

i) atribuirea și transmiterea de drepturi, altele decât cele prevăzute la lit. g) și h), de a utiliza un bun imobil în întregime sau părți ale unui bun imobil, inclusiv autorizarea de a utiliza o parte a unui bun imobil, cum ar fi acordarea dreptului de pescuit, de vânatoare ori de acces la sălile de așteptare din aeroporturi sau utilizarea unei infrastructuri pentru care se plătesc taxele de trecere, cum ar fi un pod ori tunel;

j) lucrări de transformare, finisare, instalare, reparații, întreținere, renovare a unei construcții sau a unei părți de construcții, inclusiv lucrări cum ar fi curățarea, placarea, tapetarea și parchetarea;

k) instalarea sau asamblarea de mașini ori echipamente care, după instalare sau asamblare, se califică drept bunuri imobile;

l) întreținerea, reparația, inspecția și supravegherea de mașini, utilaje sau echipamente, în cazul în care acestea se califică drept bunuri imobile;

m) managementul proprietății, altul decât managementul portofoliului de investiții în proprietăți imobiliare prevăzut la alin. (3), care constă în exploatarea proprietăților imobiliare de tip comercial, industrial sau rezidențial de către ori în numele proprietarului respectivelor proprietăți imobiliare;

n) intermedierea în vânzarea, leasingul sau închirierea de bunuri imobile, precum și intermedierea în anumite drepturi asupra bunurilor imobile;

o) serviciile de natură juridică referitoare la transmiterea sau transferul unui titlu de proprietate asupra unui bun imobil, la anumite drepturi asupra bunurilor imobile, cum ar fi serviciile notariale, ori întocmirea unui contract de vânzare-cumpărare pentru un astfel de bun, indiferent dacă tranzacția în sine care ar conduce la modificarea naturii juridice a proprietății se realizează sau nu;

p) acordarea de credite atunci când o anumită construcție sau o parte dintr-o construcție ori un anumit teren ce urmează a fi achiziționate, construite, renovate sau reparate se ipotechează;

q) servicii de asigurare și de reasigurare care acoperă riscul de pierdere și de deteriorare a bunurilor imobile;

r) punerea la dispoziție de spații de parcare;

s) închirierea de seifuri care sunt bunuri imobile prin natura lor.

(3) Nu se consideră servicii legate de bunul imobil în sensul art. 133 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal operațiuni precum:

a) elaborarea de planuri/schițe pentru o construcție sau o parte a unei construcții care nu sunt alocate unei anumite parcele de teren;

b) depozitarea mărfurilor într-un bun imobil fără ca o anumite parte a bunului imobil să fie atribuită pentru uzul exclusiv al clientului;

c) închirierea unui bun imobil sau a unei părți a unui bun imobil pentru a fi utilizat/utilizată în mod concret în scopuri publicitare;

d) intermedierea în ceea ce privește serviciile de cazare la un hotel sau cazare în sectoare cu funcție similară, precum tabere de vacanță ori locuri amenajate pentru a fi utilizate ca locuri de camping, în cazul în care este realizată de către un intermediar care acționează în numele și în contul altei persoane;

e) asigurarea unei locații în stand la un târg sau la o expoziție și la alte evenimente similare și alte servicii specifice prin care se permite expozantului să își expună obiectele, cum ar fi designul standului, transportul și depozitarea obiectelor, furnizarea de utilaje, instalarea de cablu, servicii de asigurare și furnizarea de materiale publicitare;

f) instalarea sau asamblarea, întreținerea și repararea, verificarea ori supravegherea de mașini sau echipamente care nu sunt ori nu devin parte din bunul imobil;

g) gestionarea unui portofoliu de investiții în proprietăți imobiliare;

h) servicii de natură juridică, altele decât cele reglementate de alin. (2), în legătură cu contracte, inclusiv recomandări date cu privire la termenii unui contract de transfer de bunuri imobile, sau în legătură cu punerea în aplicare a unui astfel de contract ori pentru dovedirea existenței unui astfel de contract, în cazul în care astfel de servicii nu sunt specifice unui transfer de titlu de proprietate pentru un bun imobil.

(4) Pentru a determina dacă prestarea unui serviciu juridic complex, format din diferite

elemente, intră sau nu sub incidența prevederilor art. 133 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal trebuie stabilit scopul final al acestui serviciu, de la caz la caz.

14¹. (1) Conform art. 133 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, locul prestării pentru serviciile ce constau în transportul de călători este locul în care se efectuează transportul, în funcție de distanțele parcurse.

(2) Transporturile naționale de călători sunt transporturi care au locul prestării în România, având punctul de plecare și punctul de sosire pe teritoriul României.

(3) Transporturile internaționale de călători sunt transporturile care au fie punctul de plecare, fie punctul de sosire în afara țării, fie ambele puncte sunt situate în afara țării. Locul prestării serviciilor de transport internațional de călători este considerat a fi în România pentru partea din parcursul efectuat în interiorul țării, denumită traseu național.

(4) Pentru transportul internațional de călători, partea din parcursul efectuat în România este parcursul efectuat între locul de plecare și locul de sosire a transportului de călători, determinată după cum urmează:

a) pentru transportul care are punctul de plecare în România, locul de plecare este considerat a fi primul punct de îmbarcare a pasagerilor, iar locul de sosire este considerat a fi punctul de trecere a frontierei dinspre România în străinătate;

b) pentru transportul care are punctul de plecare în afara României și punctul de sosire în România, locul de plecare este punctul de trecere a frontierei din străinătate spre România, iar locul de sosire este ultimul punct de debarcare a pasagerilor care au fost îmbarcați în afara României;

c) pentru transportul care tranzitează România, fără a avea nici punctul de plecare, nici punctul de sosire în România, locul de plecare este considerat a fi locul de trecere a frontierei dinspre străinătate în România, iar locul de sosire este considerat a fi punctul de trecere a frontierei dinspre România în străinătate;

d) în cazurile prevăzute la lit. a) - c), pentru pasagerii care s-au îmbarcat și debarcat în interiorul țării, călătorind cu un mijloc de transport în trafic internațional, partea de transport dintre locul de îmbarcare și locul de debarcare pentru acești pasageri se consideră a fi transport național.

(5) Facturile sau alte documente specifice pentru transportul internațional de bunuri, altul decât transportul intracomunitar de bunuri, prestat către persoane neimpozabile, precum

și pentru transportul internațional de călători se emit pentru parcursul integral, fără a fi necesară separarea contravalorii traseului național și a celui internațional. Orice scutire de taxă pentru servicii de transport, prevăzută de art. 143 sau 144 din Codul fiscal, se acordă pentru parcursul efectuat în interiorul țării, în timp ce distanța parcursă în afara țării se consideră că nu are locul prestării în România și nu se datorează taxa. Persoana care efectuează servicii de transport internațional de bunuri, altul decât transportul intracomunitar de bunuri, către persoane neimpozabile și/sau servicii de transport internațional de călători beneficiază de dreptul de deducere a taxei aferente achizițiilor de bunuri și/sau servicii și pentru partea din transport care nu are locul prestării în România, în baza art. 145 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal.

14². În sensul art. 133 alin. (4) lit. d) și f) din Codul fiscal, atât serviciile de restaurant, cât și cele de catering sunt caracterizate printr-un complex de activități în care predomină serviciile, iar furnizarea de hrană și/sau de băuturi este doar o componentă. Serviciile de restaurant constau în furnizarea, la locația prestatorului, de hrană preparată sau nepreparată și/sau băuturi pentru consum uman, însoțite de suficiente servicii aferente care să permită consumul imediat, în timp ce serviciile de catering constau în aceleași activități, desfășurate însă în afara locației prestatorului.

14³. (1) În scopul aplicării prevederilor art. 133 alin. (2), (3), alin. (4) lit. e) și alin. (5) lit.g) din Codul fiscal, sunt considerate mijloace de transport vehiculele, motorizate sau nu, și alte echipamente și dispozitive destinate transportului de persoane ori obiecte dintr-un loc în altul, care pot fi trase, tractate sau împinse de vehicule și care sunt în mod normal proiectate să fie utilizate pentru transport și pot realiza efectiv acest lucru.

(2) Potrivit prevederilor alin. (1), sunt incluse în categoria mijloacelor de transport în special următoarele vehicule:

- a) vehiculele terestre, precum automobile, motociclete, biciclete, triciclete și rulote;
- b) remorcile și semiremorcile;
- c) vagoanele feroviare;
- d) navele;
- e) aeronavele;
- f) vehiculele proiectate special pentru transportul persoanelor bolnave sau rănite;
- g) tractoarele agricole și alte vehicule agricole;

h) vehiculele pentru invalizi acționate manual sau electronic.

(3) Nu sunt considerate mijloace de transport în sensul alin. (1) vehiculele care sunt imobilizate în permanență și containerele.

(4) În sensul art. 133 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, durata posesiei sau utilizării continue a mijlocului de transport se stabilește pe baza prevederilor contractului încheiat între părțile implicate. Totuși, organele fiscale competente pot stabili prin orice element de fapt sau de drept durata reală a posesiei și utilizării continue a mijlocului de transport.

(5) În situația în care două sau mai multe contracte de închiriere a aceluiași mijloc de transport încheiate cu același client se succed cu o întrerupere de două zile sau mai puțin, termenul primului contract va fi luat în considerare pentru a se stabili dacă al doilea contract va fi considerat sau nu pe termen scurt, în sensul art. 133 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal.

(6) Atunci când se încheie cu un client contracte în aceleași condiții pentru aceleași mijloace de transport, durata fiecăruia dintre contractele precedente se ia în considerare la stabilirea duratei contractelor următoare, în sensul aplicării prevederilor art. 133 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal. Cu toate acestea, durata unui contract pe termen scurt, derulat anterior unui contract care se califică drept contract pe termen lung ca urmare a contractelor anterioare, nu va fi reevaluată retroactiv, cu excepția situației în care se poate face dovada abuzului de lege.

(7) În situația în care un contract pe termen scurt, în sensul art. 133 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, face obiectul unei prelungiri care are ca efect depășirea termenului de 30, respectiv 90 de zile, este necesară o reevaluare a respectivului contract, cu excepția cazului în care prelungirea contractului se datorează unor circumstanțe independente de voința părților, datorate unor cauze de forță majoră.

(8) Atunci când un contract pe termen scurt este urmat de un alt contract pe termen scurt încheiat între aceleași părți, dar pentru mijloace de transport diferite, fiecare contract va fi analizat separat, în vederea încadrării sau neîncadrării în prevederile art. 133 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, dacă nu se dovedește o încălcare a legii.

(9) În sensul art. 133 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, un mijloc de transport este considerat ca fiind pus efectiv la dispoziția clientului la locul în care se află mijlocul de transport atunci când clientul preia efectiv controlul fizic asupra acestuia. Controlul juridic, respectiv semnarea contractului, intrarea în posesia cheilor, nu este suficient pentru a determina locul efectiv al punerii la dispoziția clientului a mijlocului de transport.

(10) Acordarea de către o persoană impozabilă care deține vagoane de tren a dreptului de utilizare a acestora reprezintă, din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată, o prestare de servicii asimilată închirierii de mijloace de transport, locul prestării fiind stabilit în funcție de perioada de utilizare. Același regim se aplică și pentru acordarea de către întreprinderile feroviare a dreptului de utilizare a vagoanelor în trafic internațional, pentru care se încasează taxa stabilită prin Regulamentul pentru folosirea reciprocă a vagoanelor de marfă în trafic internațional, aprobat de Uniunea Internațională a Căilor Ferate.

14⁴. (1) Locul prestării este locul de plecare a transportului de călători, pentru serviciile de restaurant și catering furnizate efectiv la bordul navelor, al aeronavelor sau al trenurilor în timpul unei părți a unei operațiuni de transport de călători efectuată în Comunitate, astfel cum este prevăzut la art. 133 alin. (4) lit. f) din Codul fiscal. Caracteristicile serviciilor de restaurant și catering sunt cele prevăzute la pct. 14².

(2) Pentru a identifica partea transportului de călători efectuată în interiorul Comunității, mijlocul de transport este decisiv, și nu călătoria individuală a fiecărui pasager. Prin urmare, se consideră că se efectuează o singură parte de transport de călători în interiorul Comunității, chiar și atunci când există opriri în afara Comunității, în situația în care călătoria este efectuată cu un singur mijloc de transport.

(3) O călătorie efectuată cu aeronave, căreia i s-a atribuit un singur număr de zbor și care implică escale în interiorul Comunității, se consideră ca reprezentând o singură parte de transport de călători efectuată în Comunitate. Pentru călătoriile cu trenul, în vederea identificării părții unice a transportului de călători în interiorul Comunității, itinerarul este decisiv.

(4) Pentru aplicarea art. 133 alin. (4) lit. f) din Codul fiscal, locurile în care pasagerii, în mod individual, se îmbarcă sau debarcă în/din mijlocul de transport nu au relevanță în stabilirea părții unei operațiuni de transport efectuate în interiorul Comunității.

(5) Partea din serviciile de catering și restaurant oferite în timpul unei părți a unei operațiuni de transport care nu este considerată a fi efectuată în Comunitate, dar totuși este efectuată pe teritoriul unui stat membru, intră sub incidența art. 133 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal, respectiv are locul la locul prestării efective.

15. Locul serviciilor prestate către persoane neimpozabile se determină în conformitate cu prevederile art. 133 alin. (3) din Codul fiscal, dacă nu se aplică excepțiile

prevăzute la art. 133 alin. (4) și (5) din Codul fiscal.

15¹. (1) În aplicarea art. 133 alin. (7) lit. a) din Codul fiscal:

a) serviciile constând în activități accesorii transportului, precum încărcarea, descărcarea, manipularea și servicii similare acestora, se consideră a fi efectiv utilizate și exploatare în România dacă sunt prestate pe teritoriul României;

b) serviciile constând în lucrări asupra bunurilor mobile corporale și evaluări ale bunurilor mobile corporale se consideră a fi efectiv utilizate și exploatare în România dacă sunt efectuate pe teritoriul României;

c) serviciile de transport de bunuri efectuate în România sunt serviciile al căror punct de plecare și punct de sosire se află pe teritoriul României, acestea fiind considerate efectiv utilizate și exploatare pe teritoriul României.

(2) Dacă locul prestării serviciilor conform art. 133 alin. (7) lit. a) din Codul fiscal este situat pe teritoriul României, operațiunile sunt impozabile în România, fiind aplicabile cotele de taxă prevăzute la art. 140 din Codul fiscal sau, după caz, scutirile de taxă prevăzute la art. 141, 143, 144, 144¹ și 152 din Codul fiscal.

(3) Prevederile art. 133 alin. (7) lit. a) din Codul fiscal nu se aplică în situația în care beneficiarul serviciilor este o persoană impozabilă care are sediul activității economice în afara Comunității, dar comunică prestatorului un cod valabil de TVA din alt stat membru și adresa unui sediu fix din Comunitate către care sunt prestate serviciile. Se consideră că prestatorul a acționat de bună-credință în ceea ce privește determinarea faptului că beneficiarul este o persoană impozabilă atunci când a obținut confirmarea validității codului de TVA atribuit beneficiarului de autoritățile fiscale din alt stat membru, prin intermediul procedurilor de securitate existente la nivel comunitar.

(4) În sensul art. 133 alin. (7) lit. b) din Codul fiscal:

a) acordarea accesului la evenimente culturale, artistice, sportive, științifice, educaționale, de divertisment sau la alte evenimente similare include prestarea serviciilor ale căror caracteristici esențiale constau în garantarea dreptului de acces la un eveniment în schimbul unui bilet ori al unei plăți, inclusiv sub forma unui abonament sau a unei cotizații periodice;

b) conceptul de acces la un eveniment cuprinde următoarele servicii, fără a se limita la acestea:

1. dreptul de acces la spectacole, reprezentații teatrale, reprezentații de circ, parcuri de

distracții, concerte, târguri, expoziții și alte evenimente similare;

2. dreptul de acces la evenimente sportive precum meciuri sau competiții;

3. dreptul de acces la evenimente educaționale și științifice, precum conferințe și seminare;

c) conceptul de acces la un eveniment nu cuprinde utilizarea unor facilități, în schimbul plății unei cotizații, precum cele oferite de o sală de gimnastică sau altele asemănătoare;

d) serviciile auxiliare prevăzute la art. 133 alin. (7) lit. b) din Codul fiscal includ serviciile legate în mod direct de accesul la evenimente culturale, artistice, sportive, științifice, educaționale, de divertisment sau la alte evenimente similare furnizate separat unei persoane care participă la un eveniment, în schimbul plății unei sume de bani. Astfel de servicii auxiliare includ în special utilizarea vestiarelor sau a instalațiilor sanitare, dar nu includ serviciile de intermediere legate de vânzarea biletelor.

(5) În sensul art. 133 alin. (7) lit. b) din Codul fiscal, conceptul de eveniment nu cuprinde serviciile de instruire, indiferent de durata procesului de instruire, care nu sunt organizate sub forma unor seminare.”

7. Punctul 16 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

Faptul generator pentru livrări de bunuri și prestări de servicii

ART. 134¹

(1) Faptul generator intervine la data livrării bunurilor sau la data prestării serviciilor, cu excepțiile prevăzute în prezentul capitol.

(2) Pentru bunurile livrate în baza unui contract de consignație, se consideră că livrarea bunurilor de la consignat la consignatar are loc la data la care bunurile sunt livrate de consignatar clienților săi.

(3) Pentru bunurile transmise în vederea testării sau a verificării conformității, se consideră că livrarea bunurilor are loc la data acceptării bunurilor de către beneficiar.

(4) Pentru stocurile la dispoziția clientului, se consideră că livrarea bunurilor are loc la data la care clientul retrage bunurile din stoc în vederea utilizării, în principal pentru activitatea de producție.

(5) Prin norme sunt definite contractele de consignație, stocurile la dispoziția clientului, bunurile livrate în vederea testării sau a verificării conformității.

(6) Pentru livrările de bunuri corporale, inclusiv de bunuri imobile, data livrării este data la care intervine transferul dreptului de a dispune de bunuri ca și un proprietar. Prin excepție, în cazul contractelor care prevăd că plata se efectuează în rate sau a oricărui alt tip de contract care prevede că proprietatea este atribuită cel mai târziu în momentul plății ultimei sume scadente, cu excepția contractelor de leasing, data livrării este data la care bunul este predat beneficiarului.

(7) Prestările de servicii care determină decontări sau plăți succesive, cum sunt serviciile de construcții-montaj, consultanță, cercetare, expertiză și alte servicii similare, sunt considerate efectuate la data la care sunt emise situații de lucrări, rapoarte de lucru, alte documente similare pe baza cărora se stabilesc serviciile efectuate sau, după caz, în funcție de prevederile contractuale, la data acceptării acestora de către beneficiari.

(8) În cazul livrărilor de bunuri și al prestațiilor de servicii care se efectuează continuu, altele decât cele prevăzute la alin. (7), cum sunt: livrările de gaze naturale, de apă, serviciile de telefonie, livrările de energie electrică și altele asemenea, se consideră că livrarea/prestarea este efectuată la datele specificate în contract pentru plata bunurilor livrate sau a serviciilor prestate sau la data emiterii unei facturi, dar perioada de decontare nu poate depăși un an.

(9) În cazul operațiunilor de închiriere, leasing, concesiune și arendare de bunuri, serviciul se consideră efectuat la fiecare dată specificată în contract pentru efectuarea plății.

(10) Pentru prestațiile de servicii pentru care taxa este datorată de către beneficiarul serviciilor în conformitate cu art. 150 alin. (2), care sunt prestate continuu pe o perioadă mai mare de un an și care nu determină decontări sau plăți în cursul acestei perioade, se consideră efectuate la expirarea fiecărui an calendaristic, atât timp cât prestarea de servicii nu a încetat.

(11) Prin excepție de la prevederile alin. (8), livrarea continuă de bunuri, altele decât cele prevăzute la art. 132 alin. (1) lit. e) și f), pe o perioadă care depășește o lună calendaristică, care sunt expediate sau transportate într-un alt stat membru decât cel în care începe expedierea ori transportul bunurilor și care sunt livrate în regim de scutire de TVA sau care sunt transferate în regim de scutire de TVA într-un alt stat membru de

către o persoană impozabilă în scopul desfășurării activității sale economice, în conformitate cu condițiile stabilite la art. 143 alin. (2), se consideră ca fiind efectuată în momentul încheierii fiecărei luni calendaristice, atât timp cât livrarea de bunuri nu a încetat.

(12) Prestările de servicii care nu se regăsesc la alin. (7) - (10) se consideră efectuate la data finalizării prestării serviciului respectiv.

Norme metodologice:

16. (1) Pentru bunurile livrate în baza unui contract de consignație, se consideră că livrarea bunurilor de la consignatar la consignatar are loc la data la care bunurile sunt livrate de consignatar clienților săi. În sensul titlului VI din Codul fiscal, contractul de consignație reprezintă un contract prin care consignantul se angajează să livreze bunuri consignatarului, pentru ca acesta din urmă să găsească un cumpărător pentru aceste bunuri. Consignatarul acționează în nume propriu, dar în contul consignantului, când livrează bunurile către cumpărători.

(2) Pentru bunurile transmise în vederea testării sau a verificării conformității, se consideră că transferul proprietății bunurilor a avut loc la data acceptării lor de către beneficiar. Bunurile transmise în vederea verificării conformității sunt bunurile oferite de furnizor clienților, aceștia având dreptul fie să le achiziționeze, fie să le returneze furnizorului. Contractul aferent bunurilor livrate în vederea testării este un contract provizoriu prin care vânzarea efectivă a acestora este condiționată de obținerea de rezultate satisfăcătoare în urma testării de către clientul potențial, testare ce are scopul de a stabili că bunurile au caracteristicile solicitate de clientul respectiv.

(3) Pentru stocurile la dispoziția clientului, se consideră că transferul proprietății bunurilor are loc la data la care clientul intră în posesia acestora. Stocurile la dispoziția clientului reprezintă o operațiune potrivit căreia furnizorul transferă regulat bunuri într-un depozit propriu sau într-un depozit al clientului, iar transferul proprietății bunurilor intervine, potrivit contractului, la data la care clientul scoate bunurile din depozit, în principal pentru a le utiliza în procesul de producție, dar și pentru alte activități economice.

(4) Prevederile alin. (1) - (3) nu se aplică în situația în care bunurile provin din import și beneficiarul înregistrat conform art. 153 din Codul fiscal a optat pentru calitatea de

persoană obligată la plata taxei pentru import, conform prevederilor pct. 59 alin. (1) lit. e) pct. 1, fiind aplicabile prevederile art. 136 din Codul fiscal referitoare la exigibilitatea taxei pentru un import.”

8. Punctele 16¹ și 16² se modifică și vor avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

Exigibilitatea pentru livrări de bunuri și prestări de servicii

ART. 134²

(1) Exigibilitatea taxei intervine la data la care are loc faptul generator.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), exigibilitatea taxei intervine:

a) la data emiterii unei facturi, înainte de data la care intervine faptul generator;

b) la data la care se încasează avansul, pentru plățile în avans efectuate înainte de data la care intervine faptul generator. Avansurile reprezintă plata parțială sau integrală a contravalorii bunurilor și serviciilor, efectuată înainte de data livrării ori prestării acestora;

c) la data extragerii numerarului, pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii realizate prin mașini automate de vânzare, de jocuri sau alte mașini similare.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1) și alin. (2) lit. a) se aplică sistemul TVA la încasare, respectiv exigibilitatea taxei intervine la data încasării contravalorii integrale sau parțiale a livrării de bunuri ori a prestării de servicii, astfel:

a) în cazul persoanelor impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153, care au sediul activității economice în România conform art. 125¹ alin. (2) lit. a), a căror cifră de afaceri în anul calendaristic precedent nu depășește plafonul de 2.250.000 lei. Persoana impozabilă care în anul precedent nu a aplicat sistemul TVA la încasare, dar a cărei cifră de afaceri pentru anul respectiv este inferioară plafonului de 2.250.000 lei aplică sistemul TVA la încasare începând cu prima zi a celei de-a doua perioade fiscale din anul următor celui în care nu a depășit plafonul. Cifra de afaceri pentru calculul plafonului de 2.250.000 lei este constituită din valoarea totală a livrărilor de bunuri și a prestațiilor de servicii taxabile și/sau scutite cu drept de deducere, precum și a operațiunilor rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în străinătate, conform art. 132 și 133, realizate în cursul unui an

calendaristic;

b) în cazul persoanelor impozabile, care au sediul activității economice în România conform art. 125¹ alin. (2) lit. a), care se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 153 în cursul anului calendaristic curent, începând cu data înregistrării în scopuri de TVA.

(4) Dacă în cursul anului calendaristic curent cifra de afaceri a persoanelor impozabile prevăzute la alin. (3) depășește plafonul de 2.250.000 lei, sistemul TVA la încasare se aplică până la sfârșitul perioadei fiscale următoare celei în care plafonul a fost depășit.

(5) În cazul în care persoanele impozabile obligate la aplicarea sistemului TVA la încasare nu au încasat contravaloarea integrală sau parțială a livrării de bunuri ori a prestării de servicii în termen de 90 de zile calendaristice de la data emiterii facturii, calculate conform dispozițiilor Codului de procedură civilă, exigibilitatea taxei aferente contravalorii neîncasate intervine în cea de-a 90-a zi calendaristică, de la data emiterii facturii. În situația în care factura nu a fost emisă în termenul prevăzut de lege, exigibilitatea taxei aferente contravalorii neîncasate intervine în cea de-a 90-a zi calendaristică de la termenul-limită prevăzut de lege pentru emiterea facturii, calculată conform dispozițiilor Codului de procedură civilă.

(6) Aplicarea prevederilor sistemului de TVA la încasare este obligatorie pentru persoanele impozabile prevăzute la alin. (3), dar nu se aplică de persoanele impozabile care fac parte dintr-un grup fiscal unic conform prevederilor art. 127 alin. (8). Sistemul TVA la încasare se aplică numai pentru operațiuni pentru care locul livrării, conform prevederilor art. 132, sau locul prestării, conform prevederilor art. 133, se consideră a fi în România. Persoanele impozabile care au obligația aplicării sistemului TVA la încasare nu aplică sistemul pentru următoarele operațiuni care intră sub incidența regulilor generale privind exigibilitatea TVA:

a) în cazul livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii pentru care beneficiarul este persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (2) - (6), art. 152³ alin. (10) sau art. 160;

b) în cazul livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii care sunt scutite de TVA;

c) în cazul operațiunilor supuse regimurilor speciale prevăzute la art. 152¹ – 152³;

d) în cazul livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii a căror contravaloare este încasată, parțial sau total, cu numerar de către persoana impozabilă eligibilă pentru aplicarea sistemului TVA la încasare de la beneficiari persoane juridice, persoane fizice înregistrate în scopuri de TVA, persoane fizice autorizate, liber profesioniști și asocieri fără personalitate juridică;

e) în cazul livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii pentru care beneficiarul este o persoană afiliată furnizorului/prestatorului potrivit art. 7 alin. (1) pct. 21.

(7) În cazul facturilor emise de persoanele impozabile înainte de intrarea sau ieșirea în/din sistemul de TVA la încasare se aplică următoarele reguli:

a) în cazul facturilor pentru contravaloarea totală a livrării de bunuri ori a prestării de servicii emise înainte de data intrării în sistemul de TVA la încasare, indiferent dacă acestea sunt sau nu încasate, pentru care faptul generator de taxă intervine după intrarea în sistemul TVA la încasare, nu se aplică prevederile alin. (3) și (5). În cazul facturilor pentru contravaloarea parțială a livrării de bunuri sau a prestării de servicii emise înainte de data intrării în sistemul de TVA la încasare, care au fost ori nu încasate, pentru care faptul generator de taxă intervine după data intrării persoanei impozabile în sistem, se vor aplica prevederile alin. (3) și (5) pentru diferențele care vor fi facturate după data intrării în sistemul de TVA la încasare al persoanei impozabile;

b) în cazul facturilor pentru contravaloarea totală a livrării de bunuri sau a prestării de servicii emise înainte de data ieșirii din sistemul de TVA la încasare, indiferent dacă acestea sunt ori nu încasate, pentru care faptul generator de taxă intervine după ieșirea din sistemul TVA la încasare, se continuă aplicarea sistemului, respectiv exigibilitatea taxei intervine conform alin. (3) și (5). În cazul facturilor pentru contravaloarea parțială a livrării de bunuri sau a prestării de servicii emise înainte de data ieșirii din sistemul de TVA la încasare, pentru care faptul generator de taxă intervine după data ieșirii persoanei impozabile din sistemul TVA la încasare, se vor aplica prevederile alin. (3) și (5) numai pentru taxa aferentă contravalorii parțiale a livrărilor/prestărilor facturate înainte de ieșirea din sistem a persoanei impozabile.

(8) Pentru determinarea taxei aferente încasării contravalorii integrale sau parțiale a livrării de bunuri ori a prestării de servicii, care devine exigibilă potrivit prevederilor alin. (3), fiecare încasare totală sau parțială se consideră că include și taxa

aferentă aplicându-se următorul mecanism de calcul pentru determinarea sumei taxei, respectiv $24 \times 100 / 124$, în cazul cotei standard, și $9 \times 100 / 109$ ori $5 \times 100 / 105$, în cazul cotelor reduse. Aceleași prevederi se aplică corespunzător și pentru situațiile prevăzute la alin. (5).

(9) În cazul evenimentelor menționate la art. 138, taxa este exigibilă la data la care intervine oricare dintre evenimente, iar regimul de impozitare, cotele aplicabile și cursul de schimb valutar sunt aceleași ca și ale operațiunii de bază care a generat aceste evenimente.

(10) În situația livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii pentru se aplică sistemul TVA la încasare, în cazul evenimentelor menționate la art. 138, regimul de impozitare, cotele aplicabile și cursul de schimb valutar sunt aceleași ca și ale operațiunii de bază care a generat aceste evenimente, dar pentru stabilirea exigibilității taxei se aplică următoarele prevederi:

a) pentru situația prevăzută la art. 138 lit. a):

1. în cazul în care operațiunea este anulată total înainte de livrare/prestare, exigibilitatea taxei intervine la data anulării operațiunii, pentru contravaloarea pentru care a intervenit exigibilitatea taxei. Pentru contravaloarea pentru care nu a intervenit exigibilitatea taxei se operează anularea taxei neexigibile aferente;

2. în cazul în care operațiunea este anulată parțial înainte de livrare/prestare, se operează reducerea taxei neexigibile aferente contravalorii pentru care nu a intervenit exigibilitatea taxei, iar în situația în care cuantumul taxei aferente anulării depășește taxa neexigibilă, pentru diferență exigibilitatea taxei intervine la data anulării operațiunii;

b) pentru situația prevăzută la art. 138 lit. b) se aplică corespunzător prevederile lit. a);

c) pentru situația prevăzută la art. 138 lit. c) se aplică corespunzător prevederile lit. a) pct. 2;

d) pentru situația prevăzută la art. 138 lit. d) se operează anularea taxei neexigibile aferente;

e) pentru situația prevăzută la art. 138 lit. e) se aplică corespunzător prevederile lit. a).

(11) În situația livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii pentru se aplică sistemul TVA la încasare, dacă evenimentele menționate la art. 138 intervin după cea de-a 90-a zi de la data emiterii facturii sau, după caz, de la data termenului-limită pentru emiterea acesteia, taxa este exigibilă la data la care intervine evenimentul.

Norme metodologice:

16¹. (1) Prevederile art. 134² alin. (2) lit. a) din Codul fiscal se aplică în situația în care facturile totale ori parțiale pentru o livrare de bunuri sau o prestare de servicii au fost emise înaintea faptului generator de taxă și includ și situația în care sunt emise facturi pentru avansuri înainte de încasarea acestora.

(2) În aplicarea art. 134² alin. (9) din Codul fiscal, în cazul în care intervin evenimentele prevăzute la art. 138 din Codul fiscal, ulterior datei de 1 iulie 2010, cota aplicabilă pentru ajustarea bazei de impozitare este cota operațiunii de bază care a generat aceste evenimente. Pentru operațiunile a căror bază impozabilă este determinată în valută, cursul de schimb valutar utilizat pentru ajustarea bazei de impozitare este același ca al operațiunii de bază care a generat aceste evenimente, respectiv cursul de schimb valutar utilizat pentru determinarea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată pentru operațiunea de bază. Totuși, în cazul în care nu se poate determina operațiunea de bază care a generat aceste evenimente, se va aplica cota de TVA în vigoare la data la care a intervenit evenimentul și, corespunzător, și cursul de schimb valutar de la această dată, în cazul operațiunilor pentru care baza de impozitare este determinată în valută.

(3) În cazul în care intervin evenimentele prevăzute la art. 138 din Codul fiscal, ulterior datei de 1 iulie 2010, pentru achiziții intracomunitare de bunuri, cota aplicabilă pentru ajustarea bazei de impozitare este cota în vigoare la data la care a intervenit exigibilitatea taxei pentru achiziția intracomunitară potrivit art. 135 din Codul fiscal. În situația în care nu se poate determina achiziția intracomunitară care a generat aceste evenimente, se va aplica cota de TVA în vigoare la data la care a intervenit evenimentul.

Exemplu: Societatea A din România a primit o factură pentru un avans la o achiziție intracomunitară de bunuri în sumă de 1.000 euro, emisă la data de 12 mai 2010. Taxa aferentă achiziției intracomunitare s-a determinat pe baza cursului de schimb în vigoare la data de 12 mai 2010, respectiv 4,18 lei/euro, aplicându-se cota de TVA de 19%, astfel: 1.000 euro x 4,18

lei/euro x 19% = 794,2 lei.

În luna iulie, societatea primește factura emisă la data de 16 iulie 2010 pentru diferența până la valoarea integrală a bunurilor care sunt achiziționate intracomunitar, în sumă de 5.000 euro, valoarea integrală a bunurilor fiind de 6.000 euro. Taxa aferentă achiziției intracomunitare s-a determinat pe baza cursului de schimb în vigoare la data de 16 iulie 2010, respectiv 4,26 lei/euro, aplicându-se cota de TVA de 24%, astfel: 5.000 euro x 4,26 lei/euro x 24% = 5.112 lei.

La data de 5 august 2010, furnizorul extern emite un credit-note prin care acordă o reducere de preț de 10% aferentă livrării intracomunitare care a generat achiziția intracomunitară de bunuri la societatea A din România. Societatea A are obligația să ajusteze baza de impozitare a achiziției intracomunitare cu sumele calculate astfel:

$1.000 \text{ euro} \times 10\% \times 4,18 \text{ lei/euro} \times 19\% = 79,42 \text{ lei}$

$5.000 \text{ euro} \times 10\% \times 4,26 \text{ lei/euro} \times 24\% = 511,2 \text{ lei.}$

16². (1) Sistemul TVA la încasare prevăzut la art. 134² alin. (3) – (8) din Codul fiscal se aplică numai de către persoanele impozabile care sunt înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal și care au sediul activității economice în România conform art. 125¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal. Persoanele impozabile care nu sunt stabilite în România conform art. 125¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, dar sunt înregistrate în România în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, direct sau prin reprezentant fiscal, precum și persoanele impozabile care au sediul activității economice în afara României dar sunt stabilite în România conform art. 125¹ alin. (2) lit. b) din Codul fiscal prin sediu fix precum sucursale sau alte sedii secundare, fără personalitate juridică, nu aplică sistemul TVA la încasare prevăzut la art. 134² alin. (3) – (8) din Codul fiscal.

(2) Persoanele impozabile stabilite în România care fac parte dintr-un grup fiscal unic conform prevederilor art. 127 alin. (8) din Codul fiscal, persoanele impozabile nestabilite în România care sunt înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, precum și persoanele impozabile care au sediul activității economice în afara României, dar sunt stabilite în România prin sediu fix conform art. 125¹ alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, nu aplică sistemul TVA la încasare prevăzut la art. 134² alin. (3) – (8) din Codul fiscal.

(3) Persoanele impozabile obligate la aplicarea sistemului TVA la încasare aplică sistemul TVA la încasare prevăzut la art. 134² alin. (3) – (8) din Codul fiscal pentru toate

operațiunile realizate, cu excepția operațiunilor care nu au locul livrării/prestării în România conform prevederilor art. 132 și 133 din Codul fiscal, precum și a operațiunilor prevăzute la lit. a) – e) ale art. 134² alin. (6) din Codul fiscal, pentru care se aplică regulile generale privind exigibilitatea TVA prevăzute la art. 134² alin. (1) și (2) din Codul fiscal. Potrivit prevederilor art. 155 alin. (19) lit. p) din Codul fiscal, pe facturile emise de persoanele care aplică sistemul TVA la încasare este obligatorie mențiunea „TVA la încasare”, cu excepția operațiunilor pentru care persoanele respective au obligația să aplice regulile generale de exigibilitate menționate la prima teză.

(4) La determinarea cifrei de afaceri care servește drept referință pentru calculul plafonului de 2.250.000 lei prevăzut la art. 134² alin.(3) lit. a) din Codul fiscal se au în vedere rândurile din decontul de taxă prevăzut la art. 156² din Codul fiscal corespunzătoare operațiunilor taxabile și/sau scutite cu drept de deducere, operațiunilor rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în străinătate, conform prevederilor art. 132 și 133 din Codul fiscal, precum și rândurile de regularizări aferente. Nu se ia în calculul cifrei de afaceri valoarea taxei pe valoarea adăugată în cazul operațiunilor taxabile. În cazul persoanei impozabile care a aplicat regimul de scutire prevăzut la art. 152 din Codul fiscal și care se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, nu sunt luate în calculul cifrei de afaceri livrările de bunuri/prestările de servicii realizate în perioada în care persoana impozabilă nu a avut un cod de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal.

(5) Persoana impozabilă a cărei cifră de afaceri în perioada 1 octombrie 2011 – 30 septembrie 2012 inclusiv, determinată în funcție de elementele prevăzute la art. 134² alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, nu depășește plafonul de 2.250.000 lei, conform prevederilor art. II din Ordonanța Guvernului nr. 15/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aplică sistemul TVA la încasare începând cu data de 1 ianuarie 2013, dacă la această dată este înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal și nu face parte dintr-un grup fiscal unic. În cazul acestor persoane, nu se aplică pentru anul 2013 prevederile referitoare la plafonul cifrei de afaceri din anul precedent prevăzut la art. 134² alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, respectiv nu se vor lua în considerare operațiunile realizate după data de 1 octombrie 2012 pentru determinarea plafonului. Aceste persoane trebuie să depună la organele fiscale competente o notificare până pe data de 25 octombrie

2012 inclusiv din care să rezulte că nu au depășit cifra de afaceri de 2.250.000 lei, conform prevederilor art. II din Ordonanța Guvernului nr. 15/2012. Nu au obligația să depună această notificare persoanele impozabile care la data la care intervine obligația depunerii notificării nu mai sunt înregistrate în scopuri de TVA conform art 153 din Codul fiscal sau fac parte dintr-un grup fiscal unic. Persoana impozabilă care are obligația depunerii notificării și nu o depune în termenul prevăzut la prima teză, va fi înregistrată din oficiu de organele fiscale competente în Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare. În situația în care persoana impozabilă a cărei cifră de afaceri în perioada 1 octombrie 2011 – 30 septembrie 2012 inclusiv nu depășește plafonul de 2.250.000 lei, dar nu mai este înregistrată în scopuri de TVA la data de 31 decembrie 2012, ca urmare a anulării înregistrării în scopuri de TVA potrivit legii, sau face parte dintr-un grup fiscal unic, aceasta nu va mai fi înregistrată de organele fiscale competente în Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare.

(6) Aplică sistemul TVA la încasare începând cu prima zi a celei de-a doua perioade fiscale din anul 2013 persoana impozabilă care se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 153 alin. (1) din Codul fiscal după data de 30 septembrie 2012, exclusiv, a cărei cifră de afaceri nu depășește plafonul de 2.250.000 lei, determinată conform art. 134² alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, de la momentul înregistrării în scopuri de TVA până la finele anului 2012 și care nu face parte dintr-un grup fiscal unic. În acest sens persoana impozabilă trebuie să depună la organele fiscale competente o notificare până pe data de 25 ianuarie 2013 inclusiv, din care să rezulte că nu a depășit cifra de afaceri de 2.250.000 lei, conform prevederilor art. 156³ alin. (11) din Codul fiscal. Persoana impozabilă care nu depune notificarea în termenul prevăzut la teza anterioară, va fi înregistrată din oficiu de organele fiscale competente în Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare conform prevederilor art. 156³ alin. (11) din Codul fiscal. În perioada cuprinsă între data la care persoana impozabilă avea obligația aplicării sistemului TVA la încasare și data înregistrării din oficiu de către organele fiscale competente în Registrul persoanelor impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, se aplică prevederile art. 156³ alin.(11) din Codul fiscal. Aceste prevederi se aplică corespunzător în anii următori în cazul persoanelor care nu au aplicat sistemul TVA la încasare în anul precedent și care îndeplinesc condițiile pentru aplicarea sistemului.

(7) În cazul persoanelor impozabile a căror înregistrare în scopuri de TVA este anulată din oficiu de organele fiscale competente conform art. 153 alin. (9) lit. a) - f) din Codul fiscal

și ulterior sunt înregistrate conform art. 153 alin. (9¹) din Codul fiscal, se aplică următoarele reguli:

a) în situația în care organele fiscale competente au anulat din oficiu înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile conform art. 153 alin. (9) lit. a) - e) din Codul fiscal și au radiat persoana impozabilă din Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare, iar înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153 alin. (9¹) din Codul fiscal are loc în același an, organele fiscale competente înregistrează din oficiu persoana impozabilă în Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare dacă la data înregistrării în scopuri de TVA conform art. 153 alin. (9¹) din Codul fiscal cifra de afaceri realizată în anul respectiv, determinată potrivit prevederilor art. 134² alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, nu depășește plafonul de 2.250.000 lei. Nu sunt luate în calculul acestui plafon livrările/prestările efectuate în perioada din anul respectiv în care persoana impozabilă nu a avut un cod valabil de TVA;

b) în situația în care înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 153 alin. (9¹) din Codul fiscal, are loc în alt an decât cel în care organele fiscale competente au anulat din oficiu înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile conform art. 153 alin. (9) lit. a) - e) din Codul fiscal, organele fiscale competente înregistrează din oficiu persoana impozabilă în Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare, dacă la data înregistrării cifra de afaceri din anul precedent, determinată potrivit prevederilor art. 134² alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, nu depășește plafonul de 2.250.000 lei. Nu sunt luate în calculul acestui plafon livrările/prestările efectuate în perioada în care persoana respectivă nu a avut un cod valabil de TVA;

c) prin excepție de la prevederile lit. a) și b), în situația în care organele fiscale competente au anulat din oficiu înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile conform art. 153 alin. (9) lit. a) - e) din Codul fiscal, iar înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153 alin. (9¹) din Codul fiscal, are loc în cursul anului 2012:

1. dacă înregistrarea în scopuri de TVA are loc înainte de data de 1 octombrie 2012, exclusiv, se aplică corespunzător prevederile alin. (5). Nu sunt luate în calculul plafonului realizat în perioada 1 octombrie 2011 – 30 septembrie 2012 livrările/prestările efectuate în perioada în care persoana respectivă nu a avut un cod valabil de TVA;

2. dacă înregistrarea în scopuri de TVA are loc după data de 1 octombrie 2012, inclusiv, se aplică corespunzător prevederile alin. (6). Nu sunt luate în calculul plafonului

realizat în cursul anului 2012 livrările/prestările efectuate în perioada în care persoana respectivă nu a avut un cod valabil de TVA.

(8) Începând cu data de 1 ianuarie 2013, persoanele impozabile care se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 153 alin.(1) din Codul fiscal au obligația, conform prevederilor art. 134² alin. (3) lit. b) din Codul fiscal, să aplice sistemul TVA la încasare începând cu data înregistrării în scopuri de TVA, cu excepția persoanelor impozabile exceptate de la aplicarea sistemului prevăzute la alin. (2). Organele fiscale competente înregistrează din oficiu aceste persoane în Registrul persoanelor impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, conform prevederilor art. 156³ alin. (13) din Codul fiscal.

(9) Persoana impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare și care depășește în cursul anului calendaristic curent plafonul de 2.250.000 lei, aplică sistemul TVA la încasare până la sfârșitul perioadei fiscale următoare celei în care plafonul a fost depășit. În cazul acestor persoane impozabile se aplică corespunzător prevederile art. 156³ alin. (12) din Codul fiscal.

(10) Exemple:

1. O persoană impozabilă aplică sistemul TVA la încasare începând cu data de 1 ianuarie 2013 și are perioada fiscală trimestrul, dar în trimestrul al II-lea al anului 2013 depășește plafonul de 2.250.000 lei. În consecință, persoana impozabilă are obligația să depună o notificare până la data de 25 iulie 2013 pentru ieșirea din sistem, și nu va mai aplica sistemul TVA la încasare din prima zi a celei de-a doua perioade fiscale următoare celei în care a depășit plafonul, respectiv din data de 1 octombrie 2013. Dacă în anul 2014 această persoană impozabilă nu va depăși plafonul de 2.250.000 lei, din anul 2015 va intra sub incidența prevederilor art. 134² alin. (3) lit. a) din Codul fiscal și va depune o notificare conform prevederilor art. 156³ alin. (11) din Codul fiscal până la data de 25 ianuarie 2015 în vederea aplicării sistemului TVA la încasare începând cu data de 1 aprilie 2015, dacă va avea perioada fiscală trimestrul, sau începând cu data de 1 februarie 2015, dacă va avea perioada fiscală luna.

2. O persoană impozabilă care se înregistrează în scopuri de TVA la data de 1 martie 2013 aplică sistemul TVA la încasare începând cu data înregistrării în scopuri de TVA, fiind înregistrată din oficiu de organele fiscale în Registrul persoanelor impozabile care aplică sistemul TVA la încasare. În situația în care respectiva persoană impozabilă are perioada

fiscală luna calendaristică și depășește în luna iunie 2013 plafonul de 2.250.000 lei, aplică sistemul TVA la încasare până la sfârșitul lunii iulie 2013. Această persoană impozabilă are obligația să depună la organele fiscale competente, până la data de 25 inclusiv a lunii iulie 2013 o notificare pentru ieșirea din sistem, conform art. 156³ alin. (12) din Codul fiscal, din care să rezulte că cifra de afaceri realizată este de peste 2.250.000 lei.

(11) În sensul art. 134² alin. (3) din Codul fiscal, prin încasarea contravalorii livrării de bunuri sau a prestării de servicii se înțelege orice modalitate prin care furnizorul/prestatorul obține contrapartida pentru aceste operațiuni de la beneficiarul său sau de la un terț, precum plata în bani, plata în natură, compensarea, cesiunea de creanțe, utilizarea unor instrumente de plată.

(12) În situația în care are loc o cesiune de creanțe:

a) dacă furnizorul/prestatorul cesionează creanțele aferente unor facturi emise pentru livrări de bunuri/prestări de servicii, se consideră că la data cesiunii creanțelor, indiferent de prețul cesiunii creanțelor, este încasată întreaga contravaloare a facturilor neîncasate până la momentul cesiunii. În cazul în care cedentul este o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare pentru respectivele operațiuni, exigibilitatea taxei intervine la data cesiunii creanțelor, dacă cesiunea are loc înainte de expirarea termenului de 90 de zile calendaristice de la data prevăzută la art. 134² alin. (5) din Codul fiscal. Indiferent de faptul că furnizorii/prestatorii au cesionat creanțele, în cazul beneficiarilor care aplică sistemul TVA la încasare, precum și a celor care achiziționează bunuri/servicii de la persoane care au aplicat sistemul TVA la încasare pentru respectivele operațiuni, dreptul de deducere a taxei este amânat până la data la care taxa aferentă bunurilor/serviciilor achiziționate a fost plătită.

b) dacă persoana care achiziționează bunuri/servicii cesionează furnizorului/prestatorului, drept plată a acestor achiziții, orice creanțe, inclusiv cesiunea dreptului de rambursare a TVA prevăzută la art. 30 din Codul de procedură fiscală, data cesiunii este data la care se consideră că beneficiarul a efectuat plata, respectiv că furnizorul a încasat contravaloarea livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii, la nivelul creanței cesionate. În cazul în care cesionarul este o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare pentru respectivele operațiuni, exigibilitatea taxei aferente livrărilor/prestărilor efectuate în beneficiul cedentului creanței, intervine la data cesiunii creanței și corespunzător valorii creanței cesionate, dacă cesiunea are loc înainte de expirarea termenului de 90 de zile

calendaristice de la data prevăzută la art. 134² alin. (5) din Codul fiscal. La expirarea termenului de 90 de zile, în situația în care contravaloarea livrării/prestării este mai mare decât valoarea creanței cesionate și nu a mai avut loc nicio altă încasare, intervine exigibilitatea pentru diferența neachitată. În cazul în care beneficiarul livrării/prestării este cedentul creanței și este o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare sau achiziționează bunuri/servicii de la o persoană care a aplicat sistemul TVA la încasare pentru respectivele operațiuni, dreptul de deducere a taxei intervine la data cesiunii creanței corespunzător valorii creanței cesionate, iar dreptul de deducere a taxei aferente eventualei diferențe între contravaloarea achizițiilor de bunuri/servicii și contravaloarea creanței cesionate este amânat până la data la care taxa aferentă diferenței respective este plătită.

Exemplu pentru situația prevăzută la lit. a): Societatea A, având perioada fiscală luna calendaristică, care aplică sistemul TVA la încasare, a emis o factură pentru livrarea unui bun în sumă de 124.000 lei (inclusiv TVA) la data de 10 februarie 2013 către societatea B. TVA în sumă de 24.000 lei a fost înregistrat în creditul contului 4428 “TVA neexigibilă”, nefiind încasată de la beneficiar în perioada fiscală respectivă. La data de 15 martie 2013 societatea A cesionează către societatea N creanța aferentă acestei facturi, care nu este încasată de la beneficiarul B. Prețul cesiunii este de 80.000 lei și este încasat în data de 20 aprilie 2013. În ceea ce privește factura pentru livrarea de bunuri din data de 10 februarie 2013 se consideră că aceasta este încasată și exigibilitatea TVA intervine la data de 15 martie 2013, societatea A având obligația să colecteze TVA în sumă de 24.000 lei, respectiv va evidenția suma TVA de 24.000 lei în debitul contului 4428 “TVA neexigibilă” și concomitent în creditul contului “4427 TVA colectată”.

Exemplu pentru situația prevăzută la lit. b): Societatea B, care aplică sistemul TVA la încasare, a livrat la data de 11 februarie 2013 către societatea A bunuri (cărți supuse cotei de TVA de 9%) a căror valoare, inclusiv TVA, este de 109.000 lei. În data de 10 mai 2013 societatea A a cesionat societății B dreptul său de rambursare conform art. 30 din Codul de procedură fiscală, în sumă de 100.000 lei. La data cesiunii, respectiv 10 mai 2013 se consideră că societatea A a plătit/societatea B a încasat suma de 100.000 lei din factura de 109.000 lei. La această dată:

- societatea A va putea să deducă taxa aferentă achiziției astfel: $100.000 \times 9 / 109 = 8.257$ lei . Diferența de 743 rămasă în contul 4428 TVA neexigibilă va putea fi dedusă la momentul plății.

- societatea B va colecta TVA aferentă livrării corepunzător creanței care i-a fost cesionată, respectiv 8.257 lei. Pentru diferența de 743 lei rămasă în contul 4428 TVA neexigibilă, exigibilitatea va interveni în cea de-a 90 zi conform art. 134² alin.(5) din Codul fiscal, dacă presupunem că A nu a mai făcut nicio plată până la data respectivă.

(13) În cazul compensării datoriilor aferente unor facturi pentru livrări de bunuri/prestări de servicii se consideră că furnizorul/prestatorul a încasat, respectiv beneficiarul a plătit, contravaloarea bunurilor/serviciilor, la data la care se sting total sau parțial datoriile, respectiv:

a) în cazul compensărilor între persoane juridice, la data compensării realizate conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/1999 privind unele măsuri pentru prevenirea incapacității de plată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 685/1999 pentru aprobarea Normelor metodologice privind monitorizarea datoriilor nerambursate la scadență ale contribuabililor, persoane juridice, în vederea diminuării blocajului financiar și a pierderilor din economie, și a Regulamentului de compensare a datoriilor nerambursate la scadență ale contribuabililor, persoane juridice, cu modificările și completările ulterioare,

b) în cazul compensărilor în care cel puțin una dintre părți nu este persoană juridică, la data semnării unui proces-verbal de compensare care să cuprindă cel puțin următoarele informații: denumirea părților, codul de înregistrare în scopuri de TVA, sau după caz codul de identificare fiscală, numărul facturii, data emiterii facturii, valoarea facturii inclusiv taxa pe valoarea adăugată, valoarea compensată, semnătura părților și data semnării procesului-verbal de compensare.

(14) În situația în care compensările prevăzute la alin. (13), se realizează după expirarea termenului de 90 de zile calendaristice de la data emiterii facturii:

a) dacă furnizorul/prestatorul este o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare, exigibilitatea taxei intervine, potrivit prevederilor art. 134² alin. (5) din Codul fiscal, în cea de-a 90-a zi calendaristică de la data emiterii facturii;

b) dacă furnizorul/prestatorul este o persoană impozabilă care nu aplică sistemul TVA

la încasare, exigibilitatea taxei intervine potrivit regulilor generale de exigibilitate prevăzute la art. 134² alin. (1) și (2) din Codul fiscal;

c) în cazul beneficiarului care aplică sistemul TVA la încasare sau a celui care face achiziții de la un furnizor/prestator care aplică sistemul TVA la încasare, dreptul de deducere a taxei este amânat până la data la care taxa eferentă bunurilor/serviciilor achiziționate se consideră că a fost plătită prin compensare, indiferent de perioada de 90 de zile de la data emiterii facturii, conform prevederilor art. 145 alin. (1¹) din Codul fiscal.

(15) În cazul încasărilor prin bancă de tipul transfer-credit, data încasării contravalorii totale/parțiale a livrării de bunuri/prestării de servicii de către persoana care aplică sistemul TVA la încasare, este data înscrisă în extrasul de cont, sau în alt document asimilat acestuia.

(16) În cazul în care încasarea se efectuează prin instrumente de plată de tip transfer-debit, respectiv cec, cambie și bilet la ordin, data încasării contravalorii totale/parțiale a livrării de bunuri/prestării de servicii de către persoana care aplică sistemul TVA la încasare, este:

a) data înscrisă în extrasul de cont, sau alt document asimilat acestuia, în situația în care furnizorul/prestatorul care aplică sistemul TVA la încasare nu girează instrumentul de plată, ci îl încasează/scontează. În cazul scontării instrumentului de plată, se consideră că persoana respectivă a încasat contravaloarea integrală a instrumentului de plată;

b) data girului, în situația în care furnizorul/prestatorul care aplică sistemul TVA la încasare girează instrumentul de plată altei persoane. În acest scop se păstrează o copie de pe instrumentul de plată care a fost girat, în care se află mențiunea cu privire la persoana către care a fost girat instrumentul de plată.

(17) Data încasării în situația în care plata s-a efectuat prin carduri de debit sau de credit de către cumpărător, este data înscrisă în extrasul de cont sau în alt document asimilat acestuia.

(18) În cazul plății în natură, data încasării este data la care intervine faptul generator de taxă pentru livrare/prestarea obținută drept contrapartidă pentru livrarea/prestarea efectuată.

(19) Livrările de bunuri/prestările de servicii a căror contravaloare este încasată parțial sau total cu numerar de către persoana eligibilă pentru aplicarea sistemului TVA la încasare de la alte categorii de beneficiari decât cele prevăzute la art. 134² alin. (6) lit. d) din Codul

fiscal, nu sunt excluse de la aplicarea sistemului TVA la încasare. Nu sunt considerate încasări/plăți în numerar sumele în numerar depuse de beneficiar direct în contul bancar al furnizorului/prestatorului. În sensul art. 134² alin. (6) lit. d) din Codul fiscal, furnizorul/prestatorul care este obligat la aplicarea sistemului TVA la încasare, exclude de la aplicarea sistemului TVA la încasare acele sume dintr-o factură care sunt încasate în numerar de la beneficiari persoane juridice, persoane fizice înregistrate în scopuri de TVA, persoane fizice autorizate, liber profesioniști și asocieri fără personalitate juridică.

(20) În sensul art. 134² alin. (6) lit. e) din Codul fiscal, se exclud de la aplicarea sistemului TVA la încasare livrările de bunuri/prestările de servicii dacă, la momentul emiterii facturii, sau, după caz, la data termenului limită prevăzut de lege pentru emiterea facturii în situația în care factura nu a fost emisă în termenul prevăzut de lege, beneficiarul este o persoană afiliată furnizorului/prestatorului potrivit art. 7 alin. (1) pct. 21 din Codul fiscal.

(21) În scopul aplicării prevederilor art. 134² alin. (7) din Codul fiscal:

a) pentru facturile parțiale emise de către persoana impozabilă înainte de intrarea în sistemul TVA la încasare, care nu au fost încasate integral înainte de intrarea în sistem, orice sumă încasată/plătită după intrarea furnizorului/prestatorului în sistemul TVA la încasare se atribuie mai întâi părții din factură neîncasate/neplătite până la intrarea în sistem, atât la furnizor cât și la beneficiar;

b) pentru facturile parțiale emise de către persoana impozabilă înainte de ieșirea din sistemul TVA la încasare, care nu au fost încasate integral înainte de ieșirea din sistem, orice sumă încasată/plătită după ieșirea furnizorului/prestatorului din sistemul TVA la încasare se atribuie mai întâi părții din factură neîncasate/neplătite până la ieșirea din sistem, atât la furnizor cât și la beneficiar;

(22) În scopul aplicării prevederilor art. 134² alin.(8) din Codul fiscal, persoana impozabilă care încasează parțial o factură cuprinzând contravaloarea unor livrări de bunuri/prestări de servicii care conțin mai multe cote de TVA și/sau mai multe regimuri de impozitare, are dreptul să aleagă bunurile/serviciile care consideră că au fost încasate parțial pentru a determina suma taxei încasate în funcție de cote, respectiv regimul aplicabil.

(23) Persoana impozabilă care este scoasă din evidența persoanelor impozabile înregistrate în scopuri de TVA la cerere, sau din oficiu de către organele fiscale, potrivit legii, este radiată din oficiu de organele fiscale competente și din Registrul persoanelor care aplică

sistemul TVA la încasare. Persoana impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare și care intră într-un grup fiscal unic, este radiată din oficiu de organele fiscale competente din Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare de la data la care intră în vigoare implementarea grupului fiscal unic conform prevederilor pct. 4 alin.(8).

(24) Pentru a veni în sprijinul contribuabililor Ministerul Finanțelor Publice elaborează Ghidul privind aplicarea sistemului TVA la încasare care reunește într-un singur document toate prevederile legale din Codul fiscal, din prezentele norme precum și din normele procedurale, necesare în cazul operațiunilor care intră sub incidența sistemului TVA la încasare, oferind totodată exemple practice și explicații în legătură cu prevederile legale. Ghidul privind aplicarea sistemului TVA la încasare se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice ”

9. După punctul 16², se introduce un nou punct, punctul 16³, cu următorul cuprins:

“Codul fiscal:

ART. 134³

Exigibilitatea pentru livrări intracomunitare de bunuri, scutite de taxă

(1) Prin excepție de la prevederile art. 134², în cazul unei livrări intracomunitare de bunuri, scutite de taxă conform art. 143 alin. (2), exigibilitatea taxei intervine la data emiterii facturii prevăzute la art. 155 alin. (14) sau, după caz, la emiterea autofacturii prevăzute la art. 155 alin. (8) ori în cea de-a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator, dacă nu a fost emisă nicio factură/autofactură până la data respectivă.

(2) Prevederile art. 134² alin. (2) lit. b) nu se aplică în ceea ce privește livrările și transferurile de bunuri prevăzute la alin. (1).

Norme metodologice:

16³. (1) Pentru încasarea de avansuri în legătură cu o livrare intracomunitară de bunuri, nu intervine exigibilitatea taxei, conform prevederilor art. 134³ alin. (2) din Codul fiscal. Dacă persoana impozabilă optează pentru emiterea facturii anterior faptului generator de taxă pentru livrarea intracomunitară de bunuri efectuată în condițiile art. 143 alin. (2) din

Codul fiscal, inclusiv în cazul încasării de avansuri, exigibilitatea taxei intervine la data emiterii facturii, conform art. 134³ alin. (1) din Codul fiscal.

(2) Exigibilitatea determină perioada fiscală în care livrarea intracomunitară scutită se înregistrează în decontul de taxă pe valoarea adăugată prevăzut la art. 156² din Codul fiscal și în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal.”

10. Punctul 17 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

ART. 135

Faptul generator și exigibilitatea pentru achiziții intracomunitare de bunuri

(1) În cazul unei achiziții intracomunitare de bunuri, faptul generator intervine la data la care ar interveni faptul generator pentru livrări de bunuri similare, în statul membru în care se face achiziția.

(2) În cazul unei achiziții intracomunitare de bunuri, exigibilitatea taxei intervine la data emiterii facturii prevăzute în legislația altui stat membru la articolul echivalent art. 155 alin. (14) sau, după caz, la data emiterii autofacturii prevăzute la art. 155 alin. (8) ori în cea de-a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator, dacă nu a fost emisă nicio factură/autofaktură până la data respectivă.

Norme metodologice:

17. (1) Există o relație clară între faptul generator în cazul unei livrări intracomunitare de bunuri și faptul generator în cazul unei achiziții intracomunitare de bunuri, care intervin în același moment, respectiv în momentul livrării de bunuri. Pentru a evita orice neconcordanță între livrările intracomunitare de bunuri, scutite de TVA, care se includ în declarația recapitulativă pentru astfel de livrări, în statul membru de origine, și achizițiile intracomunitare, evidențiate în decontul de TVA și în declarația recapitulativă pentru achiziții intracomunitare, prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, în România, momentul exigibilității a fost stabilit fie la data emiterii facturii, fie în a 15-a zi a lunii următoare celei în care a avut loc faptul generator dacă nu a fost emisă nicio factură/autofaktură până la data respectivă atât pentru livrările intracomunitare, cât și pentru achizițiile intracomunitare.

(2) Dacă furnizorul optează pentru emiteria facturii anterior faptului generator de taxă

pentru livrarea intracomunitară de bunuri efectuată în condițiile art. 143 alin. (2) din Codul fiscal, inclusiv în cazul încasării de avansuri, exigibilitatea taxei aferente achiziției intracomunitare la beneficiar intervine la data emiterii facturii, conform art. 135 alin. (2) din Codul fiscal.

(3) Dacă beneficiarul nu a primit o factură de la furnizor până în a 15-a zi a lunii următoare celei în care a avut loc faptul generator are obligația să emită autofactura prevăzută la art. 155¹ alin. (1) din Codul fiscal. Pentru determinarea taxei utilizează cursul de schimb prevăzut la art. 139¹ din Codul fiscal, respectiv cel din data emiterii autofacturii. În situația în care, ulterior emiterii autofacturii, beneficiarul primește factura de la furnizor, care este emisă la o dată anterioară datei autofacturii, acesta are obligația de a ajusta baza de impozitare în funcție de cursul de schimb în vigoare la data emiterii facturii de către furnizor.

Exemplul 1. Factura pentru livrarea intracomunitară este emisă în luna următoare celei în care se efectuează livrarea

Alt stat	România
Livrare intracomunitară scutită de TVA	Achiziție intracomunitară supusă TVA și taxabilă
Data livrării: 25.01.2013	
Data facturii: 12.02.2013	
Faptul generator: 25.01.2013	Faptul generator: 25.01.2013
Exigibilitatea: 12.02.2013	Exigibilitatea: 12.02.2013
Livrarea este inclusă în declarația recapitulativă și decontul de TVA aferente lunii februarie 2013.	Achiziția intracomunitară se evidențiază în declarația recapitulativă și decontul de TVA aferente lunii februarie 2013.

Exemplul 2. Factura pentru livrarea intracomunitară este emisă în aceeași lună în care se efectuează livrarea intracomunitară.

Alt stat	România
Livrare intracomunitară scutită de TVA	Achiziție intracomunitară supusă TVA și taxabilă

Data livrării: 25.01.2013

Data facturii: 29.01.2013

Faptul generator: 25.01.2013

Exigibilitatea: 29.01.2013

Livrarea este inclusă în declarația recapitulativă aferentă lunii ianuarie și se evidențiază în decontul de TVA din luna ianuarie 2013.

Faptul generator: 25.01.2013

Exigibilitatea: 29.01.2013

Achiziția intracomunitară este inclusă în declarația recapitulativă aferentă lunii ianuarie și se evidențiază în decontul de TVA din luna ianuarie 2013.”

11. La punctul 18, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

“(4) În sensul art. 137 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, baza de impozitare pentru active corporale fixe care constituie livrare de bunuri conform art. 128 alin. (4) și (5) din Codul fiscal, altele decât bunurile imobile, este constituită din valoarea de înregistrare în contabilitate diminuată cu amortizarea contabilă. Dacă activele corporale fixe sunt complet amortizate, baza de impozitare este zero.”

12. Alineatele (5) și (6) ale punctul 18 se abrogă

13. La punctul 20, după alineatul (1), se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

“(1¹) În cazul în care persoanele obligate la aplicarea sistemului TVA la încasare se află în situațiile prevăzute la alin. (1), se aplică prevederile art. 134² alin. (10) și (11) din Codul fiscal. În acest scop furnizorii/prestatorii trebuie să emită facturi cu valorile înscrise cu semnul minus când baza de impozitare se reduce sau, după caz, fără semnul minus, dacă baza de impozitare se majorează, care vor fi transmise și beneficiarului, indiferent dacă taxa aferentă este sau nu exigibilă.”

14. La punctul 20, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Beneficiarii au obligația să ajusteze dreptul de deducere exercitat inițial, potrivit prevederilor art. 148 alin. (1) lit. b) și art. 149 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, numai pentru

operațiunile prevăzute la art. 138 lit. a) - c) și e) din Codul fiscal. Prevederile acestui alineat se aplică și pentru achizițiile intracomunitare.”

15. La punctul 20, după alineatul (2), se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

“(2¹) Prin excepție de la prevederile alin.(2), în cazul achizițiilor realizate de/de la persoanele obligate la aplicarea sistemului TVA la încasare, se aplică corespunzător prevederile art. 134² alin. (10) din Codul fiscal în situațiile prevăzute la art. 138 lit. a) - c) și e) din Codul fiscal.

Exemplu: societatea A, care aplică sistemul TVA la încasare, emite către beneficiarul B o factură pentru o livrare de bunuri la data de 10 ianuarie 2013 în valoare de 5.000 lei plus TVA 1.200 lei , total factură 6.200 lei. TVA în sumă de 1.200 lei se înregistrează în creditul contului “4428 TVA neexigilă”. La data de 20 februarie 2013 încasează suma de 2000 lei de la beneficiarul său. TVA aferentă acestei încasări se determină astfel: $2000 \times 24/124 = 387$ lei și se evidențiază în debitul contului 4428 TVA neexigibilă și concomitent în creditul contului 4427 TVA colectată. În data de 25 martie 2013, societatea A acordă o reducere de preț beneficiarului B de 10% din contravaloarea bunurilor livrate.

Societatea A emite o factură în care înscrie cu semnul minus baza de impozitare, respectiv $5000 \times 10/100 = 500$ lei și TVA aferentă, respectiv $1200 \times 10/100 = 120$ lei. Conform prevederilor art. 134² alin.(10) din Codul fiscal , în luna martie 2013 societatea A va diminua TVA neexigibilă în cuantum de 813 lei cu suma de 120 lei.

Beneficiarul B, la primirea facturii pentru reducerea de pret de la societatea A, va diminua TVA neexigibilă în cuantum de 813 lei cu suma de 120 lei.

Dacă presupunem că la data de 20 februarie 2013 societatea A ar fi încasat de la societatea B suma de 5000 lei TVA aferentă acestei încasări se determină astfel: $5000 \times 24/124 = 968$ lei și se evidențiază în debitul contului 4428 TVA neexigibilă și concomitent în creditul contului 4427 TVA colectată. În data de 25 martie 2013, societatea A acordă o reducere de preț beneficiarului B de 25% din contravaloarea bunurilor livrate. Societatea A emite o factură în care înscrie cu semnul minus baza de impozitare, respectiv $5000 \times 25/100 = 1250$ lei și TVA aferentă, respectiv $1200 \times 25/100 = 300$ lei. Conform prevederilor art. 134² alin.(10) din Codul fiscal, în luna martie 2013 societatea A va anula

TVA neexigibilă în cuantum de 232 lei și va diminua taxa colectată cu suma de 68 lei. În această situație, societatea B va anula TVA neexigibilă de 232 lei și va diminua TVA dedusă cu suma de 68 lei.”

16. La punctul 20, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

“(3) Ajustarea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată, prevăzută la art. 138 lit. d) din Codul fiscal, este permisă numai în situația în care data declarării falimentului beneficiarilor a intervenit după data de 1 ianuarie 2004, inclusiv pentru facturile emise înainte de această dată, dacă contravaloarea bunurilor livrate/serviciilor prestate ori taxa pe valoarea adăugată aferentă consemnată în aceste facturi nu se poate încasa din cauza falimentului beneficiarului, inclusiv în cazul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare în situația în care falimentul beneficiarului intervine după cea de-a 90 zi de la data emiterii facturii, sau după caz de la data termenului-limită pentru emiterea acesteia. În cazul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare și falimentul beneficiarului intervine înainte de cea de-a 90 zi de la data emiterii facturii, sau după caz de la data termenului-limită pentru emiterea acesteia, se aplică prevederile art. 134² alin. (10) lit. d) din Codul fiscal, respectiv se operează anularea taxei neexigibile aferente livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii realizate.”

17. Punctul 22 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

Cursul de schimb valutar

ART. 139¹

(1) Dacă elementele folosite la stabilirea bazei de impozitare a unui import de bunuri se exprimă în valută, cursul de schimb valutar se stabilește conform prevederilor comunitare care reglementează calculul valorii în vamă.

(2) Dacă elementele folosite pentru stabilirea bazei de impozitare a unei operațiuni, alta decât importul de bunuri, se exprimă în valută, cursul de schimb care se aplică este ultimul curs de schimb comunicat de Banca Națională a României sau ultimul curs de schimb publicat de Banca Centrală Europeană ori cursul de schimb utilizat de banca prin care se efectuează decontările, valabil la data la care intervine exigibilitatea taxei pentru operațiunea în cauză, iar, în cazul operațiunilor supuse

sistemului TVA la încasare prevăzut la art. 134² alin. (3) - (8), la data la care ar fi intervenit exigibilitatea taxei pentru operațiunea în cauză dacă nu ar fi fost supusă sistemului TVA la încasare. În situația în care se utilizează cursul de schimb publicat de Banca Centrală Europeană, conversia între monede, altele decât moneda euro, se realizează prin intermediul cursului de schimb al monedei euro pentru fiecare dintre monede. În contractele încheiate între părți trebuie menționat dacă pentru decontări va fi utilizat cursul de schimb al unei bănci comerciale, în caz contrar aplicându-se cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României sau cursul de schimb publicat de Banca Centrală Europeană.

Norme metodologice:

22. (1) În sensul art. 139¹ alin. (2) din Codul fiscal, prin ultimul curs de schimb comunicat de Banca Națională a României se înțelege cursul de schimb comunicat de respectiva bancă în ziua anterioară și care este valabil pentru operațiunile care se vor desfășura în ziua următoare.

(2) În cazul emiterii de facturi înainte de livrarea de bunuri sau prestarea de servicii ori de încasarea unui avans, cursul de schimb valutar utilizat pentru determinarea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată la data emiterii acestor facturi va rămâne neschimbat la data definitivării operațiunii, respectiv la data regularizării operațiunii, inclusiv în cazul operațiunilor pentru care se aplică sistemul TVA la încasare. În cazul încasării de avansuri pentru care factura este emisă ulterior încasării avansului, cursul de schimb valutar utilizat pentru determinarea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată la data încasării avansurilor va rămâne neschimbat la data definitivării operațiunii, respectiv atunci când se fac regularizările avansurilor încasate.

Exemplul nr. 1: În luna august 2010, o persoană impozabilă A înregistrată în scopuri de TVA potrivit art. 153 din Codul fiscal încasează 1.000 euro drept avans pentru livrarea în interiorul țării a unui automobil de la o altă societate B; A va emite o factură către B la cursul de 4,2 lei/euro, valabil la data încasării avansului.

Baza de impozitare a TVA = 1.000 euro x 4,2 lei/euro = 4.200 lei.

Taxa pe valoarea adăugată aferentă avansului = 4.200 lei x 24% = 1.008 lei.

După o perioadă de 3 luni are loc livrarea automobilului, care costă 5.000 euro. Cursul

din data livrării bunului este de 4,3 lei/euro. La data livrării se vor storna avansul și taxa pe valoarea adăugată aferentă acestuia, respectiv 4.200 lei și 1.008 lei, cu semnul minus.

Baza de impozitare a TVA pentru livrare se determină astfel:

$$[(1.000 \text{ euro} \times 4,2 \text{ lei/euro}) + (4.000 \text{ euro} \times 4,3 \text{ lei/euro})] = 21.400 \text{ lei.}$$

Taxa pe valoarea adăugată aferentă livrării se determină astfel:

$$21.400 \text{ lei} \times 24\% = 5.136 \text{ lei.}$$

Exemplul nr. 2: Compania A încasează în luna iunie 2010 un avans de 2.000 euro pentru livrarea în interiorul țării a unui utilaj către clientul său B. Livrarea utilajului are loc în cursul lunii iulie la prețul de 6.000 euro.

A va emite o factură pentru avansul de 2.000 euro către B la cursul de 4,1 lei/euro, valabil la data încasării avansului în luna iunie.

$$\text{Baza de impozitare a TVA pentru avans} = 2.000 \text{ euro} \times 4,1 \text{ lei/euro} = 8.200 \text{ lei.}$$

$$\text{Taxa pe valoarea adăugată aferentă avansului} = 8.200 \text{ lei} \times 19\% = 1.558 \text{ lei.}$$

În luna iulie, la livrarea utilajului se regularizează avansul facturat, inclusiv cota de taxă pe valoarea adăugată ca urmare a modificării cotei standard la 1 iulie 2010. Cursul din data livrării bunului este de 4,3 lei/euro. Regularizările efectuate, inclusiv regularizarea cotei de TVA:

Stornarea avansului, inclusiv a taxei pe valoarea adăugată aferente acestuia, respectiv 8.200 lei și 1.558 lei, cu semnul minus.

$$\text{Baza de impozitare a livrării: } [(2.000 \text{ euro} \times 4,1 \text{ lei/euro}) + (4.000 \text{ euro} \times 4,3 \text{ lei/euro})] = 8.200 \text{ lei} + 17.200 \text{ lei} = 25.400 \text{ lei.}$$

$$\text{Taxa pe valoarea adăugată aferentă livrării: } 25.400 \text{ lei} \times 24\% = 6.096 \text{ lei.}$$

Exemplul nr. 3: Compania A livrează bunuri în valoare de 7.000 euro către compania B, la data de 20 februarie 2013. Compania A aplică sistemul TVA la încasare, iar factura este emisă la data de 10 martie 2013. Cursul de schimb valutar valabil în data de 20 februarie 2013 este de 4,5 lei/euro. Societatea A încasează contravaloarea integrală a facturii în data de 15 mai 2013, la cursul de 4,4 lei/euro. Societatea A va înregistra ca taxă neexigibilă aferentă livrării suma de 7560 .calculată astfel:

$$\text{- baza impozabilă : } 7000 \text{ euro} \times 4,5 \text{ lei/euro} = 31.500 \text{ lei}$$

$$\text{- TVA neexigibilă aferentă livrării: } 31.500 \text{ lei} \times 24\% = 7.560 \text{ lei}$$

Exigibilitatea TVA aferentă livrării intervine la data încasării, respectiv 15 mai 2013,

dată la care societatea A trebuie să colecteze TVA în sumă de 7.560 lei .

(3) Pentru livrări de bunuri sau prestări de servicii în interiorul țării, contractate în valută cu decontare în lei la cursul de schimb din data plății, diferențele de curs dintre cursul de schimb menționat în factura întocmită conform alin. (1) și cursul de schimb utilizat la data încasării nu sunt considerate diferențe de preț și nu se emite o factură în acest sens.

(4) În cazul achizițiilor intracomunitare de bunuri, cursul de schimb utilizat pentru determinarea în lei a bazei impozabile a taxei este cursul din data exigibilității taxei, astfel cum este stabilit la art. 135 din Codul fiscal, indiferent de data la care sunt sau vor fi recepționate bunurile.

(5) În cazul livrărilor intracomunitare de bunuri scutite de taxă conform art. 143 alin. (2) din Codul fiscal, cursul de schimb utilizat pentru determinarea în lei a bazei impozabile a taxei este cursul din data exigibilității taxei, astfel cum este stabilită la art. 134³ din Codul fiscal, indiferent de data la care sunt sau vor fi livrate bunurile.

(6) Pentru operațiunile în interiorul țării, dacă baza impozabilă este stabilită în valută, transformarea în lei se va efectua la cursul din data la care intervine exigibilitatea taxei conform prevederilor art. 134 - 134² alin. (1) și (2) din Codul fiscal. Prin excepție, în cazul operațiunilor supuse sistemului TVA la încasare prevăzut la art. 134² alin. (3) - (8), transformarea în lei se efectuează la cursul din data la care ar fi intervenit exigibilitatea taxei pentru operațiunea în cauză dacă nu ar fi fost supusă sistemului TVA la încasare, respectiv conform prevederilor art. 134 - 134² alin. (1) și (2) din Codul fiscal.

(7) Prevederile primei teze a alin. (6) se aplică și pentru serviciile prestate către persoane stabilite în Comunitate sau în afara Comunității, precum și pentru serviciile achiziționate de la prestatori stabiliți în Comunitate sau în afara Comunității, precum și în cazul livrărilor de bunuri care nu au locul în România conform art. 132, efectuate de persoane impozabile stabilite în România, sau al achizițiilor de bunuri care au locul în România și pentru care beneficiarul este obligat la plata taxei conform art. 150 alin. (2) - (6) din Codul fiscal.”

18. Punctele 23 și 23¹ se modifică și vor avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

Cotele

ART. 140

(1) Cota standard este de 24% și se aplică asupra bazei de impozitare pentru operațiunile impozabile care nu sunt scutite de taxă sau care nu sunt supuse cotelor reduse.

(2) Cota redusă de 9% se aplică asupra bazei de impozitare pentru următoarele prestări de servicii și/sau livrări de bunuri:

a) serviciile constând în permiterea accesului la castele, muzee, case memoriale, monumente istorice, monumente de arhitectură și arheologice, grădini zoologice și botanice, târguri, expoziții și evenimente culturale, cinematografe, altele decât cele scutite conform art. 141 alin. (1) lit. m);

b) livrarea de manuale școlare, cărți, ziare și reviste, cu excepția celor destinate exclusiv sau în principal publicității;

c) livrarea de proteze și accesorii ale acestora, cu excepția protezelor dentare;

d) livrarea de produse ortopedice;

e) livrarea de medicamente de uz uman și veterinar;

f) cazarea în cadrul sectorului hotelier sau al sectoarelor cu funcție similară, inclusiv închirierea terenurilor amenajate pentru camping.

(2¹) Cota redusă de 5% se aplică asupra bazei de impozitare pentru livrarea locuințelor ca parte a politicii sociale, inclusiv a terenului pe care sunt construite. Terenul pe care este construită locuința include și amprenta la sol a locuinței. În sensul prezentului titlu, prin locuință livrată ca parte a politicii sociale se înțelege:

a) livrarea de clădiri, inclusiv a terenului pe care sunt construite, destinate a fi utilizate drept cămine de bătrâni și de pensionari;

b) livrarea de clădiri, inclusiv a terenului pe care sunt construite, destinate a fi utilizate drept case de copii și centre de recuperare și reabilitare pentru minori cu handicap;

c) livrarea de locuințe care au o suprafață utilă de maximum 120 mp, exclusiv anexele gospodărești, a căror valoare, inclusiv a terenului pe care sunt construite, nu depășește suma de 380.000 lei, exclusiv taxa pe valoarea adăugată, achiziționate de orice persoană necăsătorită sau familie. Suprafața utilă a locuinței este cea definită prin Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Anexele

gospodărești sunt cele definite prin Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Cota redusă se aplică numai în cazul locuințelor care în momentul vânzării pot fi locuite ca atare și dacă terenul pe care este construită locuința nu depășește suprafața de 250 mp, inclusiv amprenta la sol a locuinței, în cazul caselor de locuit individuale. În cazul imobilelor care au mai mult de două locuințe, cota indiviză a terenului aferent fiecărei locuințe nu poate depăși suprafața de 250 mp, inclusiv amprenta la sol aferentă fiecărei locuințe. Orice persoană necăsătorită sau familie poate achiziționa o singură locuință cu cota redusă de 5%, respectiv:

1. în cazul persoanelor necăsătorite, să nu fi deținut și să nu dețină nicio locuință în proprietate pe care au achiziționat-o cu cota de 5%;

2. în cazul familiilor, soțul sau soția să nu fi deținut și să nu dețină, fiecare sau împreună, nicio locuință în proprietate pe care au achiziționat-o cu cota de 5%;

d) livrarea de clădiri, inclusiv a terenului pe care sunt construite, către primării în vederea atribuirii de către acestea cu chirie subvenționată unor persoane sau familii a căror situație economică nu le permite accesul la o locuință în proprietate sau închirierea unei locuințe în condițiile pieței.

(3) Cota aplicabilă este cea în vigoare la data la care intervine faptul generator, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 134² alin. (2), pentru care se aplică cota în vigoare la data exigibilității taxei.

(3¹) În cazul operațiunilor supuse sistemului TVA la încasare, cota aplicabilă este cea în vigoare la data la care intervine faptul generator, cu excepția situațiilor în care este emisă o factură sau este încasat un avans, înainte de data livrării/prestării, pentru care se aplică cota în vigoare la data la care a fost emisă factura ori la data la care a fost încasat avansul.

(4) În cazul schimbării cotei se va proceda la regularizare pentru a se aplica cota în vigoare la data livrării de bunuri sau prestării de servicii, pentru cazurile prevăzute la art. 134² alin. (2), precum și în situația prevăzută la alin. (3¹).

(5) Cota aplicabilă pentru importul de bunuri este cota aplicabilă pe teritoriul României pentru livrarea aceluiași bun.

(6) Cota aplicabilă pentru achiziții intracomunitare de bunuri este cota aplicată

pe teritoriul României pentru livrarea aceluiași bun și care este în vigoare la data la care intervine exigibilitatea taxei.

Norme metodologice:

23. (1) Taxa se determină prin aplicarea cotei standard sau a cotelor reduse asupra bazei de impozitare determinate potrivit legii.

(2) Se aplică procedeul sutei mărite pentru determinarea sumei taxei, respectiv $24 \times 100/124$ în cazul cotei standard și $9 \times 100/109$ sau $5 \times 100/105$ în cazul cotelor reduse, atunci când prețul de vânzare include și taxa. De regulă, prețul include taxa în cazul livrărilor de bunuri și/sau prestațiilor de servicii direct către populație, pentru care nu este necesară emiterea unei facturi potrivit art. 155 alin. (9) din Codul fiscal, precum și în orice situație în care prin natura operațiunii sau conform prevederilor contractuale prețul include și taxa.

(3) Cota redusă de 9% prevăzută la art. 140 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal se aplică pentru livrarea de manuale școlare, cărți, ziare și reviste, inclusiv pentru cele înregistrate pe suport electromagnetic sau pe alte tipuri de suporturi. Cărțile și manualele școlare sunt tipărițiile care au cod ISBN, indiferent de suportul pe care sunt livrate. Ziarele și revistele sunt orice tipăriții care au cod ISSN, indiferent de suportul pe care sunt livrate. Nu se aplică cota redusă a taxei pe valoarea adăugată pentru livrarea de cărți, ziare și reviste care sunt destinate în principal sau exclusiv publicității. Prin în principal se înțelege că mai mult de jumătate din conținutul cărții, ziarului sau revistei este destinat publicității. De asemenea, nu se aplică cota redusă a taxei pentru livrarea de cărți, ziare și reviste, în cazul în care acestea sunt furnizate pe cale electronică, operațiunile fiind considerate prestații de servicii conform art. 7 alin. (2) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 282/2011 al Consiliului din 15 martie 2011 de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată.

(4) Cota redusă de taxă de 9% prevăzută la art. 140 alin. (2) lit. c) din Codul fiscal se aplică pentru protezele medicale și accesoriile acestora, exclusiv protezele dentare care sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată în condițiile prevăzute la art. 141 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal. Proteza medicală este un dispozitiv medical care amplifică, restabilește sau înlocuiește zone din țesuturile moi ori dure, precum și funcții ale organismului uman; acest dispozitiv poate fi intern, extern sau atât intern, cât și extern. Accesoriul unei proteze este un

articol care este prevăzut în mod special de către producător pentru a fi utilizat împreună cu proteza medicală.

(5) Cota redusă de taxă de 9% prevăzută la art. 140 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal se aplică pentru produsele ortopedice. Sunt produse ortopedice protezele utilizate pentru amplificarea, restabilirea sau înlocuirea țesuturilor moi ori dure, precum și a unor funcții ale sistemului osteoarticular, ortezele utilizate pentru modificarea caracteristicilor structurale și funcționale ale sistemului neuromuscular și scheletic, precum și încălțăminte ortopedică realizată la recomandarea medicului de specialitate, mijloacele și dispozitivele de mers ortopedice, precum fotolii rulante și/sau alte vehicule similare pentru invalizi, părți și/sau accesorii de fotolii rulante ori de vehicule similare pentru invalizi.

(6) Cota redusă de taxă de 9% prevăzută la art. 140 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal se aplică pentru cazarea în cadrul sectorului hotelier sau al sectoarelor cu funcție similară, inclusiv închirierea terenurilor amenajate pentru camping. În situația în care costul micului dejun este inclus în prețul de cazare, cota redusă se aplică asupra prețului de cazare, fără a se defalca separat micul dejun. Orice persoană care acționează în condițiile prevăzute la pct. 7 alin. (1) sau care intermediază astfel de operațiuni în nume propriu, dar în contul altei persoane, potrivit art. 129 alin. (2) din Codul fiscal, aplică cota de 9% a taxei, cu excepția situațiilor în care este obligatorie aplicarea regimului special de taxă pentru agenții de turism, prevăzut la art. 152¹ din Codul fiscal.

(7) Cota redusă de taxă de 5% prevăzută la art. 140 alin. (2¹) din Codul fiscal se aplică numai pentru livrarea, astfel cum este definită la art. 128 alin. (1) din Codul fiscal, a locuințelor ca parte a politicii sociale, respectiv pentru transferul dreptului de a dispune ca și un proprietar de bunurile prevăzute la art. 140 alin. (2¹) lit. a) - d) din Codul fiscal. Pentru livrările prevăzute la art. 140 alin. (2¹) lit. a), b) și d) din Codul fiscal, cota redusă de TVA de 5% se aplică inclusiv pentru terenul pe care este construită locuința.

(8) În aplicarea art. 140 alin. (2¹) lit. c) din Codul fiscal, prin locuință se înțelege construcția alcătuită din una sau mai multe camere de locuit, cu dependențele, dotările și utilitățile necesare, care, la data livrării, satisface cerințele de locuit ale unei persoane sau familii.

(9) În sensul art. 140 alin. (2¹) lit. c) din Codul fiscal, suprafața utilă a locuinței de 120 mp nu include anexele gospodărești. Suprafața terenului pe care este construită locuința,

precum și suprafața utilă a locuinței, menționate la art. 140 alin. (2¹) lit. c) din Codul fiscal, trebuie să fie înscrise în documentația cadastrală anexată la actul de vânzare-cumpărare încheiat în condițiile legii. Valoarea-limită de 380.000 lei prevăzută la art. 140 alin. (2¹) lit. c) din Codul fiscal cuprinde valoarea locuinței, inclusiv valoarea cotelor indivize din părțile comune ale imobilului și a anexelor gospodărești și, după caz, a terenului pe care este construită locuința, dar exclude unele drepturi de servitute legate de locuința respectivă. În calculul suprafeței maxime de 250 mp, prevăzute la art. 140 alin. (2¹) lit. c) din Codul fiscal, se cuprind și suprafețele anexelor gospodărești, precum și cotele indivize din orice alte suprafețe dobândite împreună cu locuința, chiar dacă se află la numere cadastrale diferite.

(10) În vederea îndeplinirii condiției prevăzute la art. 140 alin. (2¹) lit. c) pct. 1 și 2 din Codul fiscal, cumpărătorul va pune la dispoziția vânzătorului, înainte sau în momentul livrării bunului imobil, o declarație pe propria răspundere, autentificată de un notar, din care să rezulte că sunt îndeplinite condițiile stabilite la art. 140 alin. (2¹) lit. c) pct. 1 și 2 din Codul fiscal, care va fi păstrată de vânzător pentru justificarea aplicării cotei reduse de TVA de 5%.

(11) Persoanele impozabile care livrează locuințe vor aplica cota de 5% inclusiv pentru avansurile aferente acestor livrări, dacă din contractele încheiate rezultă că la momentul livrării vor fi îndeplinite toate condițiile impuse de art. 140 alin. (2¹) lit. c) din Codul fiscal și sunt în posesia declarației prevăzute la alin. (10) al prezentului punct. În situația în care avansurile au fost facturate prin aplicarea cotei de 19% sau, după caz, de 24%, datorită neprezentării de către cumpărător a declarației prevăzute la alin. (10) sau din alte motive obiective, la livrarea bunului imobil se pot efectua regularizările prevăzute la art. 140 alin. (4) din Codul fiscal în vederea aplicării cotei de 5%, dacă toate condițiile impuse de art. 140 alin. (2¹) lit. c) din Codul fiscal, astfel cum sunt detaliate și de prezentele norme metodologice, sunt îndeplinite la data livrării.

(12) Pentru clădirile prevăzute la art. 140 alin. (2¹) lit. a), b) și d) din Codul fiscal, cumpărătorul va pune la dispoziția vânzătorului o declarație pe propria răspundere, autentificată de un notar, din care să rezulte că va utiliza aceste clădiri conform destinației prevăzute de lege, care va fi păstrată de vânzător pentru justificarea aplicării cotei reduse de TVA de 5%. Declarația trebuie prezentată înainte sau în momentul livrării locuinței.

23¹. (1) În cazul achizițiilor intracomunitare de bunuri nu se fac regularizări în situația modificării cotelor de TVA, în sensul aplicării cotei de TVA de la data faptului generator de

taxă, cota aplicabilă fiind cea în vigoare la data la care intervine exigibilitatea taxei.

(2) Pentru livrările de bunuri și prestările de servicii, inclusiv în cazul în care beneficiarul are obligația plății taxei potrivit art. 160 sau art. 150 alin. (2), (3), (5) și (6) din Codul fiscal, în situația modificărilor de cote se aplică regularizările prevăzute la art. 140 alin. (4) din Codul fiscal.

Exemplul nr. 1: O societate de construcții întocmește situația de lucrări în cursul lunii iunie, pentru lucrările efectuate în lunile mai și iunie. Contractul prevede că situația de lucrări trebuie acceptată de beneficiar. Beneficiarul acceptă situația de lucrări în luna iulie 2010. Faptul generator de taxă, respectiv data la care se consideră serviciul prestat, intervine la data acceptării situației de lucrări de către beneficiar, potrivit prevederilor art. 134¹ alin. (7) din Codul fiscal. În consecință, cota aplicabilă pentru întreaga contravaloare a serviciilor acceptate de beneficiar este de 24%, cota în vigoare la data faptului generator de taxă. În situația în care anterior emiterii situației de lucrări au fost emise facturi de avans cu cota de 19%, după data de 1 iulie 2010 avansurile respective se regularizează prin aplicarea cotei de 24%.

Exemplul nr. 2: O societate de furnizare a energiei electrice are încheiate contracte cu persoane fizice și cu persoane juridice:

A. Pentru categoria de consumatori casnici, în contractul de furnizare se prevede că societatea facturează energia electrică furnizată la valoarea indexului comunicat de client lunar în intervalul 1 - 10 al fiecărei luni. După comunicarea indexului pentru energia electrică consumată, societatea de furnizare emite factura în luna următoare celei în care a fost comunicat indexul de către client. Faptul generator intervine la data la care societatea de distribuție emite factura potrivit art. 134¹ alin. (8) din Codul fiscal. Presupunând că indexul a fost comunicat de client la data de 10 iunie 2010, iar factura este emisă în cursul lunii iulie 2010, cota de TVA aplicabilă este de 24%.

De asemenea, contractul de furnizare a energiei electrice prevede că în situația în care clientul nu transmite indexul, societatea de furnizare va emite factura pentru o valoare estimată a consumului de energie electrică, determinat potrivit consumurilor anterioare efectuate de client. Presupunând că facturarea s-a realizat în lunile mai, iunie și iulie 2010, pe

baza consumului estimat, se consideră că faptul generator de taxă a intervenit la data emiterii fiecărei facturi pentru valoarea consumului estimat, cu cota de TVA în vigoare în perioadele respective, 19% în mai și iunie 2010 și 24% în iulie 2010. În luna august 2010, societatea de furnizare va trimite un reprezentant pentru citirea indexului în vederea regularizării la consumul efectiv din perioadele de facturare anterioare. Presupunând că există diferențe în plus sau în minus față de consumul estimat facturat, în luna august 2010 intervine o situație de ajustare a bazei de impozitare potrivit art. 138 din Codul fiscal, pentru care societatea de furnizare va emite o factură. În situația în care societatea de furnizare nu poate determina cărei livrări îi corespund diferențele respective, se va aplica cota de TVA în vigoare la data la care a intervenit evenimentul prevăzut la art. 138 din Codul fiscal, conform art. 134² alin. (3) din Codul fiscal, respectiv 24%.

B. Pentru categoria de consumatori mari, potrivit contractului de furnizare de energie electrică, societatea de furnizare facturează lunar în avans o valoare a energiei electrice ce urmează a fi livrată în luna în curs, având la bază criteriile de determinare a cantității necesare de energie electrică la punctele de consum ale clientului. La finalul perioadei de facturare lunare, societatea de furnizare regularizează valoarea facturată inițial în vederea reflectării energiei electrice efectiv furnizate în luna respectivă. În această situație, factura emisă inițial pentru valoarea energiei electrice ce urmează să fie furnizată se va considera o factură de avans și nu dă naștere unui fapt generator de taxă. În acest sens, faptul generator va interveni la emiterea facturii pentru cantitatea de energie electrică efectiv furnizată în luna respectivă. Presupunând că la data de 1 iunie 2010 se emite factura de avans pentru luna iunie 2010, se va aplica cota de TVA de 19%, iar regularizarea facturii de avans se realizează la data de 1 iulie 2010, factura de avans va fi reluată cu semnul minus și se va factura cantitatea de energie electrică furnizată la cota de TVA de 24%, cota în vigoare la data faptului generator de taxă. Presupunând că regularizarea facturii de avans se realizează la 30 iunie 2010, la facturarea cantității de energie electrică furnizată se va aplica cota de TVA de 19%.

Exemplul nr. 3: O societate de leasing are încheiate cu utilizatori contracte de leasing financiar pentru autovehicule, în care se precizează un scadențar pentru efectuarea plății ratelor de leasing. Pentru rata de leasing având data scadentă pentru efectuarea plății în luna iunie 2010 se va aplica cota de TVA de 19%. Pentru rata de leasing având data scadentă

pentru efectuarea plății în luna iulie 2010 se va aplica cota de TVA de 24%. Dacă societatea de leasing emite factura pentru o rată de leasing în avans față de data scadentă pentru efectuarea plății prevăzută în contract, aceasta se va considera o factură de avans. Prin urmare, se va efectua regularizarea facturii de avans, potrivit prevederilor art. 140 alin. (4) din Codul fiscal.

Exemplul nr. 4: O societate de consultanță fiscală prestează servicii de consultanță pentru care emite rapoarte de lucru. Prin contract nu se prevede că este necesară acceptarea raportului de lucru de către client. Faptul generator de taxă este, prin urmare, data emiterii raportului de lucru. Dacă societatea de consultanță fiscală a prestat servicii de consultanță în lunile mai și iunie 2010 pentru care a emis rapoartele de lucru în luna iunie 2010, factura va fi emisă aplicându-se cota de TVA de 19%, termenul de emiterie a facturii fiind până la data de 15 iulie 2010, potrivit art. 155 alin. (15) din Codul fiscal.

Exemplul nr. 5: O societate furnizează reviste online pe bază de abonament, prin care clientul primește acces la consultarea revistei pentru perioada de timp la care se referă abonamentul. Societatea facturează în luna iunie 2010 abonamente prin care se acordă acces la revista online pentru o perioadă de 6 luni, aplicând cota de TVA de 19%. Faptul generator de taxă intervine la data emiterii facturii prin care se acordă dreptul de acces online la reviste.

Exemplul nr. 6: O societate înregistrată în scopuri de TVA recepționează bunuri livrate din Ungaria în România în cursul lunii iunie 2010. Până la data de 15 iulie 2010 societatea nu primește factura aferentă bunurilor recepționate în luna iunie 2010 și, în consecință, va emite autofactura prevăzută la art. 155¹ alin. (1) din Codul fiscal la data de 15 iulie 2010, aplicând cota de TVA de 24%. Achiziția intracomunitară de bunuri se declară în decontul de TVA și în declarația recapitulativă aferente lunii iulie 2010. În luna august 2010, societatea primește factura emisă de furnizor având data de 10 iunie 2010. Întrucât factura are data anterioară față de 15 iulie 2010, exigibilitatea TVA intervine la data la care este emisă factura. Prin urmare, în luna august 2010, societatea va înscrie pe rândurile de regularizări din decontul de TVA diferențele de curs valutar rezultate între cursul în vigoare la data emiterii autofacturii și cursul de schimb în vigoare la data emiterii facturii de către furnizor, pentru a

raporta achiziția intracomunitară de bunuri la cursul de schimb valutar valabil la data exigibilității de taxă. De asemenea, societatea va regulariza cota de TVA aferentă acestei achiziții intracomunitare de bunuri în sensul aplicării cotei de TVA de 19%, cota de TVA aplicabilă la data exigibilității achiziției intracomunitare de bunuri. În ceea ce privește declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, societatea va rectifica atât declarația recapitulativă aferentă lunii iulie 2010, în sensul excluderii achiziției intracomunitare de bunuri, cât și declarația recapitulativă aferentă lunii iunie 2010, în sensul includerii achiziției intracomunitare de bunuri.”

19. La punctul 34, alineatele (10) și (11) se modifică și vor avea următorul cuprins:

“(10) În vederea implementării grupului independent se depune la organul fiscal competent în administrarea membrului desemnat să asigure conducerea administrativă a grupului independent de persoane o cerere semnată de către toți membrii grupului, care să cuprindă următoarele:

- a) numele, adresa, obiectul de activitate și codul de înregistrare ale fiecărui membru;
- b) elementele care să demonstreze că membrii îndeplinesc condițiile alin. (2);
- c) numele membrului desemnat să asigure conducerea administrativă.

(11) organul fiscal competent în administrarea membrului desemnat să asigure conducerea administrativă a grupului independent de persoane va lua o decizie oficială prin care să aprobe sau să refuze implementarea grupului independent și va comunica acea decizie fiecărui membru al grupului, precum și fiecărui organ fiscal în jurisdicția căruia se află membrii grupului independent, în termen de 60 de zile de la data primirii cererii menționate la alin. (10).”

20. La punctul 34, alineatele (13) - (15) se modifică și vor avea următorul cuprins:

“(13) Membrul desemnat să asigure conducerea administrativă a grupului va notifica organului fiscal competent în administrarea membrului desemnat să asigure conducerea administrativă a grupului independent de persoane oricare dintre următoarele evenimente:

- a) încetarea opțiunii prevăzute la alin. (1) de a forma un grup independent, cu cel puțin

30 de zile înainte de producerea evenimentului;

b) nedeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (2), care conduce la anularea tratamentului persoanelor impozabile ca grup independent, în termen de 15 zile de la producerea evenimentului care a generat această situație;

c) numirea unui alt membru desemnat să asigure conducerea administrativă a grupului independent, cu cel puțin 30 de zile înainte de producerea evenimentului.

(14) În situațiile prevăzute la alin. (13) lit. a) și b), organul fiscal competent în administrarea membrului desemnat să asigure conducerea administrativă a grupului independent de persoane va anula tratamentul persoanelor impozabile ca grup independent astfel:

a) în cazul prevăzut la alin. (13) lit. a), de la data de 1 a lunii următoare celei în care a încetat opțiunea;

b) în cazul prevăzut la alin. (13) lit. b), de la data de 1 a lunii următoare celei în care s-a produs evenimentul care a generat această situație.

(15) Organul fiscal competent în administrarea membrului desemnat să asigure conducerea administrativă a grupului independent de persoane va putea, în urma verificărilor efectuate de organele fiscale competente:

a) să anuleze tratamentul unei persoane ca membru al unui grup independent în cazul în care acea persoană nu mai întrunește criteriile de eligibilitate pentru a fi considerată un asemenea membru. Această anulare va intra în vigoare începând cu prima zi a lunii următoare celei în care situația a fost constatată de organele fiscale competente;

b) să anuleze tratamentul persoanelor impozabile ca grup independent în cazul în care grupul nu îndeplinește și/sau nu respectă condițiile prevăzute la alin. (1) - (9) pentru a fi considerate un asemenea grup. Această anulare va intra în vigoare începând cu prima zi a lunii următoare celei în care situația a fost constatată de organele fiscale competente.”

21. Punctul 36 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

e) arendarea, concesiunea, închirierea și leasingul de bunuri imobile, cu următoarele excepții:

1. operațiunile de cazare care sunt efectuate în cadrul sectorului hotelier sau al

sectoarelor cu funcție similară, inclusiv închirierea terenurilor amenajate pentru camping;

2. închirierea de spații sau locații pentru parcare a autovehiculelor;
3. închirierea utilajelor și a mașinilor fixate definitiv în bunuri imobile;
4. închirierea seifurilor;

Norme metodologice:

“36. (1) În sensul art. 141 alin. (2) lit. e) pct. 3 din Codul fiscal, mașinile și utilajele fixate definitiv în bunuri imobile sunt cele care nu pot fi detașate fără a fi deteriorate sau fără a antrena deteriorarea imobilelor înseși.

(2) Acordarea unor drepturi reale, precum dreptul de uzufruct și superficia, asupra unui bun imobil, cu plată, pe o anumită perioadă, este asimilată operațiunii de închiriere a unui bun imobil. În acest sens a fost dată și decizia Curții Europene de Justiție în cauza C-326/99.”

22. Punctul 45 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

Sfera de aplicare a dreptului de deducere

ART. 145

(1) Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

(1¹) Dreptul de deducere a TVA aferente achizițiilor efectuate de o persoană impozabilă de la o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare conform prevederilor art. 134² alin. (3) - (8) este amânat până în momentul în care taxa aferentă bunurilor și serviciilor care i-au fost livrate/prestate a fost plătită furnizorului/prestatorului său.

(1²) Dreptul de deducere a TVA aferente achizițiilor efectuate de o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare conform prevederilor art. 134² alin. (3) - (8) este amânat până în momentul în care taxa aferentă bunurilor și serviciilor care i-au fost livrate/prestate a fost plătită furnizorului/prestatorului său, chiar dacă o parte din operațiunile realizate de persoana impozabilă sunt excluse de la aplicarea sistemului TVA la încasare conform art. 134² alin. (6). Aceste prevederi nu se aplică pentru

achizițiile intracomunitare de bunuri, pentru importuri, pentru achizițiile de bunuri/servicii pentru care se aplică taxare inversă potrivit prevederilor art. 150 alin. (2) - (6), art. 152³ alin. (10) sau art. 160.

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;

b) operațiuni rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în străinătate, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operațiuni ar fi fost realizate în România;

c) operațiuni scutite de taxă, conform art. 143, 144 și 144¹;

d) operațiuni scutite de taxă, conform art. 141 alin. (2) lit. a) pct. 1 - 5 și lit. b), în cazul în care cumpărătorul ori clientul este stabilit în afara Comunității sau în cazul în care aceste operațiuni sunt în legătură directă cu bunuri care vor fi exportate într-un stat din afara Comunității, precum și în cazul operațiunilor efectuate de intermediari care acționează în numele și în contul altei persoane, atunci când aceștia intervin în derularea unor astfel de operațiuni;

e) operațiunile prevăzute la art. 128 alin. (7) și la art. 129 alin. (7), dacă taxa s-ar fi aplicat transferului respectiv.

(3) Dacă nu contravine prevederilor alin. (2), persoana impozabilă are dreptul de deducere a taxei și pentru cazurile prevăzute la art. 128 alin. (8) și la art. 129 alin. (5).

(4) În condițiile stabilite prin norme se acordă dreptul de deducere a taxei pentru achizițiile efectuate de o persoană impozabilă înainte de înregistrarea acesteia în scopuri de TVA conform art. 153.

(4¹) În condițiile stabilite prin norme se acordă dreptul de deducere a taxei pentru achizițiile efectuate în cadrul procedurii de executare silită de către o persoană impozabilă de la un contribuabil declarat inactiv, potrivit art. 11, sau de la o persoană impozabilă în inactivitate temporară, înscrisă în registrul comerțului, potrivit legii.

(5) Nu sunt deductibile:

a) taxa aferentă sumelor achitate în numele și în contul altei persoane și care apoi se decontează acesteia, precum și taxa aferentă sumelor încasate în numele și în contul altei persoane, care nu sunt incluse în baza de impozitare a livrărilor/prestărilor

efectuate conform art. 137 alin. (3) lit. e);

b) taxa datorată sau achitată pentru achizițiile de băuturi alcoolice și produse din tutun, cu excepția cazurilor în care aceste bunuri sunt destinate revânzării sau pentru a fi utilizate pentru prestări de servicii.

Norme metodologice:

45. (1) În sensul art. 145 alin. (4) din Codul fiscal, orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa pentru achizițiile efectuate de aceasta înainte de înregistrarea acesteia în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal din momentul în care această persoană intenționează să desfășoare o activitate economică, cu condiția să nu se depășească perioada prevăzută la art. 147¹ alin. (2) din Codul fiscal. Intenția persoanei trebuie evaluată în baza elementelor obiective, cum ar fi faptul că aceasta începe să angajeze costuri și/sau să facă investiții pregătitoare necesare inițierii acestei activități economice. Deducerea se exercită prin înscrierea taxei deductibile în decontul de taxă prevăzut la art. 156² din Codul fiscal, depus după înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal. În cazul persoanelor impozabile nestabilite pe teritoriul României se aplică prevederile art. 147² din Codul fiscal în perioada în care nu au fost înregistrate în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal, în situația în care persoanele respective au solicitat rambursarea taxei în baza art. 147² din Codul fiscal și în perioada respectivă îndeplineau condițiile pentru a beneficia de rambursare conform prevederilor art. 147² din Codul fiscal. Persoanele impozabile nestabilite în România, dar înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, aplică prevederile art. 147¹ din Codul fiscal inclusiv pentru achizițiile efectuate înainte de înregistrarea în scopuri de TVA, în situația în care pentru respectivele achiziții nu au solicitat rambursarea taxei conform art. 147² din Codul fiscal.

(2) Pentru exercitarea dreptului de deducere prevăzut la alin. (1) trebuie îndeplinite condițiile și formalitățile prevăzute la art. 145 – 147¹ din Codul fiscal. Prin excepție de la prevederile art. 155 alin. (19) din Codul fiscal, factura nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA pentru operațiunile efectuate înainte de înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile conform art. 153 din Codul fiscal.

(3) În cazul micilor întreprinderi care au aplicat regimul special de scutire în conformitate cu prevederile art. 152 din Codul fiscal și care se înregistrează în scopuri de

TVA conform art. 153 din Codul fiscal, taxa pentru achiziții efectuate înainte de înregistrare se deduce potrivit prevederilor pct. 61 alin. (6) - (8) și pct. 62 alin. (4) - (6).

(4) În aplicarea prevederilor art. 145 alin. (4)¹) din Codul fiscal, în cazul bunurilor supuse executării silite pentru care se aplică procedura prevăzută la pct. 73 se acordă dreptul de deducere a taxei, în limitele și în condițiile prevăzute la art. 145 – 147¹ din Codul fiscal, pentru achizițiile efectuate de o persoană impozabilă de la un contribuabil a cărui înregistrare în scopuri de TVA a fost anulată conform art. 153 alin. (9) lit. a) – e) din Codul fiscal, dacă livrarea bunurilor ar fi fost taxabilă, prin efectul legii ori prin opțiune.

(5) Prin excepție de la prevederile art. 155 alin. (19) din Codul fiscal, factura pentru achizițiile de bunuri efectuate în situațiile prevăzute la alin. (4) nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit furnizorului conform art. 153 din Codul fiscal.

(6) În cazul imobilizărilor în curs de execuție care nu se mai finalizează, în baza unei decizii de abandonare a executării lucrărilor de investiții, fiind scoase din evidență pe seama conturilor de cheltuieli, persoana impozabilă își poate păstra dreptul de deducere exercitat în baza art. 145 alin. (2) din Codul fiscal, indiferent dacă sunt sau nu valorificate prin livrarea imobilizărilor ca atare sau după casare, dacă din circumstanțe care nu depind de voința sa persoana impozabilă nu utilizează niciodată aceste bunuri/servicii pentru activitatea sa economică, astfel cum a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-37/95 Statul Belgian împotriva Ghent Coal Terminal NV. Dreptul de deducere poate fi păstrat și în alte situații în care achizițiile de bunuri/servicii pentru care dreptul de deducere a fost exercitat conform art. 145 alin. (2) din Codul fiscal nu sunt utilizate pentru activitatea economică a persoanei impozabile, din motive obiective, care nu depind de voința sa, astfel cum a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-110/94 Intercommunale voor zeewaterontziling (INZO) împotriva Statului Belgian.

(7) Justificarea intenției persoanei impozabile de a realiza operațiuni cu drept de deducere în cazul livrării de bunuri imobile care nu mai îndeplinesc condițiile de a fi considerate noi în sensul art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal și al închirierii de bunuri imobile, anterior momentului livrării/închirierii acestora, se realizează prin depunerea notificărilor prevăzute în anexa nr. 1 sau, după caz, în anexa nr. 2 la prezentele norme în vederea exercitării opțiunii de taxare a operațiunilor respective în conformitate cu art. 141

alin. (3) din Codul fiscal, astfel cum a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-268/83 D.A. Rompelman și E.A. Rompelman - Van Deelen împotriva Minister van Financien. Organele de inspecție fiscală vor permite în timpul desfășurării controlului depunerea acestor notificări.

(8) Prevederile art. 145 alin. (1¹) se aplică numai în cazul operațiunilor taxabile, pentru care furnizorul/prestatorul este obligat să aplice sistemul TVA la încasare și să înscrie în factură această mențiune conform, prevederilor art 155 alin.(19) lit. p) din Codul fiscal, dar nu se aplică în cazul operațiunilor pentru care furnizorul/prestatorul nu trebuie să aplice sistemul TVA la încasare potrivit prevederilor art. 134² alin. (6) din Codul fiscal care sunt supuse la furnizor/prestator regulilor generale de exigibilitate conform prevederilor art 134² alin.(1) și (2) și prevederilor art 145 alin.(1) din Codul fiscal la beneficiar. În situația în care furnizorul/prestatorul este înscris în Registrul persoanelor impozabile care aplică sistemul TVA la încasare la data emiterii unei facturi dar omite să înscrie mențiunea ”TVA la încasare“, deși operațiunea respectivă nu este exclusă de la aplicarea sistemului TVA la încasare conform prevederilor art 134² alin.(6) din Codul fiscal, beneficiarul are obligația să exercite dreptul de deducere în conformitate cu prevederile art 145 alin.(1¹) din Codul fiscal.

(9) Prevederile art. 145 alin. (1¹) din Codul fiscal se aplică inclusiv de către beneficiarii persoane impozabile care au sediul activității economice în afara României dar care sunt înregistrate în România în scopuri de TVA conform art 153 din Codul fiscal, indiferent dacă sunt sau nu stabilite în România conform art 125¹ alin. (2) lit. b) din Codul fiscal.

(10) Prevederile art. 145 alin. (1¹) și (1²) din Codul fiscal referitoare la amânarea dreptului de deducere până în momentul în care taxa aferentă bunurilor/serviciilor este plătită furnizorului/prestatorului, se aplică numai pentru taxa care ar fi deductibilă potrivit prevederilor art. 145 alin. (2)-(4¹), art. 145¹, art 147 și art 147¹ din Codul fiscal. Persoanele impozabile care se află în situațiile prevăzute la art. 145 alin. (1¹) și (1²) din Codul fiscal și achiziționează bunuri/servicii pentru care taxa nu este deductibilă conform art. 145 alin. (2) – (5), art. 145¹ și art. 147 din Codul fiscal, nu vor reflecta ca taxă neexigibilă taxa nedeductibilă, indiferent dacă taxa aferentă este sau nu achitată.

(11) Pentru determinarea taxei deductibile în conformitate cu prevederile art. 145 alin. (1¹) și (1²) din Codul fiscal aferente plății contravalorii integrale sau parțiale a livrării de

bunuri sau a prestării de servicii se aplică procedeul de calcul prevăzut la art. 134² alin. (8) din Codul fiscal.

Exemplu: Societatea A, care aplică sistemul TVA la încasare, având perioada fiscală luna calendaristică, emite o factură pentru o livrare de bunuri în valoare de 3000 lei plus TVA 720 lei în data de 14 mai 2013 către societatea B. Dacă taxa nu se achită în aceeași perioadă fiscală se înregistrează în contul 4428 “TVA neexigibilă”. În data de 5 iulie 2013, societatea B plătește parțial prin extras bancar suma de 1300 lei. Taxa deductibilă aferentă acestei plăți se calculează astfel: $1300 \times 24/124 = 252$ lei și se evidențiază în debitul contului 4426 „TVA deductibilă”, concomitent cu evidențierea în creditul contului 4428 “TVA neexigibilă”.

(12) În sensul art. 145 alin. (1¹) și (1²) din Codul fiscal, se consideră că taxa a fost plătită furnizorului/prestatorului în situația în care se stinge obligația de plată către furnizor/prestator, chiar dacă plata este făcută către un terț.

(13) În scopul aplicării prevederilor art. 145 alin. (1¹) și (1²) din Codul fiscal:

a) în cazul în care plata se efectuează prin instrumente de plată de tip transfer-debit, respectiv cec, cambie și bilet la ordin, data plății contravalorii totale/parțiale a achizițiilor de bunuri/prestării de servicii efectuate de la/de persoana care aplică sistemul TVA la încasare, este:

1) data înscrisă în extrasul de cont sau alt document asimilat acestuia în situația în care cumpărătorul este emitentul instrumentului de plată, indiferent dacă încasarea este efectuată de furnizor/prestator sau de altă persoană;

2) data girului către furnizor/prestator, în situația în care cumpărătorul nu este emitentul instrumentului de plată, în acest scop fiind obligatorie păstrarea unei copii a instrumentului de plată în care este menționată și persoana către care a fost girat instrumentul de plată;

b) în situația în care plata s-a efectuat prin carduri de debit sau de credit de către cumpărător, data plății este data înscrisă în extrasul de cont sau alt document asimilat acestuia. Indisponibilizarea sumelor, evidențiată în extrasul de cont, nu este considerată plată;

c) în cazul plăților prin bancă de tipul transfer-credit, data plății contravalorii totale/parțiale a achizițiilor de bunuri/servicii de la/de persoana care aplică sistemul TVA la

încasare este data înscrisă în extrasul de cont sau alt document asimilat acestuia;

d) în cazul cesiunii de creanțe și a compensării, se aplică corespunzător prevederile pct. 16² alin. (12), respectiv pct. 16² alin. (13)-(14) din Codul fiscal, pentru a determina data plății;

e) în cazul plății în natură, data plății este data la care intervine faptul generator de taxă pentru livrare/prestarea care reprezintă contrapartidă pentru achiziția de bunuri/servicii efectuată.”

23. La punctul 45¹ se introduce un nou alineat, alineatul (9), cu următorul cuprins:

“(9) În situația în care persoanele care achiziționează vehicule sunt persoane care aplică sistemul TVA la încasare, sau sunt persoane care achiziționează vehicule de la persoane care aplică sistemul TVA la încasare, se aplică corespunzător prevederile art. 145 alin. (1¹)și (1²) din Codul fiscal.”

24. Punctul 46 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

Condiții de exercitare a dreptului de deducere

ART. 146

(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate ori serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155, precum și dovada plății în cazul achizițiilor efectuate de către persoanele impozabile obligate la aplicarea sistemului TVA la încasare, respectiv de către persoanele impozabile care achiziționează bunuri/servicii de la persoane impozabile care au aplicat sistemul TVA la încasare;

b) pentru taxa aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său, dar pentru care persoana impozabilă este obligată la plata taxei, conform art. 150 alin. (2) - (6), să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155 sau documentele prevăzute la

art. 155¹ alin. (1);

c) pentru taxa achitată pentru importul de bunuri, altele decât cele prevăzute la lit. d), să dețină declarația vamală de import sau actul constatator emis de organele vamale care să menționeze persoana impozabilă ca importator al bunurilor din punctul de vedere al taxei, precum și documente care să ateste plata taxei de către importator sau de către altă persoană în contul său. Importatorii care dețin o autorizație unică pentru proceduri vamale simplificate eliberată de alt stat membru sau care efectuează importuri de bunuri în România din punct de vedere al TVA, pentru care nu au obligația de a depune declarații vamale de import, trebuie să dețină o declarație de import pentru TVA și accize;

d) pentru taxa datorată pentru importul de bunuri efectuat conform art. 157 alin. (4) și (5), să dețină declarația vamală de import sau actul constatator emis de organele vamale, care să menționeze persoana impozabilă ca importator al bunurilor în scopuri de taxă, precum și suma taxei datorate. De asemenea, persoana impozabilă trebuie să înscrie taxa pe valoarea adăugată ca taxă colectată în decontul aferent perioadei fiscale în care ia naștere exigibilitatea;

e) pentru taxa aferentă unei achiziții intracomunitare de bunuri, să dețină o factură sau documentul prevăzut la art. 155¹ alin. (1);

f) pentru taxa aferentă unei operațiuni asimilate cu o achiziție intracomunitară de bunuri, prevăzută la art. 130¹ alin. (2) lit. a), să dețină documentul prevăzut la art. 155 alin. (8), emis în statul membru din care bunurile au fost transportate ori expediate, sau documentul prevăzut la art. 155¹ alin. (1).

(2) Prin norme se vor preciza cazurile în care documentele sau obligațiile, altele decât cele prevăzute la alin. (1), se vor prezenta sau îndeplini pentru a justifica dreptul de deducere a taxei.

Norme metodologice:

46. (1) Justificarea deducerii taxei se face numai pe baza exemplarului original al documentelor prevăzute la art. 146 alin. (1) din Codul fiscal care să conțină cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (19) din Codul fiscal, și cu dovada plății în cazul achizițiilor prevăzute la art. 145 alin.(1²) din Codul fiscal efectuate de către persoanele

impozabile obligate la aplicarea sistemului TVA la încasare, respectiv de către persoanele impozabile care achiziționează bunuri/servicii prevăzute la art. 145 alin.(1¹) din Codul fiscal de la persoane impozabile care au aplicat sistemul TVA la încasare. Facturile emise în condițiile prevăzute la art. 155 alin. (11), (12) și (20) din Codul fiscal, constituie documente justificative în vederea deducerii taxei numai în situația în care au înscrise și codul de înregistrare în scopuri de TVA al beneficiarului. În cazul pierderii, sustragerii sau distrugerii exemplarului original al facturii, beneficiarul va solicita emitentului un duplicat al facturii, pe care se va menționa că înlocuiește factura inițială. În cazul facturilor emise pe suport hârtie, duplicatul poate fi o factură nouă emisă de furnizor/prestator, care să cuprindă aceleași date ca și factura inițială, și pe care să se menționeze că este duplicat și că înlocuiește factura inițială sau o fotocopie a facturii inițiale, pe care să se aplice ștampila furnizorului/prestatorului și să se menționeze că este duplicat și că înlocuiește factura inițială. În cazul pierderii, sustragerii sau distrugerii exemplarului original al declarației vamale pentru import sau al documentului pentru regularizarea situației, persoana impozabilă va solicita un duplicat certificat de organele vamale.

(2) În cazul utilizării Sistemului român de procesare automată a declarației vamale de import, justificarea deducerii taxei se face cu exemplarul pe suport hârtie al declarației vamale care certifică înscrisurile din documentul electronic de import/documentul electronic de import cu elemente de securitate și siguranță pentru care s-a acordat liber de vamă, autentificat prin aplicarea semnăturii și a ștampilei lucrătorului vamal.

(3) Pentru carburanții auto achiziționați, deducerea taxei poate fi justificată cu bonurile fiscale emise conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicate, cu modificările și completările ulterioare, dacă sunt ștampilate și au înscrise denumirea cumpărătorului și numărul de înmatriculare a autovehiculului. Prevederile acestui alineat se completează cu cele ale pct. 45¹.

(4) Facturile emise pe numele salariaților unei persoane impozabile aflați în deplasare în interesul serviciului, pentru transport sau cazarea în hoteluri sau alte unități similare, permit deducerea taxei pe valoarea adăugată de către persoana impozabilă dacă sunt însoțite de decontul de deplasare. Aceleași prevederi se aplică și în cazul personalului pus la dispoziție de o altă persoană impozabilă sau pentru administratorii unei societăți comerciale.

(5) Pentru achizițiile de bunuri și/sau servicii pentru care persoana impozabilă, care este înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, este obligată la plata taxei prin mecanismul taxării inverse conform art. 151, art. 150 alin. (2) - (6) și art. 157 alin. (4) din Codul fiscal, nu poate fi anulat dreptul de deducere a taxei în situația în care obligațiile prevăzute la art. 157 alin. (2) sau, după caz, la art. 157 alin. (5) din Codul fiscal nu au fost îndeplinite, dar achizițiile sunt destinate operațiunilor cu drept de deducere conform art. 145 - 147 din Codul fiscal și persoana respectivă deține un document care corespunde cerințelor prevăzute la art. 146 din Codul fiscal. În acest sens a fost pronunțată hotărârea Curții Europene de Justiție în cauzele conexe C-95/07 și C-96/07.

(6) În situația în care organele fiscale competente, cu ocazia verificărilor efectuate, constată că nu s-au îndeplinit obligațiile prevăzute la art. 157 alin. (2) sau, după caz, la art. 157 alin. (5) din Codul fiscal vor proceda astfel:

a) dacă achizițiile de bunuri și servicii menționate la alin. (5) sunt destinate exclusiv realizării de operațiuni care dau drept de deducere, dispun aplicarea prevederilor art. 157 alin. (2) sau, după caz, ale art. 157 alin. (5) din Codul fiscal în perioada fiscală în care s-a finalizat inspecția fiscală;

b) dacă achizițiile de bunuri și servicii prevăzute la alin. (5) sunt destinate realizării de operațiuni care sunt supuse pro-rata, vor calcula diferența dintre taxa colectată și taxa dedusă potrivit pro rata aplicabilă la data efectuării operațiunii. În cazul în care inspecția fiscală are loc în cursul anului fiscal în care operațiunea a avut loc, pentru determinarea diferenței menționate se va avea în vedere pro rata provizorie aplicată. Dacă inspecția fiscală are loc într-un alt an fiscal decât cel în care a avut loc operațiunea, pentru determinarea diferenței menționate se va avea în vedere pro rata definitivă calculată pentru anul în care a avut loc operațiunea. Diferențele astfel stabilite vor fi achitate sau, după caz, compensate, în conformitate cu normele procedurale în vigoare;

c) dacă achizițiile de bunuri și servicii prevăzute la alin. (5) sunt destinate realizării de operațiuni care nu dau drept de deducere, vor stabili taxa datorată bugetului de stat, care va fi achitată sau, după caz, compensată, în conformitate cu normele procedurale în vigoare.

(7) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă sau persoana juridică neimpozabilă, obligată la plata taxei în condițiile art. 150 alin. (2) - (4) și (6) și art. 151 din Codul fiscal, trebuie să dețină o factură care cuprinde cel puțin informațiile prevăzute

la art. 155 din Codul fiscal sau o autofaktură emisă în conformitate cu prevederile art. 155¹ alin. (1) sau (2) din Codul fiscal.

(8) În sensul art. 146 alin. (1) lit. c) și d) din Codul fiscal, prin actul constatator emis de organele vamale se înțelege documentul pentru regularizarea situației, emis inclusiv ca urmare a unui control vamal.”

25. La punctul 49 alineatul (3), după litera b), se introduce o nouă literă, litera c), cu următorul cuprins:

“c) prestarea de servicii de transport și de servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 143 alin. (1) lit. c) - m), art. 144 alin. (1) lit. c) și art. 144¹ din Codul fiscal;”

26. La punctul 49 alineatul (15), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

“a) achiziții de bunuri sau servicii care au fost facturate în perioada de rambursare, achitate până la data solicitării rambursării. Facturile care nu au fost achitate până la data solicitării rambursării se cuprind în cererile de rambursare aferente perioadelor în care acestea sunt achitate;”

27. La punctul 49 alineatul (17) se modifică și va avea următorul cuprins:

“(17) Cererea de rambursare este trimisă statului membru în care este stabilit solicitantul cel târziu până la data de 30 septembrie a anului calendaristic care urmează perioadei de rambursare. Prin excepție, pentru cererile care se referă la rambursări aferente anului 2009, termenul-limită de transmitere este 31 martie 2011. Se consideră că cererea a fost depusă numai în cazul în care solicitantul a furnizat toate informațiile/documentele cerute conform alin. (7) – (10) și (12). Statul membru în care este stabilit solicitantul îi trimite acestuia, de îndată, o confirmare electronică de primire a cererii și transmite pe cale electronică organului fiscal competent din România cererea de rambursare completată conform alin. (7) - (9) și informațiile/documentele prevăzute la alin. (10) - (12).”

28. Punctul 53 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

Ajustarea taxei deductibile în cazul achizițiilor de servicii și bunuri, altele decât bunurile de capital

ART. 148

(1) În condițiile în care regulile privind livrarea către sine sau prestarea către sine nu se aplică, deducerea inițială se ajustează în următoarele cazuri:

a) deducerea este mai mare sau mai mică decât cea pe care persoana impozabilă avea dreptul să o opereze;

b) dacă există modificări ale elementelor luate în considerare pentru determinarea sumei deductibile, intervenite după depunerea decontului de taxă, inclusiv în cazurile prevăzute la art. 138;

c) persoana impozabilă își pierde dreptul de deducere a taxei pentru bunurile mobile nelivrate și serviciile neutilizate la momentul pierderii dreptului de deducere.

(2) Nu se ajustează deducerea inițială a taxei în cazul:

a) bunurilor distruse sau pierdute ca urmare a unor calamități naturale ori a unor cauze de forță majoră, în condițiile în care aceste situații sunt demonstrate sau confirmate în mod corespunzător, precum și bunurilor furate dovedite legal prin hotărâre judecătorească definitivă;

b) bunurilor de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, precum și activelor corporale fixe casate, altele decât bunurile de capital, în condiții stabilite prin norme;

c) perisabilităților, în limitele prevăzute prin lege, precum și a pierderilor tehnologice sau, după caz, al altor consumuri proprii, în condiții stabilite prin norme;

d) situațiilor prevăzute la art. 128 alin. (8).

Norme metodologice:

53. (1) Potrivit prevederilor art. 148 din Codul fiscal, se ajustează taxa pe valoarea adăugată deductibilă aferentă serviciilor neutilizate, bunurilor de natura stocurilor și activelor corporale fixe, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art. 149 din Codul fiscal. Ajustarea taxei deductibile se efectuează numai în situația în care nu are loc o livrare/prestare către sine efectuată de persoana impozabilă, prevăzută la art. 128 alin. (4) sau art. 129 alin. (4) din Codul fiscal.

(2) În baza prevederilor art. 148 lit. a) din Codul fiscal, persoana impozabilă poate să ajusteze taxa nededusă aferentă serviciilor neutilizate, bunurilor de natura stocurilor și activelor corporale fixe, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art. 149 din Codul fiscal, activelor corporale fixe în curs de execuție, constatate pe bază de inventariere, în situația în care persoana impozabilă câștigă dreptul de deducere a taxei ca urmare a unor situații cum ar fi:

a) modificări legislative;

b) modificări ale obiectului de activitate;

c) alocarea de bunuri/servicii pentru operațiuni care nu dau drept de deducere și ulterior alocarea acestora pentru realizarea de operațiuni care dau drept de deducere. Se includ în această categorie și vehiculele pentru care a fost limitat dreptul de deducere conform art. 145¹ din Codul fiscal, în situația în care fac obiectul unei livrări taxabile sau are loc o modificare de destinație, respectiv sunt utilizate exclusiv pentru activități exceptate de la limitarea dreptului de deducere prevăzute la art. 145¹ din Codul fiscal. Aceste ajustări nu pot fi aplicate pentru vehiculele al căror drept de deducere a fost limitat 100% care sunt ulterior livrate, întrucât este obligatorie aplicarea scutirii de TVA prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. g) din Codul fiscal.

Ajustarea în acest caz reprezintă exercitarea dreptului de deducere și se evidențiază în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care a intervenit evenimentul care a generat ajustarea, sau, după caz, într-un decont de taxă ulterior.

(3) În situațiile prevăzute la alin. (2), taxa nededusă aferentă serviciilor neutilizate, bunurilor de natura stocurilor și activelor corporale fixe, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art. 149 din Codul fiscal, activelor corporale fixe în curs de execuție, achiziționate de persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât achizițiile intracomunitare de bunuri, importurile și achizițiile de bunuri/servicii pentru care se aplică taxare inversă potrivit prevederilor art. 150 alin. (2)-(6), art. 152³ alin. (10) sau art. 160 din Codul fiscal, precum și cele achiziționate de beneficiari de la persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât cele prevăzute la art. 134² alin. (6) din Codul fiscal, se ajustează la data la care intervine evenimentul care generează ajustarea, pentru taxa deductibilă, respectiv pentru taxa care a fost plătită furnizorului/prestatorului, iar în cazul activelor corporale fixe se aplică și prevederile alin.

(15). În situația în care la data la care intervine evenimentul care generează ajustarea nu a fost achitată integral taxa aferentă achiziției, pe măsură ce se plătește diferența de taxă, persoana impozabilă își exercită dreptul de deducere a taxei respective cu excepția situației în care la data plății bunurile/serviciile nu sunt utilizate pentru operațiuni care dau drept de deducere a taxei. În cazul activelor corporale fixe amortizabile, pe măsură ce se plătește diferența de taxă, persoana impozabilă deduce partea din taxa plătită corespunzătoare valorii rămase neamortizate la momentul la care intervine evenimentul care a generat ajustarea. Dacă apar și alte evenimente care generează ajustarea TVA până la data plății TVA, în favoarea statului sau în favoarea persoanei impozabile, în cazul activelor corporale fixe amortizabile, suma taxei de dedus se determină în funcție de valoarea rămasă neamortizată la data fiecărui eveniment care generează ajustarea taxei. Taxa aferentă achizițiilor intracomunitare de bunuri, importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii pentru care se aplică taxare inversă potrivit prevederilor art. 150 alin.(2)-(6), art. 152³ alin.(10) sau art. 160 din Codul fiscal, efectuate de persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, precum și taxa aferentă achizițiilor de bunuri/servicii prevăzute la art 134² alin.(6) din Codul fiscal efectuate de beneficiari de la persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, se ajustează potrivit regulilor generale prevăzute la alin.(2).

(4) În cazul în care persoana impozabilă care aplică regimul special de scutire, prevăzut la art. 152 din Codul fiscal, se înregistrează potrivit legii în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, precum și în cazul în care persoana înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal solicită scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 152 alin. (7) din Codul fiscal, se aplică ajustările de taxă prevăzute la pct. 61 și 62. Persoanele care aplică sistemul TVA la încasare, precum și cele care au achiziționat bunuri/servicii de la persoane impozabile care aplică sistemul TVA și trec la regimul special de scutire prevăzut la art. 152 din Codul fiscal aplică în mod corespunzător prevederile alin. (8).

(5) Conform art. 148 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, se ajustează taxa deductibilă, în situații precum:

- a) cazurile prevăzute la art. 138 lit. a) - c) și e) din Codul fiscal;
- b) când pro rata definitivă, calculată la sfârșitul anului, diferă de pro rata provizorie utilizată în cursul anului;

c) cazul în care persoana impozabilă în mod eronat a dedus o sumă de taxă mai mare decât avea dreptul sau mai mică.

(6) În baza art. 148 alin.(1) lit. a) și c) din Codul fiscal, persoana impozabilă trebuie să ajusteze, la data modificării intervenite, taxa deductibilă aferentă bunurilor de natura stocurilor, serviciilor neutilizate, activelor corporale fixe în curs de execuție, activelor corporale fixe, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art. 149 din Codul fiscal, în situația în care persoana impozabilă pierde dreptul de deducere a taxei ca urmare a unor situații cum ar fi:

a) modificări legislative;

b) modificări ale obiectului de activitate;

c) alocarea de bunuri/servicii pentru operațiuni care dau drept de deducere și ulterior alocarea acestora pentru realizarea de operațiuni care nu dau drept de deducere. Se includ în această categorie și vehiculele pentru care nu a fost limitat dreptul de deducere conform art. 145¹, în situația în care are loc o modificare de destinație, respectiv sunt utilizate pentru activități care impun limitarea dreptului de deducere la 50% conform art. 145¹ din Codul fiscal;

d) bunuri lipsă în gestiune din alte cauze decât cele prevăzute la art 148 alin.(2) din Codul fiscal. În scopul ajustării taxei, nu se consideră că bunurile sunt lipsă în gestiune dacă există un proces verbal de constatare a furtului acelor bunuri, emis de către organele de cercetare penală, până la data finalizării procesului penal prin hotărâre judecătorească definitivă, conform prevederilor art. 148 alin.(2) lit.a) din Codul fiscal. În cazul bunurilor lipsă din gestiune care sunt imputate, se efectuează ajustarea taxei, sumele imputate nefiind considerate contravaloarea unor operațiuni în sfera de aplicare a TVA.

Ajustarea reprezintă în această situație anularea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată deduse inițial și se evidențiază în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care a intervenit evenimentul care a generat ajustarea.

(7) În situațiile prevăzute la alin. (6), taxa deductibilă aferentă serviciilor neutilizate, bunurilor de natura stocurilor și activelor corporale fixe, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art. 149 din Codul fiscal, activelor corporale fixe în curs de execuție, achiziționate de persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât achizițiile intracomunitare de bunuri, importurile și achizițiile de bunuri/servicii pentru

care se aplică taxare inversă potrivit prevederilor art. 150 alin.(2)-(6), art. 152³ alin.(10) sau art. 160 din Codul fiscal, precum și cele achiziționate de beneficiari de la persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât cele prevăzute la art 134² alin.(6) din Codul fiscal, se ajustează la data la care intervine evenimentul care generează ajustarea, pentru taxa deductibilă, respectiv pentru taxa care a fost plătită furnizorului/prestatorului, iar în cazul activelor corporale fixe se aplică și prevederile alin.(15). În situația în care la data la care intervine evenimentul care generează ajustarea nu a fost achitată integral taxa aferentă achiziției, pe măsură ce se plătește diferența de taxă, persoana impozabilă nu își exercită dreptul de deducere a taxei respective cu excepția situației în care la data plății bunurile/serviciile sunt utilizate pentru operațiuni care dau drept de deducere a taxei. În cazul activelor corporale fixe amortizabile, pe măsură ce se plătește diferența de taxă, persoana impozabilă nu deduce partea din taxa plătită corespunzătoare valorii rămase neamortizate la momentul la care intervine evenimentul care a generat ajustarea. Dacă apar și alte evenimente care generează ajustarea TVA până la data plății TVA, în favoarea statului sau în favoarea persoanei impozabile, în cazul activelor corporale fixe amortizabile, suma taxei de dedus se determină în funcție de valoarea rămasă neamortizată la data fiecărui eveniment care generează ajustarea taxei. Taxa aferentă achizițiilor intracomunitare de bunuri, importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii pentru care se aplică taxare inversă potrivit prevederilor art. 150 alin.(2)-(6), art. 152³ alin.(10) sau art. 160 din Codul fiscal, efectuate de o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare, precum și taxa aferentă achizițiilor de bunuri/servicii prevăzute la art 134² alin.(6) din Codul fiscal efectuate de beneficiar de la o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare, se ajustează potrivit regulilor generale prevăzute la alin.(6).

Exemplu:

Societatea A, care aplică sistemul TVA la încasare (sau a cumpărat bunuri de la o persoană care a aplicat TVA la încasare) a achiziționat în ianuarie 2013 un activ corporal fix amortizabil în valoare de 10.000 lei plus TVA 2.400 lei. La data achiziției societatea A plătește furnizorului suma de 6.200 lei, din care TVA 1.200 lei, care se deduce. Bunul este alocat unei activități cu drept de deducere integral.

- În luna martie 2014, apare primul eveniment care generează ajustarea taxei, respectiv bunul este alocat unei activități fără drept de deducere a TVA. Societatea A trebuie să

efectueze ajustarea taxei deduse astfel:

- valoarea neamortizată a bunului este de 7.000 lei (reprezintă 70% din valoarea bunului)

- TVA dedusă 1.200 lei

- ajustarea calculata în funcție de valoarea rămasă neamortizată: $1.200 \times 70\% = 840$ lei, în favoarea statului

- În luna iunie 2014 societatea A mai plătește furnizorului suma de 2583 lei, din care 500 lei reprezintă TVA. Taxa de dedus se determină proporțional cu valoarea rămasă neamortizată la momentul la care a intervenit evenimentul care a generat ajustare, astfel: $500 \times 70\% = 350$ lei- taxă care nu se deduce. Diferența de 150 lei ($500 - 350$) se deduce.

- În luna septembrie 2014, apare al doilea eveniment care generează ajustarea taxei, respectiv bunul este alocat unei activități cu drept de deducere.

- Valoarea rămasă neamortizată este de 6.000 lei (reprezentând 60% din valoarea bunului)

- TVA achitată: $1.200 \text{ lei} + 500 \text{ lei} = 1.700 \text{ lei}$

- ajustarea calculata în funcție de valoarea rămasă neamortizată: $1.700 \times 60\% = 1.020$ lei în favoarea persoanei impozabile

- În luna decembrie 2014 societatea A plătește furnizorului suma de 3.617 lei, din care TVA reprezintă 700 lei. Taxa de dedus se determină în funcție de valoarea rămasă neamortizată la data fiecărui eveniment care generează ajustarea taxei, astfel: $700 \times 70\% - 700 \times 60\% = 490 - 420 = 70$ lei nu se deduc, iar diferența de 630 lei ($700 - 70$) se deduce.

(8) În cazul persoanelor impozabile a căror înregistrare în scopuri de TVA a fost anulată de organele fiscale competente conform art. 153 alin. (9) lit. a) - e) din Codul fiscal, se consideră că activele corporale fixe, care nu sunt amortizate integral, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art. 149 din Codul fiscal, sunt alocate pe perioada în care nu au avut un cod valabil de TVA unei activități fără drept de deducere, fiind obligatorie ajustarea taxei conform art. 148 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal pentru valoarea rămasă neamortizată. Ajustarea se efectuează în funcție de cota de taxă în vigoare la data achiziției activului corporal fix. Ajustarea va fi reflectată în ultimul decont de taxă depus înainte de anularea înregistrării în scopuri de TVA a persoanei impozabile. În cazul în care nu a evidențiat corect sau nu a efectuat ajustările de taxă prevăzute, persoana impozabilă va

declara și va plăti sumele rezultate din ajustarea taxei, potrivit procedurii stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. După înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, persoanele impozabile pot ajusta, în conformitate cu prevederile alin. (2) lit. b), taxa aferentă activelor corporale fixe, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital potrivit art. 149 din Codul fiscal, pentru valoarea rămasă neamortizată, inclusiv în situația în care acestea au fost livrate în regim de taxare în perioada în care nu au avut un cod valabil de TVA, în cadrul procedurii de executare silită. Ajustarea va fi reflectată în primul decont de taxă depus după înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile sau, după caz, într-un decont ulterior. Prevederile alin.(3) și (7) se aplică corespunzător.

(9) Conform prevederilor art. 148 alin. (2) lit. a), din Codul fiscal, nu se ajustează deducerea inițială a taxei în cazul bunurilor distruse sau pierdute ca urmare a unor calamități naturale sau a unor cauze de forță majoră, în condițiile în care aceste situații sunt demonstrate sau confirmate în mod corespunzător, precum și bunurilor furate dovedite legal prin hotărâre judecătorească definitivă.

(10) În sensul art. 148 alin. (2) lit .a) din Codul fiscal:

a) prin bunuri distruse și prin bunuri pierdute se înțelege bunurile dispărute în urma unor calamități naturale sau a unor cauze de forță majoră;

b) prin calamități naturale se înțelege fenomene cum ar fi inundațiile, alunecările de teren, cutremurele;

c) prin cauze de forță majoră se înțelege:

1. incendiu, dovedit prin documente de asigurare și/sau alte rapoarte oficiale;

2. război, război civil, acte de terorism;

3. orice alte evenimente pentru care se poate invoca forța majoră.

(11) În cazul bunurilor furate prevăzute la art 148 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, persoana impozabilă nu trebuie să efectueze ajustarea taxei deductibile în situația în care furtul se dovedește legal printr-o hotărâre judecătorească definitivă. Până la data dovedirii furtului prin hotărâre judecătorească definitivă bunurile nu sunt considerate lipsă din gestiune conform prevederilor alin.(6) lit.d).

(12) Potrivit prevederilor art. 148 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal nu se fac ajustări ale taxei deductibile :

a) în cazul bunurilor de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, respectiv cele care îndeplinesc în mod cumulativ următoarele condiții:

1. degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente. Sunt incluse în această categorie și produsele accizabile pentru care autoritatea competentă a emis decizie de aprobare a distrugerii;

2. se face dovada că bunurile au fost distruse;

b) în situația casării activelor corporale fixe, altele decât bunurile de capital prevăzute la art. 149 din Codul fiscal.

(13) În conformitate cu prevederile art. 148 alin. (2) lit. c) din Codul fiscal, persoana impozabilă nu are obligația ajustării taxei în cazul perisabilităților, în limitele stabilite prin lege, a pierderilor tehnologice și a altor consumuri proprii, în limitele stabilite potrivit legii sau, în lipsa acestora, în limitele stabilite de persoana impozabilă în norma proprie de consum. În cazul depășirii limitelor de perisabilitate sau a limitelor privind normele tehnologice ori consumurile proprii, astfel cum sunt prevăzute la prima teză, se ajustează taxa aferentă depășirii acestora. Prin excepție, în cazul societăților de distribuție a energiei electrice, nu se face ajustarea taxei pentru cantitățile de energie electrică consumate la nivelul normei proprii de consum tehnologic sau, în lipsa acesteia, la nivelul normei aprobate de către Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei pentru fiecare societate de distribuție a energiei electrice, care include și consumul propriu comercial.

(14) În situațiile prevăzute la art. 128 alin. (8) din Codul fiscal, dacă nu are loc o livrare de bunuri nu se efectuează nici ajustarea taxei deductibile.

(15) În cazul activelor corporale fixe, care nu sunt amortizate integral, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art. 149 din Codul fiscal, ajustarea taxei conform art.148 din Codul fiscal se face pentru valoarea rămasă neamortizată. Ajustarea se efectuează în funcție de cota de taxă în vigoare la data achiziției activului corporal fix. În sensul prezentelor norme, prin valoare rămasă neamortizată se înțelege valoarea de înregistrare în contabilitate diminuată cu amortizarea contabilă.”

29. Punctul 54 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

Ajustarea taxei deductibile în cazul bunurilor de capital

ART. 149

(1) În sensul prezentului articol:

a) bunurile de capital reprezintă toate activele corporale fixe, definite la art. 125¹ alin. (1) pct. 3, precum și operațiunile de construcție, transformare sau modernizare a bunurilor imobile, exclusiv reparațiile ori lucrările de întreținere a acestor active, chiar în condițiile în care astfel de operațiuni sunt realizate de beneficiarul unui contract de închiriere, leasing sau al oricărui alt contract prin care activele fixe corporale se pun la dispoziția unei alte persoane; nu sunt considerate bunuri de capital activele corporale fixe amortizabile a căror durată normală de utilizare stabilită pentru amortizarea fiscală este mai mică de 5 ani; activele corporale fixe de natura mijloacelor fixe amortizabile care fac obiectul leasingului sunt considerate bunuri de capital la locator/finanțator dacă limita minimă a duratei normale de utilizare este egală sau mai mare de 5 ani;

b) bunurile care fac obiectul închirierii, leasingului, concesiunii sau oricărei alte metode de punere a acestora la dispoziția unei persoane sunt considerate bunuri de capital aparținând persoanei care le închiriază, le dă în leasing sau le pune la dispoziția altei persoane;

c) ambalajele care se pot utiliza de mai multe ori nu sunt considerate bunuri de capital;

d) taxa deductibilă aferentă bunurilor de capital reprezintă taxa achitată sau datorată, aferentă oricărei operațiuni legate de achiziția, fabricarea, construcția, transformarea sau modernizarea acestor bunuri, exclusiv taxa achitată sau datorată, aferentă reparării ori întreținerii acestor bunuri sau cea aferentă achiziției pieselor de schimb destinate reparării ori întreținerii bunurilor de capital.

(2) Taxa deductibilă aferentă bunurilor de capital, în condițiile în care nu se aplică regulile privind livrarea către sine sau prestarea către sine, se ajustează, în situațiile prevăzute la alin. (4) lit. a) - d):

a) pe o perioadă de 5 ani, pentru bunurile de capital achiziționate sau fabricate, altele decât cele prevăzute la lit. b);

b) pe o perioadă de 20 de ani, pentru construcția sau achiziția unui bun imobil, precum și pentru transformarea sau modernizarea unui bun imobil, dacă valoarea

fiecărei transformări sau modernizări este de cel puțin 20% din valoarea totală a bunului imobil astfel transformat sau modernizat.

(3) Perioada de ajustare începe:

a) de la data de 1 ianuarie a anului în care bunurile au fost achiziționate sau fabricate, pentru bunurile de capital menționate la alin. (2) lit. a), dacă acestea au fost achiziționate sau fabricate după data aderării;

b) de la data de 1 ianuarie a anului în care bunurile sunt recepționate, pentru bunurile de capital prevăzute la alin. (2) lit. b), care sunt construite, și se efectuează pentru suma integrală a taxei deductibile aferente bunului de capital, inclusiv pentru taxa plătită sau datorată înainte de data aderării, dacă anul primei utilizări este anul aderării sau un alt an ulterior anului aderării;

c) de la data de 1 ianuarie a anului în care bunurile au fost achiziționate, pentru bunurile de capital prevăzute la alin. (2) lit. b), care sunt achiziționate, și se efectuează pentru suma integrală a taxei deductibile aferente bunului de capital, inclusiv pentru taxa plătită sau datorată înainte de data aderării, dacă formalitățile legale pentru transferul titlului de proprietate de la vânzător la cumpărător s-au îndeplinit în anul aderării sau într-un an ulterior anului aderării;

d) de la data de 1 ianuarie a anului în care bunurile sunt folosite pentru prima dată după transformare sau modernizare, pentru transformările sau modernizările bunurilor de capital prevăzute la alin. (2) lit. b), a căror valoare este de cel puțin 20% din valoarea totală a bunului imobil transformat sau modernizat, și se efectuează pentru suma taxei deductibile aferente transformării sau modernizării, inclusiv pentru suma taxei deductibile aferente respectivei transformări sau modernizări, plătită ori datorată înainte de data aderării, dacă anul primei utilizări după transformare sau modernizare este anul aderării sau un an ulterior aderării.

(4) Ajustarea taxei deductibile prevăzute la alin. (1) lit. d) se efectuează:

a) în situația în care bunul de capital este folosit de persoana impozabilă:

1. integral sau parțial, pentru alte scopuri decât activitățile economice;
2. pentru realizarea de operațiuni care nu dau drept de deducere a taxei;
3. pentru realizarea de operațiuni care dau drept de deducere a taxei într-o măsură diferită față de deducerea inițială;

b) în cazurile în care apar modificări ale elementelor folosite la calculul taxei deduse;

c) în situația în care un bun de capital al cărui drept de deducere a fost integral sau parțial limitat face obiectul oricărei operațiuni pentru care taxa este deductibilă. În cazul unei livrări de bunuri, valoarea suplimentară a taxei de dedus se limitează la valoarea taxei colectate pentru livrarea bunului respectiv;

d) în situația în care bunul de capital își încetează existența, cu următoarele excepții:

1. bunul de capital a făcut obiectul unei livrări sau unei livrări către sine pentru care taxa este deductibilă;

2. bunul de capital este pierdut sau distrus ca urmare a unor calamități naturale ori a unor cauze de forță majoră, în condițiile în care aceste situații sunt demonstrate sau confirmate în mod corespunzător;

3. bunul de capital este furat, în condițiile în care furtul este dovedit legal prin hotărâre judecătorească definitivă;

4. situațiile prevăzute la art. 128 alin. (8);

e) în cazurile prevăzute la art. 138.

(5) Ajustarea taxei deductibile se efectuează astfel:

a) pentru cazurile prevăzute la alin. (4) lit. a), ajustarea se efectuează în cadrul perioadei de ajustare prevăzute la alin. (2). Ajustarea deducerii se face în perioada fiscală în care intervine evenimentul care generează ajustarea și se realizează pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, incluzând anul în care apare modificarea destinației de utilizare. Prin norme se stabilesc reguli tranzitorii pentru situația în care pentru anul 2007 s-a efectuat ajustarea prevăzută la alin. (4) lit. a) pentru o cincime sau, după caz, o douăzecime din taxa dedusă inițial;

b) pentru cazul prevăzut la alin. (4) lit. b), ajustarea se efectuează de persoanele impozabile care au aplicat pro rata de deducere pentru bunul de capital. Ajustarea reprezintă o cincime sau, după caz, o douăzecime din taxa dedusă inițial și se efectuează în ultima perioadă fiscală a anului calendaristic, pentru fiecare an în care apar modificări ale elementelor taxei deduse în cadrul perioadei de ajustare prevăzute la alin. (2);

c) pentru cazurile prevăzute la alin. (4) lit. c) și d), ajustarea se efectuează în perioada fiscală în care intervine evenimentul care generează ajustarea și se realizează pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, incluzând anul în care apare obligația ajustării;

d) pentru cazurile prevăzute la alin. (4) lit. e), ajustarea se efectuează atunci când apar situațiile enumerate la art. 138, conform procedurii prevăzute în norme.

(5¹) Dacă pe parcursul perioadei de ajustare intervin evenimente care vor genera ajustarea în favoarea persoanei impozabile sau în favoarea statului, ajustările prevăzute la alin. (5) lit. a) și c) se vor efectua pentru același bun de capital succesiv în cadrul perioadei de ajustare ori de câte ori apar respectivele evenimente.

(6) Persoana impozabilă trebuie să păstreze o situație a bunurilor de capital care fac obiectul ajustării taxei deductibile, care să permită controlul taxei deductibile și al ajustărilor efectuate. Această situație trebuie păstrată pe o perioadă care începe în momentul la care taxa aferentă achiziției bunului de capital devine exigibilă și se încheie la 5 ani după expirarea perioadei în care se poate solicita ajustarea deducerii. Orice alte înregistrări, documente și jurnale privind bunurile de capital trebuie păstrate pentru aceeași perioadă.

(7) Prevederile prezentului articol nu se aplică în cazul în care suma care ar rezulta ca urmare a ajustărilor este neglijabilă, conform prevederilor din norme.

Norme metodologice:

54. (1) Ajustarea taxei deductibile aferente bunurilor care fac obiectul închirierii, leasingului, concesiunii sau oricărei alte metode de punere a acestora la dispoziția unei persoane se efectuează de către persoana care închiriază, dă în leasing ori pune la dispoziția altei persoane bunurile respective, cu excepția situației prevăzute la alin. (2). Data la care bunul se consideră achiziționat din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată de locatar/utilizator este data la care se face transferul dreptului de proprietate de către locator/finanțator. Pentru taxa aferentă achiziției bunurilor de capital care au fost cumpărate de locatar/utilizator printr-un contract de leasing, perioada de ajustare începe la data de 1 ianuarie a anului în care a avut loc transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor, dar ajustarea se efectuează pentru suma integrală a taxei deductibile aferente bunurilor de capital,

inclusiv pentru taxa plătită sau datorată înainte de data transferului dreptului de proprietate. În sensul art. 149 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, prin durată normală de funcționare se înțelege durata normală de utilizare stabilită pentru amortizarea fiscală, în cazul activelor corporale fixe de natura mijloacelor fixe amortizabile conform prevederilor legale în vigoare. Activele corporale fixe de natura mijloacelor fixe amortizabile care fac obiectul leasingului sunt considerate bunuri de capital la locator/finanțator dacă limita minimă a duratei normale de utilizare este egală sau mai mare de 5 ani.

(2) Taxa pe valoarea adăugată deductibilă aferentă transformării sau modernizării unui bun imobil ori a unei părți a acestuia se ajustează de către persoana la dispoziția căreia este pus bunul imobil sau o parte a acestuia în situația în care lucrările de transformare ori modernizare sunt efectuate de către această persoană, iar valoarea fiecărei transformări sau modernizări este de cel puțin 20% din valoarea totală după transformarea ori modernizarea bunului imobil sau a părții de bun imobil. În situația în care valoarea fiecărei transformări sau modernizări nu depășește 20% din valoarea totală după transformarea ori modernizarea bunului imobil sau a părții de bun imobil, nu se efectuează ajustări privind taxa pe valoarea adăugată conform art. 149 sau art. 148 din Codul fiscal. În sensul prezentelor norme metodologice sunt luate în considerare operațiunile de transformare sau modernizare care conduc la majorarea valorii bunului imobil. În scopul calculării acestei depășiri se vor avea în vedere valorile reevaluate ale bunurilor respective, așa cum sunt înregistrate în contabilitate, sau, în cazul în care bunurile aparțin unor persoane care nu sunt obligate să conducă evidență contabilă, se va avea în vedere valoarea bunului imobil înainte și după transformare/modernizare stabilită prin raport de expertiză. Se consideră că bunurile sunt folosite pentru prima dată după transformare ori modernizare, pentru transformările sau modernizările bunurilor de capital prevăzute la art. 149 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, la data semnării de către beneficiar a procesului-verbal de recepție definitivă a lucrărilor de transformare a construcției în cauză. Prin proces-verbal de recepție definitivă se înțelege procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor. În cazul lucrărilor de transformare în regie proprie a unei construcții, data primei utilizări a bunului după transformare este data documentului pe baza căruia este majorată valoarea activului corporal fix cu valoarea transformării respective.

(3) Conform prevederilor art. 149 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal se ajustează deducerea inițială a taxei în situația în care bunul de capital își încetează existența ca urmare a

unei lipse din gestiune în alte cazuri decât cele prevăzute la pct. 1 - 4 ale art. 149 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal pentru care nu se efectuează ajustarea taxei deductibile. În cazul bunurilor lipsă din gestiune care sunt imputate, se efectuează ajustarea taxei, sumele imputate nefiind considerate contravaloarea unor operațiuni în sfera de aplicare a TVA.

(4) În sensul art. 149 alin. (4) lit. d) pct. 2 din Codul fiscal:

a) prin bunuri distruse și prin bunuri pierdute se înțelege bunurile dispărute în urma unor calamități naturale sau a unor cauze de forță majoră;

b) prin calamități naturale se înțelege fenomene cum ar fi inundațiile, alunecările de teren, cutremurele;

c) prin cauze de forță majoră se înțelege:

1. incendiu, dovedit prin documente de asigurare și/sau alte rapoarte oficiale;

2. război, război civil, acte de terorism;

3. orice alte evenimente pentru care se poate invoca forța majoră.

(5) În scopul ajustării taxei, nu se consideră că bunurile de capital și-au încetat existența dacă există un proces verbal de constatare a furtului acelor bunuri, emis de către organele de cercetare penală, până la data finalizării procesului penal prin hotărâre judecătorească definitivă, conform prevederilor art. 149 alin.(4) lit.d) pct.3 din Codul fiscal.

(6) În situația în care în cursul perioadei de ajustare expiră contractul de închiriere, leasing, concesiune sau orice alt tip de contract prin care bunul imobil ori o parte a acestuia a fost pus/pusă la dispoziția altei persoane și bunul de capital este restituit proprietarului sau persoanei care a pus bunul la dispoziție, se consideră că bunul de capital constând în modernizările/transformările efectuate conform alin. (2) își încetează existența în cadrul activității economice a persoanei impozabile care a utilizat bunul respectiv, conform art. 149 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal. Ajustarea deducerii aferente operațiunilor de transformare sau modernizare se realizează pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, incluzând anul în care bunul este restituit proprietarului, în conformitate cu prevederile art. 149 alin. (5) lit. c) din Codul fiscal. Dacă lucrările de modernizare/transformare sunt transferate cu titlu oneros proprietarului, sau persoanei care a pus bunul la dispoziție, se aplică prevederile art. 149 alin. (4) lit. d) pct. 1, respectiv nu se mai efectuează ajustarea taxei.

(7) În cazul persoanelor impozabile a căror înregistrare în scopuri de TVA a fost anulată de organele fiscale competente conform art. 153 alin. (9) lit. a) - e) din Codul fiscal, se

consideră că bunurile de capital nu sunt alocate unei activități economice pe perioada în care nu au avut un cod valabil de TVA, fiind obligatorie ajustarea taxei conform art. 149 alin. (4) lit. a) pct. 1 din Codul fiscal. Ajustarea va fi reflectată în ultimul decont de taxă depus înainte de anularea înregistrării în scopuri de TVA a persoanei impozabile. După înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, persoanele impozabile pot ajusta taxa aferentă bunurilor de capital proporțional cu perioada rămasă din perioada de ajustare, în conformitate cu prevederile art. 149 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal. În situația bunurilor de capital livrate în cadrul procedurii de executare silită, în regim de taxare, în perioada în care persoanele impozabile nu au avut un cod valabil de TVA, persoanele impozabile pot ajusta taxa aferentă acestora proporțional cu perioada rămasă din perioada de ajustare, determinată în funcție de anul în care a avut loc livrarea bunurilor respective. Ajustarea va fi reflectată în primul decont de taxă depus după înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile sau, după caz, într-un decont ulterior.

(8) Începând cu anul 2008, conform art. 149 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal, dacă bunul de capital este utilizat total sau parțial în alte scopuri decât activitățile economice ori pentru realizarea de operațiuni care nu dau drept de deducere a taxei, ajustarea deducerii se realizează pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, incluzând anul în care apare modificarea destinației de utilizare și proporțional cu partea din bunul de capital utilizată în aceste scopuri. În cazul în care dreptul de deducere aferent bunului de capital achiziționat se exercită pe bază de pro rata, se aplică prevederile alin. (10).

(9) Dispoziții tranzitorii pentru bunurile de capital pentru care în anul 2007 nu s-a exercitat dreptul de deducere pe bază de pro rata, ci s-a aplicat ajustarea pentru o cincime sau, după caz, o douăzecime din taxa dedusă inițial, pentru fiecare an în care apare o modificare a destinației de utilizare, datorită faptului că nu erau utilizate integral pentru operațiuni care dau drept de deducere: la finele anului 2008, taxa aferentă părții din bunul de capital utilizate pentru operațiuni care nu dau drept de deducere, respectiv diferența rămasă de $\frac{4}{5}$ sau $\frac{19}{20}$, va fi ajustată o singură dată și înscrisă în decontul lunii decembrie 2008 la rândul corespunzător din decontul de taxă. Dispoziția tranzitorie nu se aplică în cazul în care în cursul anului 2008 trebuie efectuată ajustarea o singură dată pentru întreaga perioadă de ajustare rămasă, conform art. 149 alin. (5) lit. c) din Codul fiscal.

Exemplul nr. 1, pentru situația prevăzută la art. 149 alin. (4) lit. a) pct. 1 din Codul

fiscal:

O persoană impozabilă cumpără o clădire pentru activitatea sa economică la data de 23 iulie 2007. La 1 august 2009, această persoană decide să utilizeze clădirea integral în scop de locuință sau pentru operațiuni scutite fără drept de deducere. Perioada de ajustare este de 20 de ani, cu începere de la 1 ianuarie 2007 și până în anul 2026 inclusiv. Ajustarea trebuie să se efectueze pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare (2009 - 2026) și persoana respectivă trebuie să restituie 18 douăzecimi din TVA dedusă inițial. Dacă ulterior clădirea va fi din nou utilizată pentru operațiuni cu drept de deducere, se va realiza ajustarea pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, în favoarea persoanei impozabile, conform art. 149 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal. Numărul ajustărilor poate fi nelimitat, acesta depinzând de modificarea destinației bunului respectiv în perioada de ajustare, respectiv pentru operațiuni care dau sau nu drept de deducere.

Exemplul nr. 2, pentru situația prevăzută la art. 149 alin. (4) lit. a) pct. 2 din Codul fiscal:

O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal achiziționează un imobil în anul 2007 în vederea desfășurării de operațiuni cu drept de deducere și deduce integral taxa pe valoarea adăugată la data achiziționării. În anul 2009 închiriază în întregime imobilul în regim de scutire de taxa pe valoarea adăugată. Perioada de ajustare este de 20 de ani, cu începere de la 1 ianuarie 2007 și până în anul 2026 inclusiv. Ajustarea trebuie să se efectueze pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare (2009 - 2026) și persoana respectivă trebuie să restituie 18 douăzecimi din TVA dedusă inițial.

Exemplul nr. 3, pentru situația prevăzută la art. 149 alin. (4) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal:

O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal deține un hotel care a fost cumpărat în anul 2007 și s-a dedus TVA de 6 milioane lei pentru cumpărarea acestui imobil. În anul 2010, la parterul hotelului se amenajează un cazinou care ocupă 30% din suprafața clădirii. Activitatea de jocuri de noroc fiind scutită de TVA fără drept de deducere, persoana respectivă trebuie să ajusteze taxa dedusă inițial, proporțional cu suprafața ocupată de cazinou. Perioada de ajustare este de 20 de ani, cu începere de la 1 ianuarie 2007 și până la finele anului 2026. Ajustarea trebuie să se efectueze

pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, la schimbarea destinației unei părți din clădire, astfel:

- pentru 2007, 2008, 2009, persoana impozabilă nu ajustează taxa dedusă inițial, aferentă acestor ani, care reprezintă $300.000 \text{ lei} \times 3 \text{ ani} = 900.000 \text{ lei}$;

- pentru perioada rămasă, 2010 - 2026 = 17 ani, taxa se ajustează astfel:

- $5.100.000 \text{ lei} \times 30\% = 1.530.000 \text{ lei}$ - taxa nedeductibilă, care se înscrie în decontul de taxă pe valoarea adăugată din perioada fiscală în care apare modificarea de destinație. În situația în care partea alocată cazinoului de 30% din clădire se mărește sau se micșorează, se fac ajustări suplimentare în plus ori în minus conform aceleiași proceduri.

Exemplul nr. 4, pentru situația prevăzută la art. 149 alin. (4) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal, dispoziții tranzitorii:

O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal închiriază în cursul anului 2007 o clădire care a fost cumpărată în cursul aceluiași an și s-a dedus TVA de 9 milioane lei aferentă bunului cumpărat. În cursul anului 2007, o parte din bunul imobil este închiriată în regim de scutire conform art. 141 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal, respectiv 50% din suprafața bunului imobil. Persoana impozabilă a efectuat următoarea ajustare în anul 2007:

$9.000.000 : 20 = 450.000$; $450.000 \times 50\% = 225.000 \text{ lei}$, taxă de ajustat aferentă anului 2007, care s-a înscris în decontul din decembrie 2007 la rubrica corespunzătoare cu semnul minus.

În anul 2008, persoana impozabilă trebuie să efectueze următoarea ajustare: $225.000 \times 19 = 4.275.000 \text{ lei}$, care se va înscrie în decontul lunii decembrie cu semnul minus. Dacă, începând cu data de 1 ianuarie 2008 și până în anul 2026 inclusiv, se va modifica suprafața închiriată în regim de scutire în plus sau în minus, de fiecare dată se vor efectua ajustări ale taxei pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare în decontul lunii în care a apărut fiecare modificare.

Dacă taxa aferentă aceluiași bun imobil s-ar fi dedus pe bază de pro rata în anul 2007, nu se mai aplică ajustările din exemplul nr. 4, ci se aplică ajustarea prevăzută la alin. (9).

(10) Pentru cazul prevăzut la art. 149 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, ajustarea se efectuează în cadrul perioadei de ajustare prevăzute la art. 149 alin. (2) din Codul fiscal, pentru o cincime sau o douăzecime din taxa dedusă inițial pentru fiecare an în care apar

modificări ale elementelor taxei deduse, în funcție de pro rata definitivă la finele fiecărui an, conform procedurii descrise în exemplu. Această ajustare se aplică pentru bunurile la achiziția cărora se aplică prevederile art. 147 alin. (5) din Codul fiscal. Față de ajustarea prevăzută la art. 149 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal, care se face de câte ori apare un eveniment care conduce la ajustare, în cazul prevăzut la prezentul alineat ajustarea se va realiza anual, pe durata întregii perioade de ajustare, atâta timp cât bunul de capital este alocat unei activități în cazul căreia nu se poate determina proporția în care este utilizat pentru operațiuni cu drept de deducere și fără drept de deducere. Dacă în cursul perioadei de ajustare a unui bun de capital, pentru care se aplică metoda de ajustare prevăzută de prezentul alineat, apare unul dintre următoarele evenimente: bunul de capital este utilizat pentru alte scopuri decât activitatea economică, este alocat unui sector de activitate care nu dă drept de deducere, face obiectul unei operațiuni pentru care taxa este deductibilă integral sau își încetează existența, taxa se ajustează conform prevederilor alin. (9), (12) sau (13).

Exemplu: O persoană impozabilă cu regim mixt cumpără un utilaj la data de 1 noiembrie 2008, în valoare de 200.000 lei, plus 19% TVA, adică 38.000 lei. Pro rata provizorie pentru anul 2008 este 40%, iar taxa dedusă este de 15.200 lei (38.000 lei x 40%). Pro rata definitivă calculată la sfârșitul anului 2008 este de 30%.

La sfârșitul anului 2008 se realizează ajustarea taxei pe baza pro rata definitivă, respectiv $38.000 \text{ lei} \times 30\% = 11.400 \text{ lei}$ taxă de dedus, care se compară cu taxa dedusă pe baza pro rata provizorie (15.200 lei), iar diferența de 3800 lei se înscrie în decontul din luna decembrie ca taxă nedeductibilă. Această ajustare a deducerii se referă la întreaga sumă dedusă inițial provizoriu și prin urmare acoperă și ajustarea aferentă primei cincimi pentru bunurile de capital.

Ajustările pentru anii 2009, 2010, 2011 și 2012 se realizează astfel:

TVA deductibilă se împarte la 5: $38.000 \text{ lei} : 5 = 7600 \text{ lei}$.

TVA efectiv dedusă în baza pro rata definitivă pentru prima perioadă se împarte la rândul său la 5: $11.400 \text{ lei} : 5 = 2280 \text{ lei}$.

Rezultatul înmulțirii taxei pe valoarea adăugată deductibile de 7600 lei cu pro rata definitivă pentru fiecare dintre perioadele următoare se va compara apoi cu 2280 lei.

Diferența rezultată va constitui ajustarea deducerii în favoarea fie a statului, fie a persoanei impozabile.

Ajustarea pentru anul 2009:

- pro rata definitivă pentru anul 2009 este de 50%;
- deducere autorizată: 7600 lei x 50% = 3800 lei;
- deja dedus: 2280 lei;
- deducerea suplimentară permisă: 3800 lei - 2280 lei = 1520 lei.

Ajustarea pentru anul 2010:

- pro rata definitivă pentru anul 2010 este de 20%;
- deducere autorizată: 7600 lei x 20% = 1520 lei;
- deja dedus: 2280 lei;
- ajustare în favoarea statului: 2280 lei - 1520 lei = 760 lei.- nu se efectuează fiind sub nivelul minim de 1000 lei prevăzut la alin.(17).

Ajustarea pentru anul 2011:

- pro rata definitivă pentru anul 2011 este de 25%;
- deducere autorizată: 7.600 lei x 25% = 1900 lei;
- deja dedus: 2.280 lei;
- ajustare în favoarea statului: 2280 lei - 1900 lei = 380 lei. .- nu se efectuează fiind sub nivelul minim de 1000 lei prevăzut la alin.(17).

Ajustarea pentru anul 2012:

- pro rata definitivă pentru anul 2012 este de 70%;
- deducere autorizată: 7.600 lei x 70% = 5320 lei;
- deja dedus: 2.280 lei;
- deducere suplimentară permisă: 5.320 lei – 2.280 lei = 3.040 lei.

Orice modificare a pro rata în anii următori, respectiv după scurgerea ultimului an de ajustare (2012), nu va mai influența deducerile efectuate pentru acest utilaj. Dar pentru livrări către sine nu există limită de timp.

Dacă presupunem că utilajul ar fi vândut în cursul anului 2011 la valoarea de 150.000 lei plus 36.000 lei, reprezentând TVA calculată aplicând cota de 24%, persoana impozabilă ar avea dreptul să efectueze o ajustare în favoarea sa astfel:

- taxa nededusă: 26.600 lei (38.000 lei – 11.400 lei);
- taxa colectată: 36.000 lei;
- ajustare permisă: 26.600 lei x 2/5 = 10.640 lei (deoarece este mai mică decât taxa

colectată).

Dacă presupunem că același utilaj ar fi alocat în cursul anului 2010 unui sector de activitate care nu dă drept de deducere sau își încetează existența ori este utilizat pentru alte scopuri decât activitatea economică, persoana impozabilă ar avea obligația să efectueze următoarele ajustări:

- perioada rămasă din perioada de ajustare: 3 ani;
- taxa dedusă inițial: 11.400 lei;
- ajustare în favoarea bugetului de stat: $2.280 \text{ lei} \times \frac{3}{5} = 1.368 \text{ lei}$.

(11) Ajustarea prevăzută la art. 149 alin. (4) și (5) din Codul fiscal nu se efectuează în situația în care sunt aplicabile prevederile art. 128 alin. (4) lit. a) și b) din Codul fiscal referitoare la livrarea către sine, precum și în situația în care nu are loc o livrare de bunuri în conformitate cu prevederile art. 128 alin. (8) din Codul fiscal, cu excepția casării activelor corporale fixe care sunt bunuri de capital în conformitate cu prevederile art. 149 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal. În situația în care casarea activelor corporale fixe care sunt bunuri de capital în conformitate cu prevederile art. 149 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal este realizată în conformitate cu prevederile unui act normativ care impune casarea respectivelor active, sau în situația în care persoana impozabilă poate face dovada că bunul de capital este casat pentru a realiza operațiuni care dau drept de deducere, nu se efectuează ajustarea prevăzută la art. 149 alin. (4) și (5) din Codul fiscal.

(12) Ajustarea taxei deductibile prevăzute la art. 149 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal se efectuează pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, incluzând anul în care apare obligația ajustării, fiind de până la o cincime ori, după caz, o douăzecime pe an din valoarea taxei nededuse până la momentul ajustării, și se înscrie în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care apare livrarea sau orice altă operațiune pentru care taxa aferentă bunului de capital este deductibilă. Prevederile prezentului alineat se completează cu cele ale pct. 38 și 39.

(13) Ajustarea taxei deductibile prevăzute la art. 149 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal se efectuează pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, incluzând anul în care apare obligația ajustării, și este de până la o cincime sau, după caz, o douăzecime pe an din valoarea taxei deduse inițial, fiind operată în decontul de TVA aferent perioadei fiscale în care bunurile de capital își încetează existența, cu excepția situațiilor prevăzute la alin. (11).

Casarea unui bun de capital înainte de expirarea duratei normale de funcționare a acestuia nu este considerată livrare către sine, dar se aplică prevederile referitoare la ajustare, dacă bunul își încetează existența în cadrul perioadei de ajustare, cu excepțiile prevăzute la alin. (11).

Exemplu: O persoană impozabilă cumpără un mijloc fix a cărui durată normală de funcționare este de 7 ani, la data de 30 noiembrie 2007, în valoare de 10.000 lei + TVA (19% = 1.900 lei), și deduce 1.900 lei.

La data de 2 decembrie 2009, mijlocul fix este casat. În acest caz există o ajustare în favoarea statului, în valoare de 3 cincimi din 1.900 lei, respectiv 1.140 lei.

(14) Ajustarea taxei deductibile aferente bunurilor de capital, conform art. 149 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, se efectuează în cazul în care furnizorul ajustează baza de impozitare conform art. 138 lit. a) - c) din Codul fiscal. Ajustarea se efectuează pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare în perioada fiscală în care apar situațiile prevăzute la art. 138 lit. a) - c) din Codul fiscal, pe baza facturii emise de furnizor. Ajustările ulterioare prevăzute la art. 149 alin. (4) lit. a) - d) din Codul fiscal se vor efectua ținându-se cont de taxa dedusă după efectuarea ajustării prevăzute de prezentul alineat.

(15) În vederea ajustării taxei deductibile aferente bunurilor de capital, persoanele impozabile sunt obligate să țină un registru al bunurilor de capital, în care să evidențieze pentru fiecare bun de capital, astfel cum este definit la art. 149 alin. (1) din Codul fiscal, următoarele informații:

- a) data achiziției, fabricării, finalizării construirii sau transformării/modernizării;
- b) valoarea (baza de impozitare) bunului de capital;
- c) taxa deductibilă aferentă bunului de capital;
- d) taxa dedusă;
- e) ajustările efectuate conform art. 149 alin. (4) din Codul fiscal.

(16) Prevederile art. 149 din Codul fiscal și ale prezentului punct se aplică și de către persoanele impozabile care efectuează operațiuni imobiliare constând în operațiuni de livrare, închiriere, leasing, arendare, concesiune și alte operațiuni similare, efectuate în legătură cu bunurile imobile.

(17) În sensul art. 149 alin. (7) din Codul fiscal, nu se efectuează ajustarea taxei deductibile aferente bunurilor de capital în situația în care suma care ar rezulta ca urmare a fiecărei ajustări aferente unui bun de capital este mai mică de 1.000 lei.

(18) În cazul bunurilor de capital pentru care persoana impozabilă a aplicat prevederile art. 145 alin. (1¹) și (1²) din Codul fiscal perioada de ajustare începe la data prevăzută la art. 149 alin. (3) din Codul fiscal.

(19) Taxa deductibilă aferentă bunurilor de capital, achiziționate de persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât achizițiile intracomunitare de bunuri, importurile și achizițiile de bunuri/servicii pentru care se aplică taxare inversă potrivit prevederilor art. 150 alin. (2) - (6), art. 152³ alin. (10) sau art. 160 din Codul fiscal, precum și a bunurilor de capital achiziționate de beneficiari de la persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât cele prevăzute la art. 134² alin. (6) din Codul fiscal, se ajustează la data la care intervine evenimentul care generează ajustarea conform art 149 alin. (4) a), c) și d) din Codul fiscal, astfel:

a) în situația în care ajustarea este în favoarea statului, se ajustează taxa efectiv dedusă aferentă sumei plătite, corespunzătoare perioadei rămase din perioada de ajustare;

b) în situația în care ajustarea este în favoarea persoanei impozabile se ajustează taxa nededusă dar plătită furnizorului/prestatorului, corespunzătoare perioadei rămase din perioada de ajustare;

(20) În situația prevăzută la alin. (19), dacă la data la care intervine un eveniment care generează ajustarea nu a fost achitată integral taxa aferentă achiziției, pe măsură ce se plătește diferența de taxă, se determină taxa care ar fi deductibilă sau nedeductibilă corespunzător utilizării bunului de capital pentru operațiuni cu sau fără drept de deducere în cadrul perioadei de ajustare și se evidențiază în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care taxa a fost plătită. Taxa aferentă achizițiilor intracomunitare de bunuri, importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii pentru care se aplică taxare inversă potrivit prevederilor art. 150 alin. (2) - (6), art. 152³ alin. (10) sau art. 160 din Codul fiscal, efectuate de o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare, precum și taxa aferentă achizițiilor de bunuri/servicii prevăzute la art 134² alin. (6) din Codul fiscal efectuate de beneficiar de la o persoana impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare, se ajustează potrivit regulilor generale prevăzute la alin. (1) – (17).

Exemplu: O persoană impozabilă B cumpără un bun de capital (o clădire) de la persoana impozabilă A. Ambele persoane aplică sistemul TVA la încasare. Valoarea bunului de capital este de 100.000 lei și TVA aferentă este de 24.000 lei. Prin contractul dintre părți se

stabilesc următoarele: bunul de capital va fi pus la dispoziția persoanei impozabile B la data de 20.07.2013 urmând ca plata să se facă în 4 tranșe egale de 25.000 lei + TVA aferentă care devin scadente la plată corespunzător, prima tranșă la data punerii bunului la dispoziția persoanei impozabile B (20.07.2013), a doua tranșă la 31.12.2013, a treia tranșă la 30.06.2014 și ultima tranșă la 31.12.2014. Plățile se efectuează cu respectarea prevederilor contractuale.

Perioada de ajustare începe de la 1 ianuarie a anului în care bunul de capital este pus la dispoziția persoanei impozabile B, respectiv 1 ianuarie 2013.

Situația 1

În perioada 20.07.2013 - 31.07.2014 bunul de capital este utilizat în scopul operațiunilor taxabile ale persoanei impozabile B respectiv, operațiuni de închiriere în regim de taxare cu TVA prin opțiune conform art. 141 alin. (3) din Codul fiscal.

Începând cu 1.08.2014 bunul de capital este alocat în integralitate pentru realizarea de operațiuni de închiriere în regim de scutire de TVA fără drept de deducere în sensul art. 141 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal.

- Perioada de ajustare (20 de ani): 1.01.2013 - 31.12.2032
- TVA aferentă achiziției bunului de capital: 24.000 lei.
- TVA dedusă conform plăților efectuate până la data la care intervine evenimentul care generează ajustarea: 18.000 lei, corespunzător celor trei tranșe de plată efectuate.
- Ajustarea taxei deduse la data evenimentul care generează ajustarea: $18.000 \times 19/20 = 17.100$ lei, în favoarea statului. Diferența de 900 de lei reprezintă taxa dedusă pentru anul 2013, în care bunul a fost utilizat pentru operațiuni taxabile.

La 31.12.2014 se plătește și ultima tranșă, TVA aferentă fiind de 6.000 lei.

Se determină la momentul efectuării plății cuantumul TVA deductibile în funcție de modul de utilizare a bunului de capital în perioada de ajustare, astfel: $6000 \text{ lei} \times 19/20 \text{ ani} = 5700 \text{ lei}$ care nu se pot deduce, întrucât corespund celor 19 ani rămași din perioada de ajustare, iar bunul de capital este deja alocat operațiunilor scutite fără drept de deducere. Suma de 5700 lei se scade din contul 4428 "TVA neexigibilă" fiind înregistrată în conturile de cheltuieli.

Suma de 300 lei aferentă anului 2013 se va deduce în decontul lunii decembrie 2014 și se înscrie în decont la rândurile corespunzătoare de taxă dedusă.

La data de 3.03.2016 bunul de capital începe să fie utilizat în integralitate pentru

operațiuni taxabile.

– TVA de ajustat: $24000 \times 17/20 = 20.400$ lei, în favoarea persoanei impozabile.

Situația 2:

În perioada 20.07.2013 - 31.07.2014 bunul de capital este utilizat în scopul operațiunilor taxabile ale persoanei impozabile B, respectiv pentru operațiuni de închiriere în regim de taxare cu TVA în sensul art. 141 alin. (3) din Codul fiscal. Începând cu 1.08.2014 bunul de capital este alocat parțial (20%) pentru realizarea de operațiuni de închiriere în regim de scutire de TVA fără drept de deducere în sensul art. 141 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal.

- Perioada de ajustare (20 ani): 1.01.2013 - 31.12.2032

- TVA dedusă conform plăților efectuate până la data la care intervine evenimentul care generează ajustarea: 18.000 lei, corespunzător celor trei tranșe de plată efectuate.

- Ajustarea taxei deduse la data evenimentul care generează ajustarea: $18.000 \times 19/20 \times 20\% = 3.420$ lei în favoarea statului.

La 31.12.2014 se plătește și ultima tranșă, TVA aferentă fiind de 6.000 lei.

Se determină la momentul efectuării plății cuantumul TVA deductibile în funcție de modul de utilizare a bunului de capital în perioada de ajustare, astfel: $6000 \text{ lei} \times 19/20 \times 20\% = 1140$ lei care nu se pot deduce, întrucât corespund celor 19 ani rămași din perioada de ajustare, iar bunul de capital este deja alocat operațiunilor scutite fără drept de deducere în proporție de 20%.

În decontul lunii decembrie 2014 se înscrie la rândurile corespunzătoare de taxă dedusă suma de 4860 lei (6000 – 1140).

La data de 3.03.2016 bunul de capital începe să fie utilizat în integralitate pentru operațiuni taxabile.

- TVA dedusă: $24.000 - 3420 - 1140 = 19.440$ lei

- TVA nededusă: 1.140 lei

- TVA dedusă inițial și ajustată în favoarea statului: 3.420 lei

TVA de ajustat - 17 ani - în favoarea persoanei impozabile B: $24.000 \times 17/20 \times 20\% = 4.080$ lei

(21) Pentru cazul prevăzut la art. 149 alin.(4) lit.b) din Codul fiscal, taxa deductibilă aferentă bunurilor de capital, achiziționate de persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât achizițiile intracomunitare de bunuri, importurile și achizițiile de

bunuri/servicii pentru care se aplică taxare inversă potrivit prevederilor art. 150 alin. (2) - (6), art. 152³ alin. (10) sau art. 160 din Codul fiscal, precum și a bunurilor de capital achiziționate de beneficiari de la persoane fizice impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât cele prevăzute la art. 134² alin. (6) din Codul fiscal, se ajustează conform alin. (10), ținând cont de plățile efectuate astfel:

a) în anul achiziției se ajustează taxa aferentă sumelor efectiv plătite conform pro rata definitivă din acest an;

b) de câte ori se mai efectuează o plată în anii următori din perioada de ajustare se deduce taxa aferentă plăților efectuate în funcție de pro rata definitivă din anul achiziției, în decontul perioadei fiscale în care s-a efectuat plata;

c) la finele fiecărui an se ajustează o cincime sau o douăzecime din taxa dedusă corespunzătoare plăților efectuate, în funcție de pro rata definitivă;

d) în situația în care se efectuează ajustarea prevăzută la lit. c) și ulterior se mai efectuează plăți, la fiecare plată se recalculează taxa ajustată conform lit.c) în funcție de plățile efectuate, diferența rezultată înscriindu-se în decontul aferent perioadei fiscale în care s-a efectuat fiecare plată.

Exemplu:

O persoană impozabilă cu regim mixt care aplică sistemul TVA la încasare cumpără un utilaj la data de 1 martie 2013, în valoare de 200.000 lei, plus 24% TVA, adică 48.000 lei. Conform contractului plata utilajului se efectuează astfel: 50% din valoare la data achiziției, respectiv 124.000 lei (din care TVA 24.000 lei), iar diferența în două rate de câte 62.000 lei (din care TVA 12.000 lei), plătibile în luna ianuarie a următorilor doi ani. Pro rata provizorie pentru anul 2013 este 30%.

La data achiziției persoana impozabilă deduce taxa aferentă sumei achitate corespunzător pro rata provizorie astfel:

$24.000 \text{ lei} \times 30\% = 7200 \text{ lei}$, taxă care se deduce în decontul aferent lunii martie 2013.

Pro rata definitivă calculată la sfârșitul anului 2013 este de 40%.

La sfârșitul anului 2013 se realizează ajustarea taxei pe baza pro rata definitivă, respectiv $24.000 \text{ lei} \times 40\% = 9.600 \text{ lei}$ taxă de dedus, care se compară cu taxa dedusă pe baza pro rata provizorie (7.200 lei), iar diferența de 2.400 lei se înscrie în decontul din luna decembrie ca taxă deductibilă.

În luna ianuarie din anul 2014 se efectuează plata sumei de 62.000 lei (din care TVA 12.000 lei)

La data plății, se calculează taxa de dedus ținând cont de pro rata definitivă din anul 2013, anul achiziției utilajului:

$12.000 \text{ lei} \times 40\% = 4.800 \text{ lei}$, taxă care se deduce în decontul aferent lunii ianuarie 2014.

Pro rata definitivă pentru anul 2014 calculată la sfârșitul anului este de 60%.

La sfârșitul anului se fac următoarele calcule:

Taxa deductibilă corespunzătoare plăților efectuate se împarte la 5 (perioada de ajustare)

$$24.000 \text{ lei} + 12.000 \text{ lei} = 36.000 \text{ lei} : 5 = 7.200 \text{ lei}$$

Taxa care poate fi dedusă pentru anul 2014 se calculează astfel:

$$7200 \text{ lei} \times 60\% = 4.320 \text{ lei}$$

Taxa efectiv dedusă corespunzătoare unui an se calculează astfel:

$$9.600 \text{ lei} + 4.800 \text{ lei} = 14.400 \text{ lei} : 5 = 2.880 \text{ lei}$$

Se compară taxa de dedus cu taxa dedusă pentru anul 2014, iar diferența de 1.440 lei (4.320 lei – 2.880 lei) reprezintă taxa de dedus suplimentar care se înscrie în decontul lunii decembrie.

În luna ianuarie 2015 se efectuează plata sumei de 62.000 lei (din care TVA 12.000 lei).

La data plății, se calculează taxa de dedus ținând cont de pro rata definitivă din anul 2013, anul achiziției utilajului:

$12.000 \text{ lei} \times 40\% = 4.800 \text{ lei}$, taxă care se deduce în decontul aferent lunii ianuarie 2015.

Ca urmare a efectuării acestei plăți se recalculază taxa deductibilă aferentă anului 2014 astfel:

Taxa deductibilă corespunzătoare plăților efectuate se împarte la 5 (perioada de ajustare)

$$24.000 \text{ lei} + 12.000 \text{ lei} + 12.000 \text{ lei} = 48.000 \text{ lei} : 5 = 9.600 \text{ lei}$$

Taxa care poate fi dedusă pentru anul 2014 ca urmare a acestei plăți se calculează astfel:

$9.600 \text{ lei} \times 60\% = 5.760 \text{ lei}$

Taxa dedusă efectiv corespunzătoare unui an este:

$9.600 \text{ lei} + 4.800 \text{ lei} + 4.800 \text{ lei} = 19.200 \text{ lei} : 5 = 3840 \text{ lei}$

Se compară taxa de dedus cu taxa dedusă efectiv (5.760 lei – 3.840 lei), iar diferența de 1.920 lei este taxa care se poate deduce pentru anul 2014.

Întrucât în decembrie 2014 s-a dedus suma de 1.440 lei, se va deduce suplimentar în ianuarie 2015 suma de 480 lei (1.920 lei – 1.440 lei).

În luna decembrie 2015 se efectuează ajustarea corespunzătoare acestui an în funcție de pro rata definitivă, care este de 30%, astfel:

Taxa deductibilă corespunzătoare plăților efectuate se împarte la 5 (perioada de ajustare):

$24.000 \text{ lei} + 12.000 \text{ lei} + 12.000 \text{ lei} = 48.000 \text{ lei} : 5 = 9.600 \text{ lei}$

Taxa care se poate deduce conform pro rata definitivă pentru acest an este de 2.880 lei (9.600 lei x 30%).

Taxa care s-a dedus pentru acest an:

$9.600 \text{ lei} + 4.800 \text{ lei} + 4.800 \text{ lei} = 19.200 \text{ lei} : 5 = 3.840 \text{ lei}$

Întrucât s-a dedus mai mult, în decontul lunii decembrie ar trebui să se efectueze o ajustare în favoarea statului, dar în cazul prezentat fiind o sumă mai mică de 1.000 lei, respectiv de 960 lei (3.840 lei – 2.880 lei), ajustarea nu se efectuează.

Ajustările din anii următori se vor efectua similar celei de la sfârșitul anului 2015.”

(22) Persoanele care aplică sistemul TVA la încasare, precum și cele care au achiziționat bunuri/servicii de la persoane impozabile care aplică sistemul TVA și trec la regimul special de scutire prevăzut la art. 152 din Codul fiscal aplică în mod corespunzător prevederile alin. (18) și alin. (19) lit.a).

30. Punctul 60 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

Răspunderea individuală și în solidar pentru plata taxei

ART. 151²

(1) Beneficiarul este ținut răspunzător individual și în solidar pentru plata taxei, în situația în care persoana obligată la plata taxei este furnizorul sau prestatorul,

conform art. 150 alin. (1), dacă factura prevăzută la art. 155 alin. (19):

a) nu este emisă;

b) cuprinde date incorecte/incomplete în ceea ce privește una dintre următoarele informații: denumirea/numele, adresa, codul de înregistrare în scopuri de TVA al părților contractante, denumirea sau cantitatea bunurilor livrate ori serviciilor prestate, elementele necesare calculării bazei de impozitare;

c) nu menționează valoarea taxei sau o menționează incorect.

(2) Prin derogare de la prevederile alin. (1), dacă beneficiarul dovedește achitarea taxei către persoana obligată la plata taxei, nu mai este ținut răspunzător individual și în solidar pentru plata taxei.

(3) Furnizorul sau prestatorul este ținut răspunzător individual și în solidar pentru plata taxei, în situația în care persoana obligată la plata taxei este beneficiarul, conform art. 150 alin. (2) - (4) și (6), dacă factura prevăzută la art. 155 alin. (19) sau autofactura prevăzută la art. 155¹ alin. (1):

a) nu este emisă;

b) cuprinde date incorecte/incomplete în ceea ce privește una dintre următoarele informații: numele/denumirea, adresa, codul de înregistrare în scopuri de TVA al părților contractante, denumirea sau cantitatea bunurilor livrate/serviciilor prestate, elementele necesare calculării bazei de impozitare.

(4) Furnizorul este ținut răspunzător individual și în solidar pentru plata taxei, în situația în care persoana obligată la plata taxei pentru o achiziție intracomunitară de bunuri este beneficiarul, conform art. 151, dacă factura prevăzută la art. 155 alin. (19) sau autofactura prevăzută la art. 155¹ alin. (1):

a) nu este emisă;

b) cuprinde date incorecte/incomplete în ceea ce privește una dintre următoarele informații: denumirea/numele, adresa, codul de înregistrare în scopuri de TVA al părților contractante, denumirea sau cantitatea bunurilor livrate, elementele necesare calculării bazei de impozitare.

(5) Persoana care îl reprezintă pe importator, persoana care depune declarația vamală de import sau declarația de import pentru TVA și accize și proprietarul bunurilor sunt ținuți răspunzători individual și în solidar pentru plata taxei, împreună

cu importatorul prevăzut la art. 151¹.

(6) Pentru aplicarea regimului de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, prevăzut la art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8, antrepozitarul și transportatorul bunurilor din antrepozit sau persoana responsabilă pentru transport sunt ținute răspunzători individual și în solidar pentru plata taxei, împreună cu persoana obligată la plata acesteia, conform art. 150 alin. (1), (5) și (6) și art. 151¹.

(7) Persoana care desemnează o altă persoană ca reprezentant fiscal, conform art. 150 alin. (7) și/sau art. 151 alin. (2), este ținută răspunzătoare individual și în solidar pentru plata taxei, împreună cu reprezentantul său fiscal.

Norme metodologice:

60. Obligațiile beneficiarului prevăzute la art. 151² alin. (1) din Codul fiscal nu afectează exercitarea dreptului de deducere în condițiile prevăzute la art. 145 din Codul fiscal.”

31. Punctele 61 și 62 se modifică și vor avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

Regimul special de scutire pentru întreprinderile mici

ART. 152

(1) Persoana impozabilă stabilită în România conform art. 125¹ alin. (2) lit. a), a cărei cifră de afaceri anuală, declarată sau realizată, este inferioară plafonului de 65.000 euro, al cărui echivalent în lei se stabilește la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României la data aderării și se rotunjește la următoarea mie, respectiv 220.000 lei, poate aplica scutirea de taxă, denumită în continuare regim special de scutire, pentru operațiunile prevăzute la art. 126 alin. (1), cu excepția livrărilor intracomunitare de mijloace de transport noi, scutite conform art. 143 alin. (2) lit. b).

(2) Cifra de afaceri care servește drept referință pentru aplicarea alin. (1) este constituită din valoarea totală, exclusiv taxa, în situația persoanelor impozabile care solicită scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA a livrărilor de bunuri și a prestărilor de servicii efectuate de persoana impozabilă în cursul unui an calendaristic, taxabile sau, după caz, care ar fi taxabile dacă nu ar fi desfășurate de o

mică întreprindere, a operațiunilor rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în străinătate, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operațiuni ar fi fost realizate în România conform art. 145 alin. (2) lit. b), a operațiunilor scutite cu drept de deducere și a celor scutite fără drept de deducere, prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. a), b), e) și f), dacă acestea nu sunt accesorii activității principale, cu excepția următoarelor:

a) livrările de active fixe corporale sau necorporale, astfel cum sunt definite la art. 125¹ alin. (1) pct. 3, efectuate de persoana impozabilă;

b) livrările intracomunitare de mijloace de transport noi, scutite conform art. 143 alin. (2) lit. b).

(3) Persoana impozabilă care îndeplinește condițiile prevăzute la alin. (1) pentru aplicarea regimului special de scutire poate opta oricând pentru aplicarea regimului normal de taxă. În cazul persoanelor impozabile care ar fi obligate pentru aplicarea sistemului TVA la încasare, în cifra de afaceri prevăzută la alin. (1) se cuprind operațiunile prevăzute la alin. (2) în funcție de data la care ar interveni exigibilitatea taxei fără aplicarea sistemului TVA la încasare.

(4) O persoană impozabilă nou-înființată poate beneficia de aplicarea regimului special de scutire, dacă la momentul începerii activității economice declară o cifră de afaceri anuală estimată, conform alin. (2), sub plafonul de scutire și nu optează pentru aplicarea regimului normal de taxare, conform alin. (3).

(5) Pentru persoana impozabilă nou-înființată care începe o activitate economică în decursul unui an calendaristic, plafonul de scutire este plafonul prevăzut la alin. (1).

(6) Persoana impozabilă care aplică regimul special de scutire și a cărei cifră de afaceri, prevăzută la alin. (2), este mai mare sau egală cu plafonul de scutire prevăzut la alin. (1) trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 153, în termen de 10 zile de la data atingerii ori depășirii plafonului. Data atingerii sau depășirii plafonului se consideră a fi prima zi a lunii calendaristice următoare celei în care plafonul a fost atins ori depășit. Regimul special de scutire se aplică până la data înregistrării în scopuri de TVA, conform art. 153. Dacă persoana impozabilă respectivă nu solicită sau solicită înregistrarea cu întârziere, organele fiscale competente au dreptul să stabilească obligații privind taxa de plată și accesoriile aferente, de la data la care ar

fi trebuit să fie înregistrat în scopuri de taxă conform art. 153.

(7) Persoana impozabilă înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 care în cursul anului calendaristic precedent nu depășește plafonul de scutire prevăzut la alin. (1) poate solicita scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 în vederea aplicării regimului special de scutire, cu condiția ca la data solicitării să nu fi depășit plafonul de scutire pentru anul în curs. Solicitarea se poate depune la organele fiscale competente între data de 1 și 10 a fiecărei luni următoare perioadei fiscale aplicate de persoana impozabilă în conformitate cu prevederile art. 156¹. Anularea va fi valabilă de la data comunicării deciziei privind anularea înregistrării în scopuri de TVA. Organele fiscale competente au obligația de a soluționa solicitările de scoatere a persoanelor impozabile din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA, cel târziu până la finele lunii în care a fost depusă solicitarea. Până la comunicarea deciziei de anulare a înregistrării în scopuri de TVA, persoanei impozabile îi revin toate drepturile și obligațiile persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153. Persoana impozabilă care a solicitat scoaterea din evidență are obligația să depună ultimul decont de taxă prevăzut la art. 156², indiferent de perioada fiscală aplicată conform art. 156¹, până la data de 25 a lunii următoare celei în care a fost comunicată decizia de anulare a înregistrării în scopuri de TVA. În ultimul decont de taxă depus, persoanele impozabile au obligația să evidențieze valoarea rezultată ca urmare a efectuării tuturor ajustărilor de taxă, conform prezentului titlu.

(7¹) Dacă, ulterior scoaterii din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153, potrivit alin. (7), persoana impozabilă realizează în cursul unui an calendaristic o cifră de afaceri, determinată conform alin. (2), mai mare sau egală cu plafonul de scutire prevăzut la alin. (1), are obligația să respecte prevederile prezentului articol și, după înregistrarea în scopuri de taxă conform art. 153, are dreptul să efectueze ajustările de taxă conform prezentului titlu. Ajustările vor fi reflectate în primul decont de taxă depus după înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153 a persoanei impozabile sau, după caz, într-un decont ulterior.

(7²) Persoana impozabilă care solicită, conform alin. (7), scoaterea din evidența persoanelor impozabile înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153, dar are obligația de a se înregistra în scopuri de taxă, conform art. 153¹, trebuie să solicite

înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 153¹, concomitent cu solicitarea de scoatere din evidența persoanelor impozabile înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153. Înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 153¹, va fi valabilă începând cu data anulării înregistrării în scopuri de TVA conform art. 153. Prevederile prezentului alineat se aplică și în cazul în care persoana impozabilă optează pentru înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 153¹, concomitent cu solicitarea de scoatere din evidența persoanelor impozabile înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153.

(8) Persoana impozabilă care aplică regimul special de scutire:

a) nu are dreptul la deducerea taxei aferente achizițiilor, în condițiile art. 145 și 146;

b) nu are voie să menționeze taxa pe factură sau alt document;

c) abrogată.

(9) Prin norme se stabilesc regulile de înregistrare și ajustările de efectuat în cazul modificării regimului de taxă.

Norme metodologice:

61. (1) În sensul art. 152 alin. (2) din Codul fiscal, o operațiune este accesorie activității principale dacă se îndeplinesc cumulativ condițiile prevăzute la pct. 47 alin. (3).

(2) La determinarea cifrei de afaceri prevăzute la art. 152 alin. (1) din Codul fiscal se cuprind inclusiv facturile emise pentru avansuri încasate sau neîncasate și alte facturi emise înainte de data livrării/prestării pentru operațiunile prevăzute la art. 152 alin. (2) din Codul fiscal. Prevederile art. 134² alin.(3)-(8) din Codul fiscal nu se aplică în cazul persoanelor impozabile care aplică regimul special de scutire. Chiar dacă aceste persoane ar fi eligibile pentru aplicarea sistemului TVA la încasare determină cifra de afaceri prevăzută la art 152 alin. (1) din Codul fiscal în funcție de data la care ar interveni exigibilitatea taxei fără aplicarea sistemului TVA la încasare pentru operațiunile realizate, conform prevederilor art 152 alin.(3) din Codul fiscal .

(3) Persoanele impozabile care, dacă ar fi înregistrate normal în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal, ar aplica un regim special de taxă conform prevederilor art. 152¹ și 152² din Codul fiscal vor lua în calculul determinării cifrei de afaceri prevăzute la art. 152 alin. (1) din Codul fiscal numai baza impozabilă pentru respectivele operațiuni

determinată în conformitate cu prevederile art. 152¹ și 152² din Codul fiscal.

(4) Activele fixe corporale prevăzute la art. 152 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sunt cele definite la art. 125¹ alin. (1) pct. 3 din Codul fiscal, iar activele necorporale sunt cele definite de legislația contabilă și care din punctul de vedere al taxei sunt considerate servicii.

(5) În sensul art. 152 alin. (3) din Codul fiscal, persoana impozabilă care optează pentru aplicarea regimului normal de taxă trebuie să solicite înregistrarea conform art. 153 din Codul fiscal și să aplice regimul normal de taxă începând cu data înregistrării.

(6) Persoana impozabilă care solicită scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal în vederea aplicării regimului special de scutire are obligația să ajusteze taxa deductibilă aferentă:

a) bunurilor aflate în stoc și serviciilor neutilizate, constatate pe bază de inventariere, în momentul trecerii la regimul de scutire;

b) activelor corporale fixe, inclusiv bunurilor de capital pentru care perioada de ajustare a deducerii nu a expirat, precum și activelor corporale fixe în curs de execuție, constatate pe bază de inventariere, aflate în proprietatea sa în momentul trecerii la regimul de scutire. În cazul activelor corporale fixe, altele decât bunurile de capital, se ajustează taxa aferentă valorii rămase neamortizate la momentul trecerii la regimul de scutire. În cazul bunurilor de capital se aplică prevederile art. 149 din Codul fiscal;

c) achizițiilor de bunuri și servicii care urmează a fi obținute, respectiv pentru care exigibilitatea de taxă a intervenit conform art. 134² alin. (2) lit. a) și b) din Codul fiscal înainte de data anulării calității de persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal și al căror fapt generator de taxă, respectiv livrarea/prestarea, are loc după această dată.

(7) Ajustarea taxei deductibile pentru bunurile mobile corporale, altele decât bunurile de capital prevăzute la art. 149 alin. (1) din Codul fiscal, prevăzută la alin. (6), se realizează potrivit prevederilor art. 128 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal. Ajustarea pentru activele corporale fixe în curs de execuție, pentru serviciile neutilizate, precum și pentru situațiile prevăzute la alin. (6) lit. c) se efectuează potrivit art. 148 din Codul fiscal, prin anularea taxei deductibile. Ajustările de taxă realizate conform art. 128 alin. (4) lit. c) și art. 148 din Codul fiscal se efectuează în funcție de cota de taxă în vigoare la data achiziției bunurilor mobile corporale. Persoanele care aplică sistemul TVA la încasare, precum și cele care au

achiziționat bunuri/servicii de la persoane impozabile care aplică sistemul TVA și trec la regimul special de scutire prevăzut la art. 152 din Codul fiscal aplică în mod corespunzător prevederile pct. 53 alin. (8) și ale pct. 54 alin. (18) și alin. (19) lit.a).

(8) Valoarea rezultată ca urmare a efectuării ajustărilor de taxă conform alin. (6) se evidențiază în ultimul decont de taxă sau, după caz, în declarația prevăzută la art. 156³ alin. (9) din Codul fiscal. În situația în care organele de inspecție fiscală constată că persoana impozabilă nu a evidențiat corect sau nu a efectuat ajustările de taxă prevăzute la alin. (6), acestea vor stabili valoarea corectă a ajustărilor de taxă și, după caz, vor solicita plata sau vor dispune restituirea taxei rezultate ca urmare a ajustării.

(9) În cazul activelor corporale fixe achiziționate printr-un contract de leasing, dacă transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor are loc după scoaterea locatarului/utilizatorului din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA în vederea aplicării regimului special de scutire pentru întreprinderile mici, acesta are obligația, până cel târziu pe data de 25 a lunii următoare celei în care a intervenit transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor, să ajusteze:

a) taxa deductibilă aferentă bunurilor de capital, inclusiv taxa plătită sau datorată înainte de data transferului dreptului de proprietate, potrivit prevederilor art. 149 din Codul fiscal și pct. 54;

b) taxa deductibilă aferentă activelor corporale fixe, constatate pe bază de inventariere, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art. 149 din Codul fiscal, corespunzător valorii rămase neamortizate la momentul transferului dreptului de proprietate, conform art. 128 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal.

Prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală se stabilește procedura de declarare și plată a sumelor rezultate din ajustarea taxei.

(10) În sensul art. 152 alin. (9) din Codul fiscal, persoanele impozabile care solicită înregistrarea în scopuri de taxă prin opțiune conform prevederilor art. 152 alin. (3), coroborate cu prevederile art. 153 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, și persoanele impozabile care solicită înregistrarea în scopuri de taxă în cazul depășirii plafonului de scutire în termenul stabilit la art. 152 alin. (6) din Codul fiscal au dreptul la ajustarea taxei deductibile aferente:

a) bunurilor aflate în stoc și serviciilor neutilizate, constatate pe bază de inventariere, în momentul trecerii la regimul normal de taxare;

b) activelor corporale fixe, inclusiv bunurilor de capital pentru care perioada de ajustare a deducerii nu a expirat, precum și activelor corporale fixe în curs de execuție, constatate pe bază de inventariere, aflate în proprietatea sa în momentul trecerii la regimul normal de taxă. În cazul activelor corporale fixe, altele decât bunurile de capital, se ajustează taxa aferentă valorii rămase neamortizate la momentul trecerii la regimul normal de taxă. În cazul bunurilor de capital se aplică prevederile art. 149 din Codul fiscal;

c) achizițiilor de bunuri și servicii care urmează a fi obținute, respectiv pentru care exigibilitatea de taxă a intervenit conform art. 134² alin. (2) lit. a) și b) din Codul fiscal înainte de data trecerii la regimul normal de taxă și al căror fapt generator de taxă, respectiv livrarea/prestarea, are loc după această dată.

(11) Ajustările efectuate conform alin. (10) se înscriu în primul decont de taxă depus după înregistrarea în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal a persoanei impozabile sau, după caz, într-un decont ulterior.

(12) Pentru ajustarea taxei prevăzute la alin. (10), persoana impozabilă trebuie să îndeplinească condițiile și formalitățile prevăzute la art. 145 - 149 din Codul fiscal. Prin excepție de la prevederile art. 155 alin. (19) din Codul fiscal, factura pentru achiziții de bunuri/servicii efectuate înainte de înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit persoanei impozabile conform art. 153 din Codul fiscal.

62. (1) Persoanele care aplică regimul special de scutire, conform art. 152 din Codul fiscal, au obligația să țină evidența livrărilor de bunuri și a prestărilor de servicii care ar fi taxabile dacă nu ar fi realizate de o mică întreprindere, cu ajutorul jurnalului pentru vânzări, precum și evidența bunurilor și a serviciilor taxabile achiziționate, cu ajutorul jurnalului pentru cumpărări.

(2) În cazul în care persoana impozabilă a atins sau a depășit plafonul de scutire și nu a solicitat înregistrarea în scopuri de TVA conform legii, organele fiscale competente vor proceda după cum urmează:

a) în cazul în care nerespectarea prevederilor legale este identificată de organele de inspecție fiscală înainte de înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, acestea vor solicita plata taxei pe care persoana impozabilă ar fi trebuit să o colecteze dacă ar fi fost înregistrată normal în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul

fiscal, pe perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de TVA dacă ar fi solicitat în termenul prevăzut de lege înregistrarea și data identificării nerespectării prevederilor legale. Totodată, organul fiscal competent va înregistra din oficiu aceste persoane în scopuri de taxă. Înregistrarea în scopuri de TVA se consideră valabilă începând cu data comunicării de către organul fiscal competent a deciziei privind înregistrarea, din oficiu, în scopuri de TVA;

b) în cazul în care nerespectarea prevederilor legale este identificată după înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, organele de control vor solicita plata taxei pe care persoana impozabilă ar fi trebuit să o colecteze dacă ar fi fost înregistrată normal în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal, pe perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege și data la care a fost înregistrată.

(3) În cazul în care persoana impozabilă a solicitat în mod eronat scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, în vederea aplicării regimului special de scutire pentru întreprinderile mici, organele fiscale competente vor proceda după cum urmează:

a) în cazul în care persoana impozabilă, ulterior scoaterii din evidență, nu s-a înregistrat în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal până la data identificării acestei erori de către organele de inspecție fiscală, acestea vor solicita plata taxei pe care persoana impozabilă ar fi trebuit să o colecteze pe perioada cuprinsă între data anulării codului de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal și data identificării acestei erori. Totodată, organele fiscale competente vor înregistra din oficiu aceste persoane în scopuri de taxă. Înregistrarea în scopuri de TVA se consideră valabilă începând cu data comunicării de către organul fiscal competent a deciziei privind înregistrarea, din oficiu, în scopuri de TVA;

b) în cazul în care, ulterior scoaterii din evidență, persoana impozabilă s-a înregistrat în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal până la data identificării acestei erori de către organele de inspecție fiscală, acestea vor solicita plata taxei pe care persoana impozabilă ar fi trebuit să o colecteze pe perioada cuprinsă între data la care persoanei respective i s-a anulat codul de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal și data la care a fost înregistrată.

(4) După determinarea taxei de plată conform alin. (2) și (3), organele fiscale competente vor stabili obligațiile fiscale accesorii aferente conform prevederilor legale în vigoare.

(5) Persoanele impozabile care nu au solicitat înregistrarea în scopuri de TVA în termenul prevăzut de lege, indiferent dacă au făcut sau nu obiectul inspecției fiscale, au dreptul să ajusteze în primul decont depus după înregistrare sau, după caz, într-un decont ulterior, în condițiile prevăzute la art. 145 - 149 din Codul fiscal:

a) taxa deductibilă aferentă bunurilor aflate în stoc și serviciilor neutilizate la data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege;

b) taxa deductibilă aferentă activelor corporale fixe, inclusiv celor aflate în curs de execuție, aflate în proprietatea sa la data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege, cu condiția, în cazul bunurilor de capital, ca perioada de ajustare a deducerii, prevăzută la art. 149 alin. (2) din Codul fiscal, să nu fi expirat. În cazul activelor corporale fixe, altele decât bunurile de capital, se ajustează taxa aferentă valorii rămase neamortizate la data respectivă. În cazul bunurilor de capital se aplică prevederile art. 149 din Codul fiscal;

c) taxa deductibilă aferentă achizițiilor de bunuri și servicii efectuate în perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat în termenul prevăzut de lege înregistrarea și data la care a fost înregistrată, inclusiv taxa deductibilă aferentă achizițiilor de bunuri și servicii pentru care exigibilitatea de taxă a intervenit conform art. 134² alin. (2) lit. a) și b) din Codul fiscal înainte de data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege și al căror fapt generator de taxă, respectiv livrarea/prestarea, are loc în perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat în termenul prevăzut de lege înregistrarea și data la care a fost înregistrată;

d) taxa deductibilă aferentă achizițiilor de bunuri și servicii care urmează a fi obținute, respectiv pentru care exigibilitatea de taxă a intervenit conform art. 134² alin. (2) lit. a) și b) din Codul fiscal înainte de data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege și al căror fapt generator de

taxă, respectiv livrarea/prestarea, are loc după înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de taxă.

(6) Persoanele impozabile care au solicitat în mod eronat scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, în vederea aplicării regimului special de scutire pentru întreprinderile mici, indiferent dacă au făcut sau nu obiectul inspecției fiscale, au dreptul să anuleze ajustările de taxă corespunzătoare scoaterii din evidență și să își exercite dreptul de deducere a taxei aferente achizițiilor de bunuri și servicii efectuate în perioada cuprinsă între data la care persoanei respective i s-a anulat codul de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal și data la care a fost înregistrată, în primul decont depus după înregistrare sau, după caz, într-un decont ulterior, în condițiile prevăzute la art. 145 - 149 din Codul fiscal.

(7) Pentru ajustarea taxei prevăzute la alin. (5) și (6), persoana impozabilă trebuie să îndeplinească condițiile și formalitățile prevăzute la art. 145 - 149 din Codul fiscal. Prin excepție de la prevederile art. 155 alin. (19) din Codul fiscal, factura pentru achiziții de bunuri/servicii efectuate înainte de înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit persoanei impozabile conform art. 153 din Codul fiscal.

(8) Persoanele impozabile care au aplicat regimul special de scutire pentru întreprinderi mici prevăzut la art. 152 din Codul fiscal și care au fost înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 alin. (1) lit. b) sau c) din Codul fiscal, dacă ulterior înregistrării realizează numai operațiuni fără drept de deducere, vor solicita scoaterea din evidență conform art. 153 alin. (11) din Codul fiscal. Dacă, ulterior scoaterii din evidență, aceste persoane impozabile vor realiza operațiuni care dau drept de deducere a taxei, vor aplica prevederile art. 152 din Codul fiscal.”

32. La punctul 64 alineatul (12) se modifică și va avea următorul cuprins:

“(12) Organizatorul vânzării prin licitație publică căruia i-au fost transmise bunuri în cadrul unui contract de comision la vânzare trebuie să emită un document către comitentul său, care trebuie să indice valoarea tranzacției, adică prețul bunurilor la licitație, fără a cuprinde valoarea comisionului obținut sau ce va fi obținut de la comitent și pe baza căreia comitentul, atunci când este persoană impozabilă, trebuie să emită factura organizatorului

vânzării prin licitație publică conform art. 155 alin. (15) din Codul fiscal, sau care va servi drept factură pentru orice alte persoane decât cele impozabile înregistrate conform art. 153 din Codul fiscal.”

33. La punctul 66 alineatul (6), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

“c) persoana impozabilă nestabilă în România care solicită înregistrarea conform art. 153 alin. (4) sau alin. (5) din Codul fiscal trebuie să prezinte contractele/comenzile în baza cărora urmează să efectueze livrări și/sau achiziții intracomunitare care au locul în România.”

34. La punctul 66¹ alineatul (8) se modifică și va avea următorul cuprins:

“(8) Factura emisă de persoana impozabilă nestabilă în România trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (19) din Codul fiscal, inclusiv denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal ale reprezentantului fiscal.”

35. La punctul 66¹ se introduce un nou alineat, alineatul (13), cu următorul cuprins:

“(13) Dacă o persoană impozabilă nestabilă în România, dar stabilită în alt stat membru este înregistrată în scopuri de TVA în România printr-un reprezentant fiscal și renunță la reprezentantul fiscal în vederea înregistrării directe în scopuri de TVA în România, codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit reprezentantului fiscal este preluat de persoana impozabilă care devine înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal. Suma negativă de taxă sau taxa de plată din ultimul decont de taxă depus de reprezentantul fiscal este preluată de persoana impozabilă care se înregistrează direct în România. Aceste prevederi se aplică în mod corespunzător și în situația în care o persoană impozabilă nestabilă în România, dar stabilită în alt stat membru este înregistrată direct în scopuri de TVA în România conform art. 153 din România și ulterior optează pentru înregistrarea printr-un reprezentant fiscal.”

36. Punctul 69 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

ART. 155

Facturarea

[...]

(6) Prin excepție de la alin. (5) lit. a) și d), persoana impozabilă nu are obligația emiterii de facturi pentru operațiunile scutite fără drept de deducere a taxei conform art. 141 alin. (1) și (2).

(7) Persoana înregistrată conform art. 153 trebuie să autofactureze, în termenul prevăzut la alin. (15), fiecare livrare de bunuri sau prestare de servicii către sine.

(8) Persoana impozabilă trebuie să emită o autofaktură, în termenul prevăzut la alin. (14), pentru fiecare transfer efectuat în alt stat membru, în condițiile prevăzute la art. 128 alin. (10), și pentru fiecare operațiune asimilată unei achiziții intracomunitare de bunuri efectuate în România în condițiile prevăzute la art. 130¹ alin. (2) lit. a).

Norme metodologice:

69. (1) Persoana impozabilă care efectuează o livrare de bunuri sau o prestare de servicii scutită fără drept de deducere a taxei, conform art. 141 alin. (1) și (2) din Codul fiscal, nu are obligația întocmirii unei facturi, dar operațiunile vor fi consemnate în documente potrivit legislației contabile.

(2) Autofactura pentru livrări de bunuri sau prestări de servicii către sine trebuie emisă numai dacă operațiunile în cauză sunt taxabile și numai în scopul taxei, fiind obligatorie menționarea următoarelor informații:

a) numărul facturii, care va fi un număr secvențial acordat în baza uneia sau mai multor serii, care identifică în mod unic o factură;

b) data emiterii;

c) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA al persoanei impozabile, la rubrica furnizor;

d) la rubrica cumpărător, numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA ale persoanei impozabile sau, după caz, ale beneficiarului;

e) denumirea și descrierea bunurilor livrate sau ale serviciilor prestate;

f) valoarea bunurilor sau serviciilor, exclusiv taxa;

g) cota de taxă aplicabilă;

h) valoarea taxei colectate.

(3) Informațiile din factura emisă prin autofacturare se înscriu în jurnalele pentru vânzări și sunt preluate corespunzător în decontul de taxă prevăzut la art. 156² din Codul fiscal, ca taxă colectată.

(4) În cazul depășirii plafoanelor stabilite la pct. 6 alin. (10) pentru operațiunile prevăzute la art. 128 alin. (8) lit. f) din Codul fiscal, persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal au obligația să întocmească autofactura conform prevederilor alin. (2) numai în scopuri de TVA. Autofactura va cuprinde la rubrica "Cumpărător" informațiile de la alin. (2) lit. c), iar în cazul bunurilor acordate gratuit în cadrul acțiunilor de protocol, sponsorizare, mecenat, în loc de denumirea și descrierea bunurilor livrate se poate menționa, după caz: depășire plafon protocol, sponsorizare sau mecenat.

(5) Persoana înregistrată sau care ar fi fost obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, conform art. 153 din Codul fiscal, este obligată să emită facturi prin autofacturare, potrivit prevederilor art. 155 alin. (8) din Codul fiscal, pentru fiecare transfer pe care l-a efectuat în alt stat membru. Factura se emite numai în scopul taxei, fiind obligatorie menționarea următoarelor informații:

a) numărul facturii va fi un număr secvențial acordat în baza uneia sau mai multor serii, care identifică în mod unic o factură;

b) data emiterii;

c) la rubrica furnizor, numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România al persoanei impozabile, iar în cazul persoanei impozabile nestabilite în România, care și-a desemnat un reprezentant fiscal în România, se va înscrie denumirea/numele persoanei care efectuează transferul, precum și denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA, conform art. 153 din Codul fiscal, ale reprezentantului fiscal;

d) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA acordat de autoritățile fiscale din alt stat membru persoanei impozabile care realizează transferul, la rubrica cumpărător;

e) adresa exactă a locului din care au fost transferate bunurile, precum și adresa exactă a locului în care au fost transferate bunurile;

f) denumirea și cantitatea bunurilor transferate, precum și particularitățile prevăzute la

art. 125¹ alin. (3) din Codul fiscal, în definirea bunurilor în cazul transferului de mijloace de transport noi;

g) data la care au fost transferate bunurile;

h) valoarea bunurilor transferate;

(6) Persoana înregistrată sau care ar fi fost obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, conform art. 153 din Codul fiscal, este obligată să emită facturi prin autofacturare, potrivit prevederilor art. 155 alin. (8) din Codul fiscal, pentru fiecare achiziție intracomunitară de bunuri efectuată în România în condițiile stabilite la art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, respectiv care urmează unui transfer pe care l-a efectuat din alt stat membru. Autofactura nu se va emite în situația în care a fost emis un document pentru transferul realizat în alt stat membru și care cuprinde cel puțin elementele menționate la alin. (5), pe baza căruia se va înregistra achiziția intracomunitară de bunuri în România. Factura se emite numai în scopul taxei, fiind obligatorie menționarea următoarelor informații:

a) numărul facturii va fi un număr secvențial acordat în baza uneia sau mai multor serii, care identifică în mod unic o factură;

b) data emiterii;

c) la rubrica cumpărător, numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA din România al persoanei impozabile, iar în cazul persoanei impozabile nestabilite în România, care și-a desemnat un reprezentant fiscal în România, se va înscrie denumirea/numele persoanei care efectuează achiziția intracomunitară de bunuri, precum și denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA, conform art. 153 din Codul fiscal, ale reprezentantului fiscal;

d) numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA acordat de autoritățile fiscale din alt stat membru persoanei impozabile care realizează transferul, la rubrica furnizor;

e) adresa exactă a locului din care au fost transferate bunurile din alt stat membru, precum și adresa exactă din România în care au fost achiziționate bunurile;

f) denumirea și cantitatea bunurilor achiziționate, precum și particularitățile prevăzute la art. 125¹ alin. (3) din Codul fiscal, în definirea bunurilor în cazul transferului de mijloace de transport noi;

g) data la care au fost transferate bunurile din alt stat membru;

h) valoarea bunurilor transferate;

(7) Informațiile din facturile emise prin autofacturare conform alin. (5) se înscriu în jurnalele pentru vânzări, iar cele emise conform alin. (6) se înscriu în jurnalul pentru cumpărări și sunt preluate corespunzător în decontul de taxă prevăzut la art. 156² din Codul fiscal.”

37. Punctul 70 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

(9) Prin excepție de la prevederile alin. (5) lit. a), persoana impozabilă este scutită de obligația emiterii facturii pentru următoarele operațiuni, cu excepția cazului în care beneficiarul solicită factura:

a) livrările de bunuri prin magazinele de comerț cu amănuntul și prestările de servicii către populație, pentru care este obligatorie emiterea de bonuri fiscale, conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

b) livrările de bunuri și prestările de servicii, altele decât cele menționate la lit. a), furnizate către beneficiari persoane neimpozabile, altele decât persoanele juridice neimpozabile, pentru care este obligatorie emiterea de documente legal aprobate, fără nominalizarea cumpărătorului, cum ar fi: transportul persoanelor pe baza biletelor de călătorie sau abonamentelor, accesul pe bază de bilet la: spectacole, muzee, cinematografe, evenimente sportive, târguri, expoziții;

c) livrările de bunuri și prestările de servicii, altele decât cele menționate la lit. a) și b), furnizate către beneficiari, persoane neimpozabile, altele decât persoanele juridice neimpozabile, care prin natura lor nu permit furnizorului/prestatorului identificarea beneficiarului, cum sunt: livrările de bunuri efectuate prin automatele comerciale, serviciile de parcuri auto a căror contravaloare se încasează prin automate, servicii de reîncărcare electronică a cartelelor telefonice preplătite. Prin norme se vor stabili documentele pe care furnizorii/prestatorii trebuie să le întocmească în vederea determinării corecte a bazei de impozitare și a taxei colectate pentru astfel de operațiuni.

Norme metodologice:

70. În sensul art. 155 alin. (9) lit. c) din Codul fiscal, pentru livrările de bunuri și

prestările de servicii, altele decât cele menționate la art. 155 alin. (9) lit. a) și b) din Codul fiscal, furnizate către beneficiari, persoane neimpozabile, altele decât persoanele juridice neimpozabile, care prin natura lor nu permit furnizorului/prestatorului identificarea beneficiarului, furnizorii/prestatorii pot întocmi facturi simplificate în condițiile stabilite la art. 155 alin. (11) lit. a) din Codul fiscal, care trebuie să conțină cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin.(20) din Codul fiscal. În situația în care nu optează pentru emiterea de facturi simplificate, au obligația întocmirii unui document centralizator pentru fiecare perioadă fiscală care să cuprindă cel puțin următoarele informații:

- a) un număr de ordine;
- c) data la care a intervenit exigibilitatea taxei pentru livrarea de bunuri și/sau prestarea de servicii;
- d) denumirea bunurilor livrate și/sau a serviciilor prestate;
- e) cantitatea bunurilor livrate;
- f) baza de impozitare a livrărilor de bunurilor/prestărilor de servicii ori, după caz, avansurile încasate, pentru fiecare cotă, scutire sau operațiune netaxabilă, prețul unitar, exclusiv taxa, precum și rabaturile, remizele, risturnele și alte reduceri de preț, în cazul în care acestea nu sunt incluse în prețul unitar;
- g) indicarea cotei de taxă aplicate și a sumei taxei colectate, exprimate în lei, în funcție de cotele taxei;
- h) valoarea totală a bazei de impozitare și a taxei colectate.”

38. Punctul 71 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

(10) Persoana impozabilă care nu are obligația de a emite facturi conform prezentului articol poate opta pentru emiterea facturii.

(11) Persoana impozabilă care are obligația de a emite facturi conform prezentului articol, precum și persoana impozabilă care optează pentru emiterea facturii potrivit alin. (10) pot emite facturi simplificate în oricare dintre următoarele situații:

- a) atunci când valoarea facturilor, inclusiv TVA, nu este mai mare de 100 euro. Cursul de schimb utilizat pentru determinarea în euro a valorii facturii este cursul prevăzut la art. 139¹;

b) în cazul documentelor sau mesajelor tratate drept factură conform alin. (2).

(12) În urma consultării Comitetului TVA instituit în temeiul prevederilor art. 398 din Directiva 112, prin ordin al ministrului finanțelor publice se aprobă ca persoana impozabilă care are obligația de a emite facturi conform prezentului articol, precum și persoana impozabilă care optează pentru emiterea facturii potrivit alin. (10) să înscrie în facturi doar informațiile prevăzute la alin. (20), în următoarele cazuri, conform procedurii stabilite prin norme:

a) valoarea facturii, inclusiv TVA, este mai mare de 100 euro, dar mai mică de 400 euro. Cursul de schimb utilizat pentru determinarea în euro a valorii facturii este cursul prevăzut la art. 139¹; sau

b) în cazul în care practica administrativă ori comercială din sectorul de activitate implicat sau condițiile tehnice de emitere a facturilor face/fac ca respectarea tuturor obligațiilor menționate la alin. (19) sau la alin. (22) să fie extrem de dificilă.

Norme metodologice:

71. (1) Emiterea facturii nu este interzisă, fiind opțiunea persoanei impozabile de a factura operațiunile efectuate. În situația în care factura este emisă, aceasta trebuie să conțină cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (19) sau. (20) din Codul fiscal, după caz.

(2) În vederea emiterii de facturi conform prevederilor art. 155 alin. (12) din Codul fiscal, Direcția de legislație în domeniul TVA din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, la solicitarea persoanelor impozabile interesate sau din oficiu, va consulta Comitetul TVA. Persoanele impozabile interesate care solicită consultarea Comitetului TVA pentru emiterea de facturi conform prevederilor art. 155 alin. (12) din Codul fiscal trebuie să prezinte Direcției de legislație în domeniul TVA motivația solicitării emiterii de facturi conform art. 155 alin. (12) din Codul fiscal. Din motivația prezentată trebuie să rezulte motivele obiective pentru care nu este posibilă emiterea facturilor care conțin toate elementele prevăzute la art. 155 alin. (19) din Codul fiscal. Direcția de legislație în domeniul TVA va analiza dacă există motive obiective pentru care se solicită emiterea de facturi conform art. 155 alin. (12) din Codul fiscal. Dacă nu sunt îndeplinite condițiile minimale prevăzute de lege și/sau se constată că nu există motive obiective pentru solicitare, aceste informații se comunică solicitantului. Solicitățile avizate favorabil de Direcția de legislație în domeniul TVA se transmit în vederea

consultării Comitetului TVA, conform prevederilor Directivei 112. Ulterior consultării Comitetului TVA ministrul finanțelor publice va emite un ordin prin care va aproba, după caz, fie emiterea de facturi conform art. 155 alin. (12) lit. a) din Codul fiscal, fie emiterea de facturi conform art. 155 alin. (12) lit. b) din Codul fiscal.”

39. Punctul 72 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

[...]

(14) Pentru livrările intracomunitare de bunuri efectuate în condițiile art. 143 alin. (2), persoana impozabilă are obligația de a emite o factură cel târziu până în cea de-a 15-a zi a lunii următoare celei în care ia naștere faptul generator al taxei.

(15) Pentru alte operațiuni decât cele prevăzute la alin. (14), persoana impozabilă are obligația de a emite o factură cel târziu până în cea de-a 15-a zi a lunii următoare celei în care ia naștere faptul generator al taxei, cu excepția cazului în care factura a fost deja emisă. De asemenea, persoana impozabilă trebuie să emită o factură pentru suma avansurilor încasate în legătură cu o livrare de bunuri/prestare de servicii cel târziu până în cea de-a 15-a zi a lunii următoare celei în care a încasat avansurile, cu excepția cazului în care factura a fost deja emisă.

(16) Persoana impozabilă poate întocmi o factură centralizatoare pentru mai multe livrări separate de bunuri, prestări separate de servicii, către același client, în următoarele condiții:

a) să se refere la operațiuni pentru care a luat naștere faptul generator de taxă sau pentru care au fost încasate avansuri într-o perioadă ce nu depășește o lună calendaristică;

b) toate documentele emise la data livrării de bunuri, prestării de servicii sau încasării de avansuri să fie obligatoriu anexate la factura centralizatoare.

Norme metodologice:

72. (1) Persoana impozabilă nu are obligația de a emite facturi conform art. 155 din Codul fiscal pentru avansurile încasate în legătură cu o livrare intracomunitară de bunuri efectuată în condițiile art. 143 alin. (2) din Codul fiscal.

(2) Regularizarea facturilor emise de către furnizori/prestatori pentru avansuri, sau în

cazul emiterii de facturi parțiale pentru livrări de bunuri sau prestări de servicii, se realizează prin stornarea facturii de avans la data emiterii facturii pentru contravaloarea integrală a livrării de bunuri și/sau prestării de servicii. Stornarea se poate face separat sau pe aceeași factură pe care se evidențiază contravaloarea integrală a livrării de bunuri și/sau prestării de servicii. Pe factura emisă se va face o referire la facturile de avans sau la facturile parțiale emise anterior, atunci când se emit mai multe facturi pentru aceeași operațiune, în conformitate cu prevederile art. 155 alin. (19) lit. r) din Codul fiscal. În cazul operațiunilor pentru care baza impozabilă este stabilită în valută, la regularizare se vor avea în vedere prevederile art. 139¹ din Codul fiscal și ale pct. 22. Nu se impune regularizarea de către beneficiarul care are obligația plății taxei, conform art. 150 alin. (2) - (6), art. 151 sau art. 151¹ din Codul fiscal, în cazul facturilor de avans sau al facturilor parțiale emise de furnizorii de bunuri sau de prestatorii de servicii.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), în cazul schimbării cotei de TVA, pentru a se aplica cota în vigoare la data faptului generator de taxă potrivit art. 140 alin. (4) din Codul fiscal, se impune efectuarea următoarelor regularizări:

a) regularizarea facturilor emise de către furnizori/prestatori pentru avansurile parțiale sau integrale încasate, precum și a facturilor emise înainte de livrare/prestare pentru contravaloarea parțială sau integrală a bunurilor livrate/serviciilor prestate;

b) regularizarea de către beneficiarul care are obligația plății taxei, potrivit art. 150 alin. (2), (3), (5) și (6) din Codul fiscal, a facturilor de avans parțial sau integral ori a facturilor emise de furnizorii de bunuri sau de prestatorii de servicii înainte de livrare/prestare pentru contravaloarea parțială sau integrală a bunurilor livrate/serviciilor prestate.

(4) În cazul reducerilor de preț acordate de producătorii/distribuitorii de bunuri potrivit prevederilor pct. 19 alin. (2), pe bază de cupoane valorice, facturile de reducere se întocmesc direct pe numele comercianților care au acceptat cupoanele valorice de la consumatorii finali, chiar dacă inițial facturile de livrare a bunurilor pentru care se acordă aceste reduceri de preț au fost emise de producători/distribuitori către diverși intermediari cumpărători-revânzători. La rubrica "Cumpărător" se înscriu datele de identificare ale cumpărătorului care a acceptat cupoanele valorice de la consumatorii finali.

(5) În cazul facturii centralizatoare întocmite conform art. 155 alin. (16) din Codul fiscal nu este obligatorie menționarea datei livrării/prestării sau a datei încasării avansului,

aceasta rezultând din documentele prevăzute la art. 155 alin. (16) lit.b) din Codul fiscal.”

40. Punctul 73 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

[...]

(17) Pot fi emise facturi de către beneficiar în numele și în contul furnizorului/prestatorului în condițiile stabilite prin norme.

(18) Pot fi emise facturi de către un terț în numele și în contul furnizorului/prestatorului în condițiile stabilite prin norme, cu excepția situației în care partea terță este stabilită într-o țară cu care nu există niciun instrument juridic referitor la asistența reciprocă.

Norme metodologice:

73. (1) Potrivit prevederilor art. 155 alin. (17) din Codul fiscal, factura se poate întocmi de către cumpărătorul unui bun sau serviciu în următoarele condiții:

a) părțile să încheie un acord prealabil prin care să se prevadă această procedură de facturare. Acord prealabil înseamnă un acord încheiat înainte de începerea emiterii de facturi de către client în numele și în contul furnizorului/prestatorului;

b) să existe o procedură de acceptare a fiecărei facturi. Procedura de acceptare poate fi explicită sau implicită și poate fi convenită și descrisă prin acordul prealabil sau poate fi reprezentată de primirea și prelucrarea facturii;

c) factura să fie emisă în numele și în contul furnizorului/prestatorului de către cumpărător și trimisă furnizorului/prestatorului;

d) factura să cuprindă elementele prevăzute la art. 155 alin. (19) sau la art. 155 alin. (20) din Codul fiscal;

e) factura să fie înregistrată în jurnalul de vânzări de către furnizor/prestator, dacă este înregistrat în România conform art. 153 din Codul fiscal.

(2) Termenii și condițiile acordului prealabil și ale procedurilor de acceptare pentru fiecare factura se stabilesc de către furnizor/prestator și client. La cererea organului de control, părțile trebuie să fie în măsură să demonstreze existența acordului prealabil.

(3) În sensul art. 155 alin. (18) din Codul fiscal, emiterea facturii poate fi

externalizată, respectiv factura se poate întocmi de un terț în următoarele condiții:

a) furnizorul/prestatorul să notifice prin scrisoare recomandată organul fiscal competent că emiterea de facturi va fi realizată de un terț, cu cel puțin o lună calendaristică înainte de a iniția această procedură, și să anexeze la scrisoare numele, adresa și, după caz, codul de înregistrare în scopuri de TVA al terțului;

b) factura să fie emisă de către terț în numele și în contul furnizorului/prestatorului;

c) factura să cuprindă toate elementele prevăzute la art. 155 alin. (19) sau la art. 155 alin. (20) din Codul fiscal;

d) facturile să fie puse la dispoziția organelor fiscale competente fără nici o întârziere, ori de câte ori se solicită acest lucru.

(4) În sensul art. 155 alin. (18) din Codul fiscal, în cazul bunurilor supuse executării silită care sunt livrate prin organele de executare silită, factura se va întocmi de către organele de executare silită pe numele și în contul debitorului executat silit. În factură se face o mențiune cu privire la faptul că facturarea este realizată de organul de executare silită. Originalul facturii se transmite cumpărătorului, respectiv adjudecatarului, iar exemplarul al doilea se transmite debitorului executat silit. Prin organe de executare silită se înțelege persoanele abilitate prin lege să efectueze procedura de executare silită. Organele de executare silită vor emite facturi cu TVA numai în cazul operațiunilor taxabile, cu excepția celor pentru care sunt aplicabile prevederile art. 160 din Codul fiscal. În situația în care debitorul executat silit aplică sistemul TVA la încasare prevăzut la art. 134² alin. (3) - (8) din Codul fiscal, organul de executare silită înscrie pe factură mențiunea prevăzută la art. 155 alin. (19) lit. p) din Codul fiscal pentru livrările de bunuri care sunt supuse sistemului TVA la încasare. În cazul în care la data livrării debitorul executat silit nu este înregistrat în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal ca urmare a anulării codului său de înregistrare în scopuri de TVA în condițiile prevăzute la art. 153 alin. (9) lit. a) – e) din Codul fiscal, organul de executare silită are obligația să emită factura cu TVA dacă livrarea bunurilor ar fi fost taxabilă în situația în care respectivul debitor executat silit ar fi fost înregistrat în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal. În cazul operațiunilor scutite conform art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, debitorul executat silit poate să opteze pentru taxare conform art. 141 alin. (3) din Codul fiscal, prin depunerea notificării prevăzute la pct. 39.

(5) Dacă organul de executare silită încasează contravaloarea bunurilor, inclusiv taxa

de la cumpărător sau de la adjudecatar, are obligația să vireze la bugetul de stat taxa încasată de la cumpărător sau adjudecatar în termen de 5 zile lucrătoare de la data la care adjudecarea a devenit executorie. Pe baza documentului de plată a taxei pe valoarea adăugată transmis de organele de executare silită, debitorul executat silit evidențiază suma achitată, cu semnul minus, în decontul de taxă pe valoarea adăugată la rândul de regularizări taxa colectată din decontul de taxă prevăzut la art. 156² din Codul fiscal. Prin excepție, în cazul în care debitorul executat silit nu este înregistrat la data livrării în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal ca urmare a anulării codului său de înregistrare în scopuri de TVA în condițiile prevăzute la art. 153 alin. (9) lit. a) – e) din Codul fiscal, acesta va înregistra documentul de plată în primul decont depus în calitate de persoană înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal.

(6) Dacă, potrivit legii, cumpărătorul sau adjudecatarul are obligația să plătească la unitățile Trezoreriei Statului taxa aferentă bunurilor cumpărate, organului de executare silită nu-i mai revin obligații referitoare la plata taxei. Organul de executare silită sau, după caz, cumpărătorul/adjudecatarul transmite o copie de pe documentul prin care s-a efectuat plata taxei debitorului executat silit. Prevederile acestui alineat nu se aplică pentru situațiile prevăzute la art. 160 din Codul fiscal, fiind aplicabile regulile specifice referitoare la taxarea inversă.

(7) Organele de executare silită înregistrează taxa din facturile pentru operațiuni de executare silită emise în alte conturi contabile decât cele specifice taxei pe valoarea adăugată. Dacă organul de executare silită este persoană înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, nu va evidenția în decontul de taxă operațiunile respective.

(8) În situația în care valorificarea bunurilor supuse executării silite a fost realizată prin organele de executare silită, debitorul executat silit trebuie să înregistreze în evidența proprie operațiunea de livrare de bunuri pe baza facturii de executare silită transmise de organele de executare silită, inclusiv taxa colectată aferentă. Debitorul executat silit care aplică sistemul TVA la încasare aplică în mod corespunzător prevederile art. 134² alin. (3) - (8) din Codul fiscal. Prevederile acestui alineat nu se aplică pentru situațiile prevăzute la art. 160 din Codul fiscal, fiind aplicabile regulile specifice referitoare la taxarea inversă. În cazul în care debitorul executat silit nu este înregistrat la data livrării în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal ca urmare a anulării codului său de înregistrare în scopuri de TVA în

condițiile prevăzute la art. 153 alin. (9) lit. a) – e) din Codul fiscal, acesta va înregistra în evidența proprie factura și taxa colectată aferentă în primul decont depus în calitate de persoană înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal.

(9) Factura de executare silită emisă de organul de executare silită va conține, pe lângă informațiile prevăzute la art. 155 alin. (19) din Codul fiscal, numele și datele de identificare ale organului de executare silită prin care se realizează livrarea bunurilor.”

41. Punctul 74 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

(19) Factura cuprinde în mod obligatoriu următoarele informații:

a) numărul de ordine, în baza uneia sau a mai multor serii, care identifică factura în mod unic;

b) data emiterii facturii;

c) data la care au fost livrate bunurile/prestate serviciile sau data încasării unui avans, în măsura în care această dată este anterioară datei emiterii facturii;

d) denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA sau, după caz, codul de identificare fiscală ale persoanei impozabile care a livrat bunurile sau a prestat serviciile;

e) denumirea/numele furnizorului/prestatorului care nu este stabilit în România și care și-a desemnat un reprezentant fiscal, precum și denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA, conform art. 153, ale reprezentantului fiscal;

f) denumirea/numele și adresa beneficiarului bunurilor sau serviciilor, precum și codul de înregistrare în scopuri de TVA sau codul de identificare fiscală al beneficiarului, dacă acesta este o persoană impozabilă ori o persoană juridică neimpozabilă;

g) denumirea/numele beneficiarului care nu este stabilit în România și care și-a desemnat un reprezentant fiscal, precum și denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare prevăzut la art. 153 ale reprezentantului fiscal;

h) denumirea și cantitatea bunurilor livrate, denumirea serviciilor prestate, precum și particularitățile prevăzute la art. 125¹ alin. (3) în definirea bunurilor, în cazul livrării intracomunitare de mijloace de transport noi;

i) baza de impozitare a bunurilor și serviciilor ori, după caz, avansurile facturate,

pentru fiecare cotă, scutire sau operațiune netaxabilă, prețul unitar, exclusiv taxa, precum și rabaturile, remizele, risturnele și alte reduceri de preț, în cazul în care acestea nu sunt incluse în prețul unitar;

j) indicarea cotei de taxă aplicate și a sumei taxei colectate, exprimate în lei, în funcție de cotele taxei;

k) în cazul în care factura este emisă de beneficiar în numele și în contul furnizorului, mențiunea «autofaktură»;

l) în cazul în care este aplicabilă o scutire de taxă, trimiterea la dispozițiile aplicabile din prezentul titlu ori din Directiva 112 sau orice altă mențiune din care să rezulte că livrarea de bunuri ori prestarea de servicii face obiectul unei scutiri;

m) în cazul în care clientul este persoana obligată la plata TVA, mențiunea «taxare inversă»;

n) în cazul în care se aplică regimul special pentru agențiile de turism, mențiunea «regimul marjei - agenții de turism»;

o) dacă se aplică unul dintre regimurile speciale pentru bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție și antichități, una dintre mențiunile «regimul marjei - bunuri second-hand», «regimul marjei - opere de artă» sau «regimul marjei - obiecte de colecție și antichități», după caz;

p) în cazul în care exigibilitatea TVA intervine la data încasării contravalorii integrale sau parțiale a livrării de bunuri ori a prestării de servicii, mențiunea «TVA la încasare»;

r) o referire la alte facturi sau documente emise anterior, atunci când se emit mai multe facturi ori documente pentru aceeași operațiune.

(20) Facturile emise în sistem simplificat în condițiile prevăzute la alin. (11) și (12) trebuie să conțină cel puțin următoarele informații:

a) data emiterii;

b) identificarea persoanei impozabile care a livrat bunurile sau a prestat serviciile;

c) identificarea tipului de bunuri sau servicii furnizate;

d) suma taxei colectate sau informațiile necesare pentru calcularea acesteia;

e) în cazul documentelor sau mesajelor tratate drept factură în conformitate cu prevederile alin. (2), o referire specifică și clară la factura inițială și la detaliile specifice care se modifică.

Norme metodologice:

74. (1) În situația în care denumirea bunurilor livrate/serviciilor prestate nu poate fi înscrisă pe o singură pagină, elementele prevăzute la art. 155 alin. (19), cu excepția informațiilor prevăzute la art. 155 alin. (19) lit. h) – j) și l) - p) din Codul fiscal, se înscriu numai pe prima pagină a facturii. În această situație este obligatorie înscrierea pe prima pagină a facturii a numărului de pagini pe care le conține factura și a numărului total de poziții cuprinse în factura respectivă. Pe facturile emise și achitate pe bază de bonuri fiscale emise conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată, cu modificările ulterioare, nu este necesară menționarea bunurilor livrate sau a serviciilor prestate, fiind suficientă mențiunea "conform bon fiscal nr./data".

(2) Potrivit prevederilor art. 155 alin. (19) lit. b) și c) din Codul fiscal:

a) dacă factura este emisă înainte de data livrării/prestării sau înainte de data încasării unui avans, pe factură se va menționa numai data emiterii facturii;

b) în cazul în care factura este emisă în data în care a avut loc livrarea/prestarea sau încasarea unui avans, pe factură se va menționa numai data emiterii facturii, care este aceeași cu data livrării/prestării sau încasării unui avans;

c) în cazul în care factura este emisă ulterior datei livrării/prestării sau a încasării unui avans, pe factură se va menționa atât data emiterii facturii, cât și data livrării/prestării sau a încasării unui avans.

(3) Prevederile art. 155 alin. (19) lit. d) din Codul fiscal referitoare la adresa furnizorului/prestatorului vor cuprinde cel puțin următoarele informații: localitatea, strada și numărul. În cazul furnizorilor/prestatorilor cu sediul activității economice în România, care au sedii secundare fără personalitate juridică pe teritoriul României, pe facturile emise se va înscrie adresa sediului activității economice a persoanei juridice și, opțional, se poate înscrie și adresa sediului secundar prin care au fost livrate bunurile și/sau au fost prestate serviciile. În cazul furnizorilor/prestatorilor cu sediul activității economice în afara României, care au sedii fixe pe teritoriul României, pe facturile emise se va înscrie adresa sediului activității economice, precum și adresa sediului fix din România pentru livrările de bunuri și/sau prestările de servicii la care sediul fix participă conform prevederilor pct. 1 alin. (3).

(4) Prevederile art. 155 alin. (19) lit. f) din Codul fiscal referitoare la adresa beneficiarului vor cuprinde cel puțin următoarele informații: localitatea, strada și numărul. În cazul beneficiarilor cu sediul activității economice în România, care au sedii secundare fără personalitate juridică pe teritoriul României, pe facturile emise de furnizori/prestatori stabiliți în România se va înscrie adresa persoanei juridice și, opțional, se poate înscrie și adresa sediului secundar către care au fost livrate bunurile și/sau au fost prestate serviciile. În cazul beneficiarilor cu sediul activității economice în afara României, care au sedii fixe pe teritoriul României, pe facturile emise de furnizori/prestatori stabiliți în România se va înscrie adresa sediului fix din România, dacă acesta este sediul către care au fost livrate bunurile și/sau au fost prestate serviciile.

(5) Prevederile art. 155 alin. (19) lit. r) din Codul fiscal cu privire la alte facturi sau documente emise anterior, atunci când se emit facturi de avans sau facturi parțiale pentru aceeași operațiune, se aplică atunci când se efectuează regularizările prevăzute la pct. 72 alin. (2) și (3).”

42. Punctul 75 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

[...]

(22) Sumele indicate pe factură se pot exprima în orice monedă cu condiția ca valoarea TVA colectată să fie exprimată în lei. În situația în care valoarea taxei colectate este exprimată într-o altă monedă, aceasta va fi convertită în lei utilizând cursul de schimb prevăzut la art. 139¹.

Norme metodologice:

75. Baza de impozitare poate fi înscrisă în valută, dar, dacă operațiunea nu este scutită de taxă, suma taxei trebuie înscrisă și în lei. Pentru înregistrarea în jurnalele de vânzări, baza impozabilă va fi convertită în lei, utilizând cursul de schimb prevăzut la art. 139¹ din Codul fiscal.”

43. Punctul 76 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

(23) Utilizarea facturii electronice face obiectul acceptării de către destinatar.

(24) Autenticitatea originii, integritatea conținutului și lizibilitatea unei facturi, indiferent că este pe suport hârtie sau în format electronic, trebuie garantate de la momentul emiterii până la sfârșitul perioadei de stocare a facturii. Fiecare persoană impozabilă stabilește modul de garantare a autenticității originii, a integrității conținutului și a lizibilității facturii. Acest lucru poate fi realizat prin controale de gestiune care stabilesc o pistă fiabilă de audit între o factură și o livrare de bunuri sau prestare de servicii. «Autenticitatea originii» înseamnă asigurarea identității furnizorului sau a emitentului facturii. «Integritatea conținutului» înseamnă că nu a fost modificat conținutul impus în conformitate cu prezentul articol.

(25) În afară de controalele de gestiune menționate la alin. (24), alte exemple de tehnologii care asigură autenticitatea originii și integrității conținutului facturii electronice sunt:

a) o semnătură electronică avansată în sensul art. 2 alin. (2) din Directiva 1999/93/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 1999 privind un cadru comunitar pentru semnăturile electronice, bazată pe un certificat calificat și creată de un dispozitiv securizat de creare a semnăturii în sensul art. 2 alin. (6) și (10) din Directiva 1999/93/CE;

b) un schimb electronic de date (electronic data interchange - EDI), astfel cum a fost definit la art. 2 din anexa I la Recomandările Comisiei 1994/820/CE din 19 octombrie 1994 privind aspectele juridice ale schimbului electronic de date, în cazul în care acordul privind schimbul prevede utilizarea unor proceduri prin care se garantează autenticitatea originii și integritatea datelor.

Norme metodologice:

76. (1) Pentru ca o factură să fie considerată factură electronică aceasta trebuie să fie emisă și primită în format electronic, tipul formatului electronic al facturii fiind opțiunea persoanelor impozabile. Formatul electronic al unei facturi poate fi, de exemplu, de tip “xml”, “pdf”.

(2) În sensul art. 155 alin. (3) din Codul fiscal, facturile create pe suport de hârtie care sunt scanate, trimise și primite în format electronic sunt considerate facturi electronice. Facturile create în format electronic, de exemplu prin intermediul unui program informatic de

contabilitate sau a unui program de prelucrare a textelor, trimise și primite pe suport de hârtie nu sunt considerate facturi electronice.

(3) Acceptarea de client a facturii electronice poate include orice acord scris, formal sau informal, precum și un accept tacit cum ar fi faptul că a procedat la procesarea sau plata facturii electronice. Acceptul clientului de a utiliza factura electronică reprezintă confirmarea acestuia că deține mijloacele tehnice necesare primirii facturii electronice, precum și că are capacitatea de a asigura autenticitatea originii, integritatea conținutului și lizibilitatea facturii.

(4) Asigurarea autenticității originii facturii în sensul art. 155 alin. (24) din Codul fiscal este obligația atât a furnizorului/prestatorului, cât și a beneficiarului. Fiecare în mod independent trebuie să asigure autenticitatea originii. Furnizorul/prestatorul trebuie să poată garanta că factura a fost emisă de el sau a fost emisă în numele și în contul său, de exemplu prin înregistrarea facturii în evidențele sale contabile. Beneficiarul trebuie să poată garanta că factura este primită de la furnizor/prestator sau de la o altă persoană care a emis factura în numele și în contul furnizorului/prestatorului, în acest sens putând opta între verificarea corectitudinii informațiilor cu privire la identitatea furnizorului/prestatorului menționat pe factură sau asigurarea identității acestuia sau a persoanei care a emis factura în numele și în contul furnizorului/prestatorului. Verificarea corectitudinii informațiilor cu privire la identitatea furnizorului/prestatorului menționat pe factură presupune asigurarea din partea beneficiarului că furnizorul/prestatorul menționat pe factură este cel care a livrat bunurile sau a prestat serviciile la care se referă factura. În scopul îndeplinirii acestei obligații beneficiarul poate aplica orice control de gestiune care să permită stabilirea unei piste fiabile de audit între factură și livrare/prestare. Asigurarea identității presupune garantarea de către beneficiar a identității furnizorului/prestatorului sau a persoanei care a emis factura în numele și în contul acestuia, de exemplu prin intermediul unei semnături electronice avansate sau prin schimb electronic de date, și asigurarea că furnizorul/prestatorul menționat pe factură este cel care a livrat bunurile sau a prestat serviciile la care se referă factura.

(5) Integritatea conținutului unei facturi în sensul art. 155 alin. (24) din Codul fiscal trebuie asigurată atât de furnizor/prestator, cât și de beneficiar. Fiecare în mod independent poate să aleagă metoda prin care să își îndeplinească această obligație sau pot conveni să asigure integritatea conținutului, de exemplu prin intermediul unei tehnologii precum EDI sau prin semnătură electronică avansată. Persoana impozabilă poate să aleagă să aplice, de

exemplu, controale de gestiune care să creeze o pistă fiabilă de audit între factură și livrare/prestare sau tehnologii specifice pentru asigurarea integrității conținutului facturii. Integritatea conținutului unei facturi nu are legătură cu formatul facturii electronice, factura putând fi convertită de către beneficiar în alt format decât cel în care a fost emisă, în vederea adaptării la propriul sistem informatic sau la schimbările tehnologice ce pot interveni de-a lungul timpului. În situația în care beneficiarul optează pentru asigurarea integrității conținutului prin folosirea unei semnături electronice avansate, la convertirea unei facturi dintr-un format în altul, trebuie să se asigure trasabilitatea modificării. În sensul prezentelor norme, prin formă se înțelege tipul facturii care poate fi pe suport de hârtie sau electronic, iar formatul reprezintă modul de prezentare a facturii electronice.

(6) Lizibilitatea unei facturi înseamnă că factura trebuie să fie într-un format care permite citirea de către om. Lizibilitatea trebuie asigurată din momentul emiterii/primirii până la sfârșitul perioadei de stocare, atât de furnizor/prestator, cât și de beneficiar. Factura trebuie prezentată astfel încât conținutul să fie ușor de citit, pe hârtie sau pe ecran, fără a necesita o atenție sau o interpretare excesivă. Pentru facturile electronice, această condiție se consideră îndeplinită dacă factura poate fi prezentată la cerere într-o perioadă rezonabilă de timp, inclusiv după un proces de conversie, într-un format care permite citirea de către om pe ecran sau prin tipărire. Persoana impozabilă trebuie să asigure posibilitatea verificării corespondenței între informațiile din fișierul electronic original și documentul lizibil prezentat. Lizibilitatea unei facturi electronice din momentul emiterii până la sfârșitul perioadei de stocare poate fi asigurată prin orice mijloace, însă utilizarea semnăturii electronice avansate sau EDI nu este suficientă în acest scop.

(7) Control de gestiune reprezintă procesul creat, implementat și actualizat de persoana impozabilă pentru a garanta în mod rezonabil că toate obligațiile financiare, contabile și de raportare, precum și alte cerințe legale, sunt îndeplinite. În sensul art. 155 alin. (24) din Codul fiscal controlul de gestiune înseamnă procesul prin care persoana impozabilă garantează în mod rezonabil identitatea furnizorului/prestatorului facturii, integritatea conținutului facturii și lizibilitatea facturii din momentul emiterii/primirii până la sfârșitul perioadei de stocare. Controlul de gestiune trebuie să corespundă volumului/tipului de activitate a persoanei impozabile, să ia în considerare numărul și valoarea tranzacțiilor, precum și numărul și tipul de furnizori/clienti, și, după caz, orice alți factori relevanți. Un

exemplu de control de gestiune este reprezentat de corelarea documentelor justificative.

(8) Pista fiabilă de audit, în contabilitate, reprezintă fluxul documentat al unei tranzacții, de la inițierea acesteia până la finalizare, care creează legături între diversele documente implicate în acest proces. O pistă de audit include documente sursă, operațiuni efectuate și trimiteri la legătura dintre acestea două. Pista de audit se consideră fiabilă dacă legătura dintre documentele justificative și operațiunile efectuate este ușor de urmărit, respectă procedurile stabilite și procesele care au loc. Pista fiabilă de audit în sensul art. 155 alin. (24) din Codul fiscal trebuie să ofere o legătură verificabilă între factură și livrarea de bunuri sau prestarea de servicii. Persoana impozabilă poate alege metoda prin care demonstrează legătura dintre o factură și o livrare/prestare.

(9) Cele două tehnologii menționate la art. 155 alin. (25) din Codul fiscal sunt doar exemple de tehnologii pentru asigurarea autenticității originii și integrității conținutului facturii electronice și nu constituie cerințe obligatorii, cu excepția situației prevăzute la art. 155 alin. (26) din Codul fiscal.”

44. Punctul 77 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

[...]

(32) Prin excepție de la prevederile alin. (31), persoana impozabilă care are sediul activității economice în România are obligația de a stoca pe teritoriul României facturile emise și primite, precum și facturile emise de client sau de un terț în numele și în contul său, altele decât cele electronice pentru care persoana impozabilă garantează accesul on-line organelor fiscale competente și pentru care persoana impozabilă poate aplica prevederile alin. (31). Aceeași obligație îi revine și persoanei impozabile stabilite în România printr-un sediu fix cel puțin pe perioada existenței pe teritoriul României a sediului fix.

Norme metodologice:

77. Persoana impozabile stabilite în România printr-un sediu fix are obligația de a stoca în România conform prevederilor art. 155 alin. (32) din Codul fiscal numai facturile emise/primite în legătură cu operațiunile la care sediul fix din România participă.”

45. Punctul 78 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

[...]

(34) Facturile pot fi stocate pe suport hârtie sau în format electronic, indiferent de forma originală în care au fost trimise sau puse la dispoziție. În cazul facturilor stocate prin mijloace electronice, persoanele impozabile vor stoca prin mijloace electronice și datele ce garantează autenticitatea originii și integritatea conținutului facturilor, în conformitate cu alin. (24) și (25).

(35) În scopuri de control, organele fiscale competente pot solicita traducerea în limba română, în anumite situații sau pentru anumite persoane impozabile, a facturilor emise pentru livrările de bunuri și prestările de servicii pentru care locul livrării, respectiv prestării se consideră a fi în România, conform prevederilor art. 132 și 133, precum și a facturilor primite de persoane impozabile stabilite în România în sensul art. 125¹ alin. (2).

Norme metodologice:

78. . (1) Persoanele impozabile pot stoca facturile emise/primite pe suport hârtie sau în format electronic, indiferent de forma originală în care au fost trimise sau puse la dispoziție, cu condiția să asigure autenticitatea originii, integritatea conținutului și lizibilitatea acestora, conform art. 155 alin. (24) din Codul fiscal, de la momentul emiterii/primirii până la sfârșitul perioadei de stocare. Facturile emise/primite pe suport hârtie pot fi convertite în formă electronică în vederea stocării. Facturile emise/primite în formă electronică pot fi convertite pe suport hârtie în vederea stocării. Indiferent de forma în care este emisă/primită factura, și factura stocată în forma pentru care a optat persoana impozabilă se consideră exemplar original, în sensul pct. 46 alin. (1). În cazul stocării electronice a facturilor, inclusiv a celor care au fost convertite din format hârtie în format electronic, nu este obligatorie aplicarea prevederilor Legii nr. 135/2007 privind arhivarea documentelor în formă electronică. Persoanele impozabile care optează pentru stocarea electronică a facturilor au obligația să stocheze prin mijloace electronice și datele ce garantează autenticitatea originii și integritatea conținutului facturilor.

(2) La solicitarea organelor de inspecție fiscală trebuie asigurată traducerea în limba română a facturilor primite/emise.”

46. La punctul 79, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

“(3) Persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA care aplică sistemul TVA la încasare au obligația să menționeze în jurnalele pentru vânzări facturile emise pentru livrări de bunuri/prestări de servicii pentru care este obligatorie aplicarea sistemului TVA la încasare, chiar dacă exigibilitatea taxei nu intervine în perioada fiscală în care a fost emisă factura. În plus față de cele menționate la alin.(2) în jurnalele pentru vânzări se înscriu și următoarele informații în cazul acestor operațiuni:

a) numărul și data documentului de încasare, sau după caz, data la care a expirat termenul limită de 90 de zile prevăzut la art. 134² alin.(5) din Codul fiscal;

b) valoarea integrală a contravalorii livrării de bunuri/prestării de servicii, inclusiv TVA;

c) baza impozabilă și taxa pe valoarea adăugată aferentă;

d) valoarea încasată, inclusiv TVA, precum și baza impozabilă și TVA exigibilă corespunzătoare sumei încasate, sau după caz, la expirarea termenului limită de 90 de zile prevăzut la art. 134² alin. (5) din Codul fiscal se evidențiază dacă există diferențe de sume neîncasate, care devin exigibile precum și baza impozabilă și TVA exigibilă corespunzătoare sumei respective;

e) diferența reprezentând baza impozabilă și TVA neexigibilă.”

47. La punctul 79, după alineatul (3) se introduc patru alineate noi, alineatele (4) – (7), cu următorul cuprins:

“(4) În cazul jurnalelor pentru vânzări menționate la alin. (3), facturile care au TVA neexigibilă integral sau parțial vor fi preluate în fiecare jurnal pentru vânzări până când toată taxa aferentă devine exigibilă ori ca urmare a încasării, sau, după caz la expirarea termenului limită de 90 de zile prevăzut la art 134² alin. (5) din Codul fiscal, cu menționarea informațiilor prevăzute la alin. (3) lit. a) - e). În cazul informației de la alin. (3) lit. d) se va menționa numai suma încasată în perioada fiscală pentru care se întocmește jurnalul pentru vânzări, sau, după caz, baza impozabilă și TVA care devine exigibilă ca urmare a expirării termenului limită de

90 de zile prevăzut la art 134² alin.(5) din Codul fiscal;

(5) Persoanele impozabile care fac achiziții de bunuri/servicii de la persoane care aplică sistemul TVA la încasare, înregistrează în jurnalul pentru cumpărări facturile primite pentru livrări de bunuri/prestări de servicii pentru care este obligatorie aplicarea sistemului TVA la încasare, chiar dacă exigibilitatea, respectiv deductibilitatea taxei, nu intervine în perioada fiscală în care a fost emisă factura. Persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA care aplică sistemul TVA la încasare înregistrează în jurnalul pentru cumpărări facturile primite pentru livrări de bunuri/prestări de servicii chiar dacă taxa nu este deductibilă în perioada fiscală în care a fost emisă factura. În plus față de cele menționate la alin. (2) în jurnalele pentru cumpărări se menționează și următoarele informații :

a) numărul și data documentului de plată;

b) valoarea integrală a contravalorii achiziției de bunuri/prestării de servicii, inclusiv TVA;

c) baza impozabilă și taxa pe valoarea adăugată aferentă;

d) valoarea plătită, inclusiv TVA și corespunzător baza impozabilă și TVA exigibilă;

e) diferența reprezentând baza impozabilă și TVA neexigibilă.

(6) În cazul jurnalelor pentru cumpărări menționate la alin. (5), facturile care au TVA neexigibilă integral sau parțial vor fi preluate în fiecare jurnal pentru cumpărări până când toată taxa aferentă devine exigibilă ca urmare a plății, cu menționarea informațiilor prevăzute la alin. (5) lit. a) - e). În cazul informației de la alin. (5) lit. d) se va menționa numai suma plătită în perioada fiscală pentru care se întocmește jurnalul pentru cumpărări.

(7) Documentele prevăzute la alin. (2) - (6) nu sunt formulare tipizate stabilite de Ministerul Finanțelor Publice. Fiecare persoană impozabilă poate să își stabilească modelul documentelor pe baza cărora determină taxa colectată și taxa deductibilă conform specificului propriu de activitate, dar acestea trebuie să conțină informațiile minimale stabilite la alin. (2)-(6) și să asigure întocmirea decontului de taxă prevăzut la art. 156² din Codul fiscal.”

48. Punctul 80¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

Decontul special de taxă și alte declarații

ART. 156³

(1) Decontul special de taxă se depune la organele fiscale competente de către persoanele care nu sunt înregistrate și care nu trebuie să se înregistreze conform art. 153, astfel:

a) pentru achiziții intracomunitare de bunuri taxabile, altele decât cele prevăzute la lit. b) și c), de către persoanele impozabile înregistrate conform art. 153¹;

b) pentru achiziții intracomunitare de mijloace de transport noi, de către orice persoană, indiferent dacă este sau nu înregistrată conform art. 153¹;

c) pentru achiziții intracomunitare de produse accizabile, de către persoanele impozabile și persoanele juridice neimpozabile, indiferent dacă sunt sau nu înregistrate conform art. 153¹;

d) pentru operațiunile și de către persoanele obligate la plata taxei, conform art. 150 alin. (2) - (4) și (6);

e) pentru operațiunile și de către persoanele obligate la plata taxei conform art. 150 alin. (5), cu excepția situației în care are loc un import de bunuri sau o achiziție intracomunitară de bunuri.

(2) Decontul special de taxă trebuie întocmit potrivit modelului stabilit prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală și se depune până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care ia naștere exigibilitatea operațiunilor menționate la alin. (1). Decontul special de taxă trebuie depus numai pentru perioadele în care ia naștere exigibilitatea taxei. Prin excepție, persoanele care nu sunt înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153, indiferent dacă sunt sau nu înregistrate conform art. 153¹, sunt obligate să depună decontul special de taxă pentru achizițiile intracomunitare de mijloace de transport noi, înainte de înmatricularea acestora în România, dar nu mai târziu de data de 25 a lunii următoare celei în care ia naștere exigibilitatea taxei aferente respectivei achiziții intracomunitare. De asemenea, persoanele care sunt înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153¹, și care au obligația plății taxei pentru achizițiile intracomunitare de mijloace de transport care nu sunt considerate noi, conform art. 125¹ alin. (3), au obligația să depună decontul special de taxă pentru respectivele achiziții intracomunitare înainte de înmatricularea mijloacelor de transport în România, dar nu mai târziu de data de 25 a lunii următoare celei în care ia naștere exigibilitatea taxei aferente achiziției intracomunitare.

(3) În aplicarea alin. (2), organele fiscale competente în administrarea persoanelor prevăzute la alin. (1) lit. b), respectiv a persoanelor care nu sunt înregistrate și care nu trebuie să se înregistreze conform art. 153, indiferent dacă sunt sau nu sunt înregistrate conform art. 153¹, vor elibera, în scopul înmatriculării mijlocului de transport nou, un certificat care să ateste plata taxei, ale cărui model și conținut vor fi stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. În cazul achizițiilor intracomunitare de mijloace de transport care nu sunt noi în sensul art. 125¹ alin. (3), efectuate de persoanele înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153¹, în vederea înmatriculării, organele fiscale competente vor elibera un certificat care să ateste plata taxei în România sau din care să rezulte că nu se datorează taxa în România, în conformitate cu prevederile legale.

(4) Persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153, a căror cifră de afaceri, astfel cum este prevăzută la art. 152 alin. (2), realizată la finele unui an calendaristic, este inferioară sumei de 220.000 de lei, trebuie să comunice printr-o notificare scrisă organelor fiscale de care aparțin, până la data de 25 februarie inclusiv a anului următor, următoarele informații:

a) suma totală a livrărilor de bunuri și a prestărilor de servicii către persoane înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153, precum și suma taxei aferente;

b) suma totală a livrărilor de bunuri și a prestărilor de servicii către persoane care nu sunt înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153, precum și suma taxei aferente.

(5) Persoanele impozabile neînregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153, a căror cifră de afaceri, astfel cum este prevăzută la art. 152 alin. (2), dar excluzând veniturile obținute din vânzarea de bilete de transport internațional rutier de persoane, realizată la finele unui an calendaristic, este inferioară sumei de 220.000 de lei, trebuie să comunice printr-o notificare scrisă organelor fiscale competente, până la data de 25 februarie inclusiv a anului următor, următoarele informații:

a) suma totală a livrărilor de bunuri și a prestărilor de servicii către persoane înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153;

b) suma totală a livrărilor de bunuri și a prestărilor de servicii către persoane care nu sunt înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153;

c) suma totală și taxa aferentă achizițiilor de la persoane înregistrate în scopuri

de TVA, conform art. 153;

d) suma totală a achizițiilor de la persoane care nu sunt înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153.

(6) Persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153, care prestează servicii de transport internațional, trebuie să comunice printr-o notificare scrisă organelor fiscale competente, până la data de 25 februarie inclusiv a anului următor, suma totală a veniturilor obținute din vânzarea de bilete pentru transportul rutier internațional de persoane cu locul de plecare din România.

(7) Importatorii care dețin o autorizație unică pentru proceduri vamale simplificate eliberată de alt stat membru sau care efectuează importuri de bunuri în România din punct de vedere al TVA pentru care nu au obligația de a depune declarații vamale de import trebuie să depună la organele vamale o declarație de import pentru TVA și accize la data la care intervine exigibilitatea taxei conform prevederilor art. 136.

(8) Persoana impozabilă care este beneficiar al transferului de active prevăzut la art. 128 alin. (7), care nu este înregistrată în scopuri de TVA, conform art. 153, și nu se va înregistra în scopuri de TVA ca urmare a transferului, trebuie să depună, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care a avut loc transferul, o declarație privind sumele rezultate ca urmare a ajustărilor taxei pe valoarea adăugată efectuate conform art. 128 alin. (4), art. 148, 149 sau 161.

(9) Persoanele impozabile pentru care înregistrarea în scopuri de TVA a fost anulată conform art. 153 alin. (9) lit. g) care nu au efectuat ajustările de taxă prevăzute de lege în ultimul decont depus înainte de scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA sau au efectuat ajustări incorecte pot depune o declarație privind sumele rezultate ca urmare a ajustărilor taxei pe valoarea adăugată efectuate conform art. 128 alin. (4), art. 148, 149 sau 161 sau privind corecția ajustărilor efectuate. Persoanele impozabile pentru care înregistrarea în scopuri de TVA a fost anulată conform art. 153 alin. (9) lit. g) și care trebuie să efectueze alte ajustări de TVA în conformitate cu prevederile din norme depun până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care a intervenit această obligație o declarație privind sumele rezultate ca urmare a ajustărilor taxei pe valoarea adăugată.

(10) Persoanele impozabile al căror cod de înregistrare în scopuri de TVA a fost

anulat potrivit prevederilor art. 153 alin. (9) lit. a) - e) trebuie să depună o declarație privind taxa colectată care trebuie plătită, în conformitate cu prevederile art. 11 alin. (1¹) și (1³), până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care a intervenit exigibilitatea taxei pentru livrări de bunuri/prestări de servicii efectuate și/sau pentru achiziții de bunuri și/sau servicii pentru care sunt persoane obligate la plata taxei, efectuate în perioada în care persoana impozabilă nu are un cod valabil de TVA.

(11) Persoana impozabilă prevăzută la art. 134² alin. (3) lit. a), care trebuie să aplice sistemul TVA la încasare potrivit prevederilor art. 134² alin. (3) - (8), are obligația să depună la organele fiscale competente, până la data de 25 ianuarie inclusiv, o notificare din care să rezulte că cifra de afaceri din anul calendaristic precedent, determinată potrivit prevederilor art. 134² alin. (3), nu depășește plafonul de 2.250.000 lei. Nu are obligația să depună notificarea prevăzută la prima teză persoana impozabilă care a aplicat sistemul TVA la încasare în anul calendaristic precedent și care este obligată să continue aplicarea sistemului TVA la încasare ca urmare a faptului că cifra sa de afaceri nu a depășit în anul calendaristic precedent plafonul de 2.250.000 lei. În situația în care persoana impozabilă prevăzută la art. 134² alin. (3) lit. a), care trebuie să aplice sistemul TVA la încasare, nu depune notificarea prevăzută la prima teză, aceasta va fi înregistrată din oficiu de organele fiscale competente în Registrul persoanelor impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, prevăzut la alin. (13), începând cu data înscrisă în decizia de înregistrare în Registrul persoanelor impozabile care aplică sistemul TVA. În perioada cuprinsă între data la care persoana impozabilă avea obligația aplicării sistemului TVA la încasare și data înregistrării din oficiu de către organele fiscale competente în Registrul persoanelor impozabile care aplică sistemul TVA, dreptul de deducere a TVA aferente achizițiilor efectuate de persoana impozabilă este amânat până în momentul în care taxa aferentă bunurilor și serviciilor care i-au fost livrate/prestate a fost plătită furnizorului/prestatorului său, în conformitate cu prevederile art. 145 alin. (1²), iar pentru livrările de bunuri/prestările de servicii efectuate de persoana impozabilă în perioada respectivă se aplică regulile generale privind exigibilitatea taxei, prevăzute la art. 134² alin. (1) și (2).

(12) Persoana impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare și care depășește în cursul anului calendaristic curent plafonul de 2.250.000 lei are obligația să depună la

organele fiscale competente, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare perioadei fiscale în care a depășit plafonul, o notificare din care să rezulte cifra de afaceri realizată, determinată potrivit prevederilor art. 134² alin. (3), în vederea schimbării sistemului aplicat potrivit prevederilor art. 134² alin. (4). În situația în care persoana impozabilă care depășește plafonul nu depune notificarea prevăzută la prima teză, aceasta va fi radiată din oficiu de organele fiscale competente din Registrul persoanelor impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, prevăzut la alin. (13), începând cu data înscrisă în decizia de radiere din Registrul persoanelor impozabile care aplică sistemul TVA la încasare. Pentru livrările de bunuri/prestările de servicii efectuate de persoana impozabilă în perioada cuprinsă între data la care persoana impozabilă avea obligația de a nu mai aplica sistemul TVA la încasare și data radierii din oficiu de către organele fiscale competente din Registrul persoanelor impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, se aplică regulile generale privind exigibilitatea taxei, prevăzute la art. 134² alin. (1) și (2), iar dreptul de deducere a TVA aferente achizițiilor efectuate de persoana impozabilă în perioada respectivă este amânat până în momentul în care taxa aferentă bunurilor și serviciilor care i-au fost livrate/prestate a fost plătită furnizorului/prestatorului său, în conformitate cu prevederile art. 145 alin. (1²).

(13) Agenția Națională de Administrare Fiscală organizează Registrul persoanelor impozabile care aplică sistemul TVA la încasare conform art. 134² alin. (3) - (8). Registrul este public și se afișează pe site-ul Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Înscrierea și radierea în/din Registrul persoanelor impozabile care aplică sistemul TVA la încasare se face de către organul fiscal competent, pe baza notificărilor depuse de persoanele impozabile potrivit alin. (11) și (12), până la data de 1 a perioadei fiscale următoare celei în care a fost depusă notificarea, sau din oficiu în condițiile prevăzute la alin. (11) și (12). Prin excepție, persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA în cursul anului calendaristic, prevăzute la art. 134² alin. (3) lit. b), sunt înregistrate din oficiu de către organele fiscale competente în Registrul persoanelor impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, de la data înregistrării acestora în scopuri de TVA.

Norme metodologice:

80¹. (1) În aplicarea prevederilor art. 156³ alin. (3) din Codul fiscal, în cazul persoanelor care realizează achiziții intracomunitare de mijloace de transport, organele fiscale competente trebuie să analizeze dacă din documentația care atestă dobândirea mijlocului de transport rezultă că acesta se încadrează sau nu în categoria mijloacelor de transport noi în sensul art. 125¹ alin. (3) din Codul fiscal și dacă se datorează sau nu taxa aferentă respectivei achiziții intracomunitare în România, astfel:

a) în cazul în care achiziția intracomunitară este realizată de orice persoană care nu este înregistrată și care nu avea obligația să se înregistreze în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, indiferent dacă este sau nu înregistrată conform art. 153¹ din Codul fiscal, și în urma analizei rezultă că mijlocul de transport este nou, organele fiscale competente vor elibera, la solicitarea acestei persoane, un certificat din care să rezulte:

1. fie că s-a efectuat plata taxei de către persoana care a achiziționat intracomunitar mijlocul de transport respectiv, după depunerea decontului special și achitarea taxei, în condițiile prevăzute la art. 156³ alin. (2) și art. 157 alin. (1) din Codul fiscal, dacă din documentele care atestă dobândirea mijlocului de transport rezultă că achiziția intracomunitară este taxabilă în România în conformitate cu prevederile titlului VI din Codul fiscal;

2. fie că nu se datorează taxa:

(i) în situația în care respectiva persoană realizează în România o achiziție intracomunitară, dar aceasta nu este impozabilă în România conform art. 126 din Codul fiscal sau este scutită de taxă conform art. 142 din Codul fiscal;

(ii) în situația transferului unui mijloc de transport nou din alt stat membru în România de către o persoană neimpozabilă cu ocazia unei schimbări de reședință, dacă la momentul livrării nu a putut fi aplicată scutirea prevăzută la echivalentul din legislația altui stat membru al art. 143 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, având în vedere că respectivul transfer nu determină o achiziție intracomunitară de bunuri în România;

b) în cazul în care, în urma analizei, rezultă că mijlocul de transport nu este nou, iar achiziția intracomunitară a fost efectuată de o persoană care nu este înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 sau 153¹ din Codul fiscal și care nu are obligația să se înregistreze în scopuri de TVA conform art. 153 sau 153¹ din Codul fiscal, organele fiscale competente vor elibera, la solicitarea acestei persoane, un certificat din care să rezulte că nu se datorează taxa

în România;

c) în cazul în care achiziția intracomunitară este realizată de o persoană impozabilă care nu este înregistrată și care nu trebuie să se înregistreze în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, dar care este sau ar trebui să fie înregistrată conform art. 153¹ din Codul fiscal, și în urma analizei rezultă că mijlocul de transport nu este nou, organele fiscale competente vor elibera, la solicitarea acestei persoane, un certificat din care să rezulte:

1. fie că s-a efectuat plata taxei de către persoana care a achiziționat intracomunitar mijlocul de transport respectiv, după depunerea decontului special și achitarea taxei, în condițiile prevăzute la art. 156³ alin. (2) și art. 157 alin. (1) din Codul fiscal, dacă din documentele care atestă dobândirea mijlocului de transport rezultă că achiziția intracomunitară este taxabilă în România în conformitate cu prevederile titlului VI din Codul fiscal;

2. fie că nu se datorează taxa în România, dacă din documentele care atestă dobândirea mijlocului de transport rezultă că achiziția intracomunitară nu este taxabilă în România în conformitate cu prevederile titlului VI din Codul fiscal. De exemplu, mijloacele de transport care nu sunt noi și sunt achiziționate intracomunitar de la persoane fizice, mici întreprinderi, de la persoane impozabile care au aplicat regimul special pentru bunuri second-hand potrivit unor prevederi din alte state membre similare art. 152² din Codul fiscal nu sunt achiziții intracomunitare impozabile în România, potrivit art. 126 alin. (3) lit. a) și alin. (8) lit. c) din Codul fiscal.

(2) Persoanele impozabile care se află în situațiile prevăzute la art. 11 alin. (1¹) și (1³) din Codul fiscal, care efectuează livrări de bunuri prin organele de executare silită, depun declarația prevăzută la art. 156³ alin. (10) din Codul fiscal, dar plata taxei se efectuează de organul de executare silită sau, după caz, de cumpărător, conform prevederilor pct. 73.”

49. Punctul 81 se modifică și va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

Plata taxei la buget

ART. 157

(1) Orice persoană trebuie să achite taxa de plată organelor fiscale până la data la care are obligația depunerii unuia dintre deconturile sau declarațiile prevăzute la art.

156² și 156³.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), persoana impozabilă înregistrată conform art. 153 va evidenția în decontul prevăzut la art. 156², atât ca taxă colectată, cât și ca taxă deductibilă, în limitele și în condițiile stabilite la art. 145 – 147¹, taxa aferentă achizițiilor intracomunitare, bunurilor și serviciilor achiziționate în beneficiul său, pentru care respectiva persoană este obligată la plata taxei, în condițiile art. 150 alin. (2) - (6).

(3) Taxa pentru importuri de bunuri, cu excepția importurilor scutite de taxă, se plătește la organul vamal în conformitate cu reglementările în vigoare privind plata drepturilor de import. Importatorii care dețin o autorizație unică pentru proceduri vamale simplificate, eliberată de alt stat membru, sau care efectuează importuri de bunuri în România din punctul de vedere al TVA pentru care nu au obligația de a depune declarații vamale de import trebuie să plătească taxa pe valoarea adăugată la organul vamal până la data la care au obligația depunerii declarației de import pentru TVA și accize.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (3), până la data de 31 decembrie 2016 inclusiv, nu se face plata efectivă la organele vamale de către persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153, care au obținut certificat de amânare de la plată, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice. De la data de 1 ianuarie 2017, prin excepție de la prevederile alin. (3), nu se face plata efectivă la organele vamale de către persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153.

(5) Persoanele impozabile prevăzute la alin. (4) evidențiază taxa aferentă bunurilor importate în decontul prevăzut la art. 156², atât ca taxă colectată, cât și ca taxă deductibilă, în limitele și în condițiile stabilite la art. 145 – 147¹.

(6) În cazul în care persoana impozabilă nu este stabilită în România și este scutită, în condițiile art. 154 alin. (3), de la înregistrare, conform art. 153, organele fiscale competente trebuie să emită o decizie în care să precizeze modalitatea de plată a taxei pentru livrările de bunuri și/sau prestările de servicii realizate ocazional, pentru care persoana impozabilă este obligată la plata taxei.

(7) Pentru importul de bunuri scutit de taxă în condițiile prevăzute la art. 142

alin. (1) lit. l), organele vamale pot solicita constituirea de garanții privind taxa pe valoarea adăugată. Garanția privind taxa pe valoarea adăugată aferentă acestor importuri se constituie și se eliberează în conformitate cu condițiile stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.

Norme metodologice:

81. (1) În scopul aplicării prevederilor art. 157 alin. (4) din Codul fiscal, organele vamale nu vor solicita plata taxei pe valoarea adăugată pentru importuri de bunuri persoanelor impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 care au obținut certificat de amânare de la plată, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(2) Începând cu data de 1 ianuarie 2017, organele vamale nu vor solicita plata taxei pe valoarea adăugată pentru importuri de bunuri persoanelor care fac dovada că sunt înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal. Nu se aplică aceste prevederi în cazul persoanelor care sunt înregistrate în scopuri de TVA pentru achiziții intracomunitare conform art. 153¹ din Codul fiscal, care fac plata taxei în conformitate cu prevederile art. 157 alin. (3) din Codul fiscal.

(3) În cursul perioadei fiscale, importatorii înregistrați în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal care au obținut certificat de amânare de la plată, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice, reflectă taxa pe valoarea adăugată aferentă acestor importuri în jurnalele pentru cumpărări pe baza declarației vamale de import sau, după caz, a documentului pentru regularizarea situației emis de autoritatea vamală. Contabil, taxa aferentă importului se înregistrează concomitent atât ca taxă colectată, cât și ca taxă deductibilă. În decontul de taxă pe valoarea adăugată, taxa se evidențiază atât ca taxă colectată, cât și ca taxă deductibilă, în limitele și în condițiile prevăzute la art. 145 – 147¹ din Codul fiscal.”

50. La punctul 81², alineatele (1), (3), (7) și (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

“(1) În sensul prevederilor art. 159 alin. (1) din Codul fiscal, documentul care ține loc de factură este documentul emis pentru o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, în conformitate cu obligațiile impuse de un acord sau tratat la care România este parte, care conține cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (19) din Codul fiscal.

[...]

(3) Organele de inspecție fiscală vor permite deducerea taxei pe valoarea adăugată în cazul în care documentele controlate aferente achizițiilor nu conțin toate informațiile prevăzute la art. 155 alin. (19) din Codul fiscal sau/și acestea sunt incorecte, dacă pe perioada desfășurării inspecției fiscale la beneficiar documentele respective vor fi corectate de furnizor/prestator în conformitate cu art. 159 din Codul fiscal. Furnizorul/Prestatorul are dreptul să aplice prevederile art. 159 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal pentru a corecta anumite informații din factură care sunt obligatorii potrivit art. 155 alin. (19) din Codul fiscal, care au fost omise sau înscrise eronat, dar care nu sunt de natură să modifice baza de impozitare și/sau taxa aferentă operațiunilor ori nu modifică regimul fiscal al operațiunii facturate inițial, chiar dacă a fost supus unei inspecții fiscale. Această factură va fi atașată facturii inițiale, fără să genereze înregistrări în decontul de taxă al perioadei fiscale în care se operează corecția, nici la furnizor/prestator, nici la beneficiar.

[...]

(7) Prevederile art. 159 din Codul fiscal se aplică numai de către persoanele înregistrate în scopuri de TVA în România. În cazul persoanelor care nu sunt înregistrate și nu au obligația înregistrării în scopuri de TVA în România, se aplică prevederile art. 155 alin. (2) din Codul fiscal.

(8) În cazul autofacturilor emise conform art. 155 alin. (7) și (8) și art. 155¹ alin. (2) din Codul fiscal, dacă persoana impozabilă emitentă constată că a înscris informații în mod eronat în respectivele autofacturi, fie va emite o nouă autofaktură care trebuie să cuprindă, pe de o parte, informațiile din autofactura inițială, numărul și data autofacturii corectate, valorile cu semnul minus, iar pe de altă parte, informațiile și valorile corecte, fie va emite o nouă autofaktură conținând informațiile și valorile corecte și concomitent va emite o autofaktură cu valorile cu semnul minus în care se înscriu numărul și data autofacturii corectate. În situația în care autofactura a fost emisă în mod eronat sau prin norme se prevede că în anumite situații se poate anula livrarea/prestarea către sine, persoana impozabilă emite o autofaktură cu valorile cu semnul minus în care se înscriu numărul și data autofacturii anulate.”

C. Titlul VII „Accize și alte taxe speciale”

1. La punctul 83, după alineatul (17) se introduc două noi alineate, alineatele (17¹) și (17²), cu următorul cuprins:

„Codul fiscal

Reguli generale

Art. 206²¹

[...]

(3¹) Micii producători de vinuri liniștite prevăzuți la alin. (3) lit. b) au obligația de a se înregistra la autoritatea competentă, potrivit prevederilor din normele metodologice.

Norme metodologice

(17¹) Operatorii economici, care în conformitate cu prevederile art. 206²¹ alin. (3¹) din Codul fiscal au obligația de se înregistra în calitate de mici producători de vinuri liniștite, depun o declarație de înregistrare la autoritatea vamală teritorială în raza căreia își desfășoară activitatea, înaintea desfășurării activității de producție, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 60.

(17²) Autoritatea vamală teritorială conduce o evidență a micilor producători de vinuri liniștite, în care vor fi înscrise datele de identificare ale acestora, precum și informații privind capacitatea de producție și cantitățile de produse realizate.”

2. La punctul 85, după alineatul (1¹) se introduc trei noi alineate, alineatele (1²) - (1⁴), cu următorul cuprins:

„Codul fiscal

Condiții de autorizare

Art. 206²³

[...]

(1¹) Prin excepție de la prevederile alin. (1) lit. a), antrepozitarul autorizat pentru producția și îmbutelierea produsului bere poate utiliza instalațiile de îmbuteliere a acestui produs și pentru îmbutelierea băuturilor răcoritoare și a apei plate, potrivit

prevederilor din normele metodologice.

Norme metodologice

(1²) Antrepozitarul autorizat pentru producția și îmbutelierea produsului bere care intenționează să utilizeze instalațiile de îmbuteliere și pentru îmbutelierea băuturilor răcoritoare și a apei plate potrivit art. 206²³ alin. (1¹) din Codul fiscal, notifică această intenție autorității vamale teritoriale.

(1³) În situația în care funcționarea instalației pentru îmbutelierea băuturilor răcoritoare și a apei plate influențează declarația prevăzută la alin. (21) al pctului. 84, aceasta va fi modificată în mod corespunzător de către antrepozitarul autorizat.

(1⁴) Autoritatea vamală teritorială transmite o copie a notificării, precum și a oricăror altor documente anexate de către antrepozitarul autorizat, direcției de specialitate care asigură secretariatul Comisiei.”

3. La punctul 88, alineatul (12) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal

Art. 206²⁸

[...]

(11¹) În situația în care, în perioada de valabilitate a autorizației de antrepozit fiscal, intervin modificări ale condițiilor de autorizare sau de funcționare ale antrepozitului fiscal, iar neconformarea la acestea atrage revocarea autorizației, o nouă autorizație poate fi emisă de autoritatea competentă la data la care persoana a cărei autorizație a fost revocată din cauza neconformării la aceste condiții îndeplinește toate condițiile de autorizare.

Norme metodologice

(12) Termenul de 6 luni prevăzut la alin. (10) nu se aplică în cazul unui operator economic aflat în situația de la alin. (11) care dorește o nouă autorizare cu condiția să fi respectat prevederile legale în domeniul accizelor, precum și în cazul antrepozitarilor autorizați prevăzuți la art. 206²⁸ alin. (11¹) din Codul fiscal.”

4. La punctul 90 subpunctul 90.3, alineatele (1) – (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) În cazul produselor din biomasă realizate în antrepozite fiscale de producție produse energetice și destinate amestecului cu produse energetice, al căror cod de produs nu se regăsește în Nomenclatorul codurilor de produse accizabile, deplasarea produselor în cauză către alte antrepozite fiscale ale antrepozitarului autorizat pentru producție de produse energetice ori ale unui alt antrepozitar autorizat din România se realizează în regim suspensiv de accize și va fi însoțită de un document comercial care va conține aceleași informații precum cele din documentul administrativ electronic pe suport de hârtie prevăzut în anexa nr. 40.1, mai puțin codul de referință administrativ unic. Documentul comercial va fi certificat atât de autoritatea vamală teritorială în raza căreia își desfășoară activitatea antrepozitul fiscal expeditor, cât și de autoritatea vamală teritorială în raza căreia își desfășoară activitatea antrepozitul fiscal primitor.

(2) În cazul produselor din biomasă destinate amestecului cu produse energetice într-un antrepozit fiscal al antrepozitarului autorizat pentru producție de produse energetice, al căror cod de produs nu se regăsește în Nomenclatorul codurilor de produse accizabile, achiziționate de antrepozitul fiscal prin operațiuni proprii de import, deplasarea produselor de la locul de import până la antrepozitul fiscal se realizează în regim suspensiv de accize și va fi însoțită de documentul administrativ unic.

(3) În cazul produselor din biomasă destinate amestecului cu produse energetice într-un antrepozit fiscal al antrepozitarului autorizat pentru producție de produse energetice, al căror cod de produs nu se regăsește în nomenclatorul codurilor de produse accizabile, provenite din achiziții intracomunitare, regimul aplicabil pentru deplasarea produselor în cauză este în relație directă cu legislația statului membru de expediere.”

5. La punctul 108, alineatul (29) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(29) În cazul antrepozitarului autorizat sau destinatarului înregistrat, Comisia poate aproba, la cerere, reducerea garanției, după cum urmează:

a) cu 50%, în situația în care în ultimii 2 ani consecutivi de activitate pentru care a fost autorizat nu a înregistrat obligații fiscale restante la bugetul general consolidat, de natura celor

administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, pentru care s-a dispus executarea garanției și a fost începută procedura de executare silită;

b) cu 75%, în situația în care în ultimii 3 ani consecutivi de activitate pentru care a fost autorizat nu a înregistrat obligații fiscale restante la bugetul general consolidat, de natura celor administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, pentru care s-a dispus executarea garanției și a fost începută procedura de executare silită.”

6. La punctul 108, alineatele (29¹) și (30) se abrogă.

7. După anexa nr. 59 la Normele metodologice de aplicare a titlului VII din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, se introduce o nouă anexă, anexa nr. 60, având cuprinsul prevăzut în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. II. – Antrepozitarul autorizat pentru producția și îmbutelierea produsului bere, care utilizează instalațiile de îmbuteliere și pentru îmbutelierea băuturilor răcoritoare și a apei plate în baza unei decizii a Comisiei pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate, nu intră sub incidența prevederilor pctului. 85 alin. (1²) din normele metodologice de aplicare a titlului VII din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Art. III. – Prezenta hotărâre intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I cu excepția lit. B și pct. 1, 4 și 7 ale art. I lit. C care se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2013.

Art. IV. – Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR VIOREL PONTA

Contrasemnează:
VICE-PRIM MINISTRU
Ministrul finanțelor publice,
Florin GEORGESCU

Anexa nr. 1

(Anexa nr. 60 la Normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VII din Codul fiscal)

	Nr. înregistrare	Data
--	------------------------	------------

Declarație
pentru înregistrarea micilor producători de vinuri liniștite

1. Denumirea operatorului economic / Nume și prenume	
2. Adresa	Județul Sectorul Localitatea StradaNr. Bloc Scara Etaj Ap Cod poștal
3. Telefon	
4. Cod unic de identificare / Cod numeric personal	
5. Descrierea activității ce urmează a se desfășura	
6. Mențiuni privind instalațiile și spațiile de producție deținute	

Semnătura și ștampila

Data